

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttnet.net.tr

Sayı: 2006-06

43

*Yıl:2 *10-23 Mart 2006 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN:1303-9350

Newroz serhildané

Doğa uyanıyor Mart ayıyla birlikte, kaldırıp üzerinden kışın örtücü sessizliğini, toprağı yarıp başkaldırıyor tohumlar. Mart ayında doğa ayaklanıyor. Doğanın ayaklanmasına insanın isyanı eşlik ediyor. Kışın tek renkliliğinin renk cümbüşüne döndüğü bugünlerde, Ortadoğu halkları farklı renklerden, farklı dillerden, dinlerden, uluslardan yağmaya, işgale, kıyıma uğratılmaya karşı hep bir ağızdan seslerini yükseltiyorlar. Medeniyetin beşiği olan Mezopotamya toprakları, onları "özgürleştirmek" için gelmiş Conilerin kan, kir ve gözyaşı getiren postallarını kabul etmiyor. Yediden yetmişe, kadını, erkeği ve çocuklarıyla halklar, üzerlerinde yapılan hesapları başkaldırılarıyla bozuyor, zalimlerin korkularını büyütüyorlar. Yüzyıllar önce halka kan kusturan zalim Asurluların yerini bugün emperyalistler almış durumda. Ancak diyalektiğin kaçınılmaz hükmü olarak dünün Demirci Kavarlarının yerini bugünün emperyalizme karşı her coğrafyadan isyan ateşini yakan direnişçiler, savaşçılar da almış durumda.

TKP/ML TIKKO
Erdoğan'ın
hakaretlerine ve
15 Şubat saldırılarına
bombalarla yanıt verdi...

Yaptığı eylemler ile devletin 15 Şubat saldırıları ve Recep Tayyip Erdoğan'ın Mersin gezisi sırasında bir köylüye hakaret etmesinin yanına kalmayacağına altını bombaları ile çizen **TKP/ML TIKKO** militanları yaptıkları açıklamada 21 Şubat 2006 tarihinde **Mersin Mezitli AKP binasını** ve yine aynı tarihte **Mersin Mezitli Ülkü Ocaklarını** bombaladıklarını duyurdular.

Elimize geçen bildiri "Şubat ayı içerisinde Mersin'e yaptığı gezi sırasında Erdoğan'ın bir köylüye yönelik sarfettiği hakaretler bu karşı devrimci partinin genel çizgisini oluşturmaktadır. Adı geçen partinin ve bu partinin başta Genel Başkanı olan **Erdoğan** ve Maliye Bakanı **Kemal Unakitan** gibilerinin pratikte gösterdikleri halk düşmanlığını hakaretlere vardırımları içinde buldukları çıkmazın da en büyük göstergesidir. Bu halk düşmanlarına yönelik yaptığımız bombalama eyleminin yeri Erdoğan'ın halkımıza açıktan hakaret ettiği yer olan Mersin'dir" denildi.

Sayfa 8

Ortadoğu'yu "iyi bir lokma" olarak görüp boğazına indirmek isteyenlerin bu hevesleri kursaklarında kalmış durumda. Çıkartılmak istenen "iç savaş"a, hararetle savunulan "medeniyetler çatışması"na rağmen, farklı uluslardan Ortadoğu halkları direnişin türküsünü hep birlikte söylüyorlar.

Irak'ın emperyalist işgalcilerin kanlı postallarıyla çiğnenmesinin yıldönümü yaklaşırken, Ortadoğu halklarının bayramı olan zulme karşı direnişi simgeleyen Newroz da yaklaşıyor. Newroz kutlamaları her yerde emperyalizmin, işbirlikçi ve uşaklarının, halkları kan gölünde boğmak isteyenlerin korkularının büyütüldüğü kutlamalar olmak zorundadır. Dağ başlarında yakılan ateşlere şehirlere, fabrikalardan, okullardan, alanlardan, sokaklardan yükselen isyan ateşleri eşlik etmelidir! Son bulsun diye zulüm, son bulsun diye sömürü, son bulsun diye insanın insana kulluğu! Newroz isyandır, isyanı hep beraber alanlarda büyütelim!

Kürt halkına özgürlük

Demokratik Devrimle gelecektir

Türkiye Kürdistanı'nda **HPG** güçleriyle TC ordusu arasındaki çatışmalar artarak devam ediyor. Son olarak **23 Şubat 2006** tarihinde **Mardin'in Dargeçit** ilçesinde operasyon yapan faşist TC güçleri, 7 HPG gerillasını katletti. Operasyonlar süresince sık sık çatışmalar yaşandı ve Mardin'deki çatışmanın ardından cenazeler gittikleri illerde çatışmalarda defnedildi. Bundan kısa bir süre önce 15 Şubat vesilesiyle yapılan eylemlere de polis saldırmış, panzerleri kitlenin üzerine sürerek onlarca insanın yaralanmasına neden olmuş, yine onlarca insan tutuklanmıştı. Kısa bir dönem önce Diyarbakır **Kulp**'ta ortaya çıkan toplu mezarlarda kaybedilen 11 köylünün kemikleri bulunmuştur. Artan operasyonlarla, katledilen ve işkence edilen gerillalar ile saldırıya uğrayan yaşlı, çocuk, kadınlarla devlet cephesinden Kürt halkına verilmek istenen bir mesaj vardır. Bu mesajları doğru okumak zorundayız.

Sayfa 3

Kürt, Türk Çeşitli Milliyetlerden Halkımız!

Açıklama; Elimize e-mail yolu ile ulaşan bildiriye güncel değerinden kaynaklı olduğu gibi yayınlıyoruz.

Binlerce yıldır genelde Ortadoğu halkları ve özelde Kürt halkı tarafından kutlanan Newroz Bayramı, kralların, imparatorların, padişahların zulmüne karşı mazlum halkların isyana dönüştürdükleri öfkenin somut bir ifadesidir. İnsanlık tarihi zalimlerin zulmüne karşı savaşan halkların zaferleriyle ilerledi. Tarihin her kesitinde Demirci Kawalar ile Zalim Dehaklar arasında kıyasıya mücadeleler yaşandı. Ve o mücadele bugün de sürüyor ve sürecektir de. Ta ki yeryüzünde baskı ve sömürüyü yaratan tüm zulüm imparatorlukları yok edilene dek.

İşçiler, köylüler, gençler!

Yaşadığımız çağda zalim Dehakların temsilcileri emperyalistler ve işbirlikçileridir. Demirci Kawa ve insanlık tarihindeki diğer tüm haklı ve meşru başkaldırıları ise en ileri düzeyde sınıf bilinçli proletarya temsil etmektedir. Emperyalistler ve suç ortakları Dehak gibi sömürü ve zulmün en yaygın ve en vahşi biçimlerini uygularken, ona karşı baş eğmeden direnenler de Kawa gibi korkusuzca ileri atılmaktadır.

Bugün Demirci Kawa'nın başkaldırısını Newroz Bayramı olarak kutlayan Ortadoğu halklarının topraklarının önemli bir bölümü emperyalist işgal altındadır. İşgalciler kendi emperyalist çıkarları için bölge halklarını bölüp-parçalayarak birbiriyle savaşmaktadır. Bölgeye "demokrasi", "özgürlük" ve "uygarlık" götürme yalanlarıyla militarist güçlerini yığınlar, Afganistan ve Irak sokaklarını kan banyosuna çevirdiler.

Ama tarih "demokrasi" ve "özgürlük" adına ezilen halklara savaş açanların sömürü ve zulüm politikasını uygulamada hiçbir sınır tanımayanların, ezilenlerin şanlı mücadeleleri sonucunda zulüm imparatorluklarıyla birlikte yok olup gittiklerine tanıklık eder. Tıpkı zalim Dehak gibi onlar da yok olacaklardır!

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin zulmü ne kadar vahşi ve acımasızca olursa olsun, bizler bugün de tarihin tanıklığına, ezilenlerin tarihi yaratıcılığına ve zaferlerinin kaçınılmazlığına inanmalıyız. Elbette ki, zaferler kendiliğinden gelmez. Zaferler doğru bir siyasetin yol göstericiliğinde savaşan örgütlü yığınlarla, ağır bedellerle kazanılır.

Ezilenler, emekçiler;

Faşizm ve destek güçleri, alışlagelen bir şekilde yine Newroz'un özünü karartan, formalite olduğu apaçık kutlamalar düzenleyecek. Biz ise Newroz Bayramını ezilenlerin zulme isyan olduğunu bilerek kutlayacağız. Bugün işçi sınıfının, yoksul köylülerin, zulme uğrayan diğer halktan kesimlerin talana ve zulme uğramaya devam edişini protesto edeceğiz; bu uğurda yürütülen mücadeleyi savunacağız. Çünkü Newroz Bayramı herkese ait değildir; gericiliğe, karanlığa isyan edenlere aittir.

Newroz'u, aynı zamanda onu yozlaştırma gayretinde olanlara karşı savunmak için de özüne uygun kutlamalıyız.

Bugün Newroz Bayramını özüne uygun olarak kutlamak demek, Irak'taki emperyalist işgale ve işbirlikçilerine karşı tereddütsüzce tavır almak demektir. Çünkü çağımızın Dehakları olan emperyalistler ve işbirlikçileri bugün Irak'ta mazlum halk üzerinde işgalci bir diktatörlük kurmuş; her gün kanla, canla beslenmektedir. Petrol uğruna, dünya imparatorluğu uğruna halkın kanı akıtılmakta. Irak'ta bağımsızlığı için savaşan bir halk direnişi yaşanmakta. Demirci Kawa'nın zalimlerin zulmüne karşı ortaya koyduğu cüret ve cesaret bugün Irak'ta gözlerimizin önünde yeniden yaşanmaktadır. Newroz ateşinin alevleri Irak'ta göğü aydınlatmaktadır. **Yaktığımız ateşleri Irak'taki direniş ateşiyle birleştirmeliyiz. Irak'ta emperyalizmi utanç duvarına çarpan direniş muzaffer kılmak için Newroz ateşini güçlendirmeliyiz...**

Bu tarihi görev genelde Ortadoğu ve özelde Kürt halkının önünde durmaktadır. Emperyalist işgalcilerin, ezilenleri birbirine düşürme, zenginlik kaynaklarını talan etme politikası ancak bu doğru devrimci duruşla boşa çıkarılır. Ezilenlerin birliği, kardeşliği "işgalciler topraklarımızdan defolun" şiarıyla somut bir olgu haline gelir. Bu gerçekleri yadsıyarak, emperyalist işgalcilerin ezilen halkların lehine iyi ve güzel bir gelecek yaratacaklarına inanılarak Newroz Bayramı kutlanılmaz. Çünkü Newroz Bayramı zalimin yanında olmayı değil, ona baş kaldırmayı simgeliyor. Onu tarihi bo-

yu ezilenlerin kutlama günü haline getiren de bu gerçeğin ta kendisidir.

Devrimciler, yoldaşlar, yurtseverler!

Newroz Bayramını, emperyalist işgalciler ve işbirlikçilerine karşı mücadele etme tarihi bilincisiyle kutlayalım.

Newroz Bayramını, Kürt halkına karşı yürütülen saldırılara karşı aktif olarak mücadele etmenin güncel bir görev ve demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelemizin bir parçası olduğu tarihi sorumluluğuyla kutlayalım.

Bu sorumluluk bilinciyle koşullarımızın olduğu her alanda ortak devrimci bir tutumla emperyalizmi, ırkçılığı ve şovenizmi hedefleyen, ezilenlerin birliğini içeren, devrimci sloganlarımızla, pankartlarımızla alanlardaki yerimizi alarak şiarlarımızı haykıralım.

NEWROZ PİROZ BE!

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE HER TÜR DEN GERİCİLİK!

EMPERYALİST İŞGALCİLER ORTADOĞU'DAN DEFOLUN!

YAŞASIN DEMOKRASİ, BAĞIMSIZLIK VE SOSYALİZM MÜCADELEMİZ!

Türkiye Komünist Partisi/Mark-sist Leninist

Merkez Komitesi – Siyasi Büro

Mart 2006

Bağcılar'da Halk Şöleni yapıldı!

Demokratik Haklar Platformu'nun düzenlediği 2. Demokratik Haklar ve Kültür Şenliği 26 Şubat akşamı Bağcılar Olimpik Stadyumu'nda gerçekleşti. Binlerce kişinin katıldığı halk şöleninde özellikle Mercan Vadisi'nde şehit düşen 17'ler için hazırlanan sinevizyon gösteriminde ve Mehmet Özer'in okuduğu şiirlerle duygulu anlar yaşanırken Temel Demirer'de coşkulu bir konuşma yaptı.

Grup Yel, Moğollar, Servet Kocakaya, Grup Munzur ve Yeni Türkü sahne alarak şarkıları ve türküleriyle kitleyi coşturdu. Emekçi, Şiwan Perwer, Grup Devnim ve Hindistan'dan bir Maoist'in videoyla gönderdiği mesajlar da geceye renk kattı. Hareketli geçen şöleninde sık sık "Vartinik'ten Mercan'a feda olsun canımız Halk Savaşına", "Mercan şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma", "İşçi köylü gençlik halk savaşında birleştik" sloganları da atıldı. (İstanbul)

Kürt topraklarına özgürlük Demokratik Devrimle gelecektir!

Türkiye Kürdistanı'nda HPG güçleriyle TC ordusu arasındaki çatışmalar artarak devam ediyor. Son olarak **23 Şubat 2006** tarihinde **Mardin'in Dargeçit** ilçesinde operasyon yapan faşist TC güçleri, 7 HPG gerillasını katletti. 1 hafta boyunca süren operasyon süresince sık sık çatışmalar yaşandı ve Mardin'deki çatışmanın ardından cenazeler gittikleri illerde çatışmalarla defnedildi. Bundan kısa bir süre önce Türkiye Kürdistanı'nın birçok ilinde **15 Şubat** vesilesi ile yapılan eylemlere de polis saldırmış, kadın, çocuk, yaşlı demeden panzerleri kitlenin üzerine sürerek onlarca insanın yaralanmasına neden olmuş, yine onlarca insan tutuklanmıştı. Kısa bir zaman önce **Diyarbakır Kulp'ta** ortaya çıkan toplu mezarlarda onlarca insanın kemikleri bulunmuş, böylece bir zamanlar "bizde değil" diyerek karakol kapılarında çevrilen ailelerin yakınlarının akıbeti ortaya çıkmıştı. Son dönem artan operasyonlarla, katledilen ve işkence edilen gerillalar ile, saldırıya uğrayan yaşlı, çocuk, kadınlarla devlet cephesinden Kürt halkına verilmek istenen bir mesaj vardır.

Anadilde eğitim hakkı talebinden dolayı **Eğitim-Sen**'in kapısına kilit vurmaya çalışanların, "**terör örgütü üyesi**" diye **Kızıltepe**'de 12 yaşındaki **Uğur Kaymaz** ve babası **Ahmet Kaymaz**'ı infaz eden ve ardından da tüm aileyi "**zaten teröristler**" diyerek yargılamaya çalışanların; toplu mezarlardan çıkan kemiklerin hesabını vermeyenlerin vermeye çalıştıkları mesajı doğru okumak zorundayız. Bu mesajları doğru okumak ve algılamak elbette ki bilimsel bir bakış açısını gerektirir. Tarihi tecrübelerle sırtını dönenler, emperyalizm ile ezilen halkların çıkarlarını birleştirenler, sorunlarının çözümünü yanlış merkezde arayanlar anti-bilimsel bakış açılarıyla faşist Kemalist diktatörlüğün vermeye çalıştığı veya verdiği mesajları da doğru okuyamazlar, ortaya doğru devrimci sonuçlar çıkaramazlar. Kürt sorununun "**çözümü**" önündeki en büyük engel olarak hükümetleri hatta tek tek şahısları görmek bizi kesinlikle yanlış noktalara götürecektir. Oysa sözü edilen tek tek şahsiyetlerin, hükümetlerin saldırıları değildir. Kaldı ki, hükümetler de şahsiyetler de değişmekte ama Kürt sorunu orta yerde durmaktadır. En önemlisi de Kürt halkına karşı asimilasyon ve zulüm politikası sürmektedir.

Tabi ki bu süreçte hükümette olmasından kaynaklı AKP uygulanan bu politikadan sorumludur. Bu doğrudur. Bu doğrunun yanı sıra görülmesi gereken diğer bir

doğru ise; bu politikanın hükümet değil, bir devlet politikası olduğudur. R. Tayyip Erdoğan vb. figüranların görevi de bu politikaya parlamentoda resmiyet kazandırmaktan ibarettir. "**Devlette devamlılık esastır**" politikasının Kürtler için anlamı, kim gelirse gelsin, imha ve inkara dayalı bir politika izlenmesidir.

Eylemler İmhayı Önlemek İçin

Yine değerlendirilmesi gereken bir başka konu da son süreçte HPG'nin geliştirdiği askeri eylemlerdir. Burada şunu görmek gerekir ki, eylem sayısındaki artış ya da devletin kayıpları esasta bir politika değişikliğinin sonucu değil, imha olmak için kendini aktif olarak savunmanın bir sonucudur. Bu durum meşru savunma olarak tanımlanmaktadır. Burada gözden kaçırılmaması gereken iki önemli nokta vardır.

Birincisi; artan gerilla eylemlerinin bilinçli bir tercih değil, bir zorunluluğun ürünü olduğu ve ulusal hareket önderliğinin bu askeri pratikle, Türk hâkim sınıfları üzerinde sorunun "**çözümüne dönük**" bir basınç yaratmayı hedeflediğidir. Diğer bir anlatımla Erdoğan'ın "**düşünmezsen Kürt sorunu yoktur**" söylemine, silahların düşündürmeye sevk etme gücüyle egemenlere yanıt veriliyor. Bu yanıt aynı zamanda içinde kendini korumayı da barındırıyor.

İkincisi; gerilla saldırıları bir tercih değil bir zorunluluktan dolayı gündeme gelse de, yine de bir gerçeğin açığa çıkmasına vesile oluyor. Nedir o gerçek? Bu ülkede en geri düzeyde de olsa elde edilmesi gereken her demokratik talebin büyük bir bedel istediğidir. Radikal, devrimci mücadele olmadan, devrimci şiddete yönelmeden statükoları parçalamanın mümkün olmadığını gösteriyor. Daha

açık bir dille ifade etmek gerekirse; reformist talepler için de şiddet bir zorunluluk arz ediyor. Burada önemli olan reformları her şeyin merkezine koyan, silahların değiştirici gücünü reformlara endeksleyen anlayışlar ile siyasal iktidar mücadelesine kilitlenen ama reformlar uğruna da mücadele etmeyi yadsımayan ancak bunu da iktidar mücadelesine kanalize eden anlayışları birbirine karıştırmamaktır. İkinci anlayış, tam da devrimci ve komünistlerin anlayışını ortaya koymaktadır.

Geçmiş süreci objektif bir gözle izleyen herkes, karşısında şu gerçekleri görür: Süreç boyunca Kürt hareketinin yaptığı tüm çağrılara faşist Kemalist diktatörlüğün yanıtı özce şu olmuştur: "**Ya teslim olun ya da öleceksiniz!**" Nitekim bu süreç yüzlerce gerillanın yaşamına mal olmuştur. Mardin'de yaşanan katliam ve cenazelere yönelik saldırı bunun son örneğidir. Ancak burada değerlendirilmesi gereken önemli bir diğer nokta da Mardin'deki saldırıların ardından da bir kez daha ortaya çıkan halkın biriktirdiği ve patlama aşamasına gelen öfkedir. Gerek cenazelerde, gerekse yapılan eylem ve etkinliklerde söz ve pratiklerde daha net ortaya çıkan bu gerçek, bizim üzerinden yükleneneğimiz önemli bir ayaktır.

Aslolan Sınıf Savaşımıdır

Elbette ki bu sonuçları hazırlayan izle-

nen reformist politikadır. "**İmralı manifestosu**" bu politikanın daha da derinleştirilip sistemleştirilmesi sürecidir. Sınıf savaşımını yadsıyan, demokrasi ve özgürlüğü emperyalist işgalcilerde arayan, ezen ve ezilenlerin geleceğini yanlış merkezde gören, diğer bir ifadeyle kurt ile kuzunun bir arada yan yana yaşamasını sağlama çabasını gösteren bu anlayış, ezilen halkların kurtuluşunun değil, emperyalist-kapitalist sistem ve işbirlikçilerinin sömürsü ve baskısı altında kölece yaşamaya devam etmenin teminatıdır. "**Barış içinde bir arada yaşayalım**", "**Birbirimizin haklarına saygılı olalım**", "**iki tarafın da demokratik yanlarını birleştirelim**" söylemleri soyut söylemlerdir. Marksist-Leninist-Maoist devlet çözümlemesinde bu anti-bilimsel düşünüş tarzına yer yoktur. Sınıf savaşımında her zaman bu soyut söylemlerin propagandasını burjuvazi yapmıştır. O da proletarya ve ezilen emekçi yığınları uyutmak amacıyla...

Böylesi temel sorunlarda anti-bilimsel bir düşünüş tarzına sahip olan bir hareketin önderliğinin sunacağı "**çözüm**" önerileri de çözümsüzlüğe, yurtsever Kürt kitlesinin ulusal devrimci enerjisinin sistem içine akıtılmasına, orada da eriyip yok olmasına götürmekten kendini kurtaramaz. Tarihin değişim motoru olan sınıf mücadelesi tezini yadsımak; başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenlerin geleceğini emperyalist burjuvazinin "**insafına**" terk etmektir. Tüm ezilenlerin önüne burjuva egemenlik sisteminin aşırı anti-demokratik uygulamalarına karşı tavır alma, onları düzeltmek için çaba sarf etme görevini koymaktır. Yani köklü bir değişim yerine onun bir parçası olarak hareket ederek, bazı bozuk noktalarını tamir etmeye çalışmaktır. Bu, ufku burjuva-feodal egemenlik sisteminin içine hapsolmuş burjuvamiyetçi bir düşünüş tarzıdır. Kürt sorununun çözümünü isteyen her devrimci, her ezilen ulus yurtseveri öncelikle bu düşünüş tarzına, bu bakış açısına itiraz etmek zorundadır. Başka da bir alternatif yoktur.

► Burada değerlendirilmesi gereken önemli bir nokta da **Mardin'deki saldırıların ardından da bir kez daha ortaya çıkan halkın biriktirdiği ve patlama aşamasına gelen öfkedir. Gerek cenazelerde, gerekse yapılan eylem ve etkinliklerde söz ve pratiklerde daha net ortaya çıkan bu gerçek, bizim üzerinden yükleneneğimiz önemli bir ayaktır.** ◀

Sınıfsal Bakış

NEWROZ ATEŞİNİ, NE FAŞİZM NE DE REFORMİZM SÖNDÜREBİLİYOR!

Newroz'lar birikim, kaynama ve hareket noktası olmayı **sürekli** korudular. Bu seneki Newroz'a da alevlerin **yükseldiği** koşullarda gidiyoruz... İki sene önceki Newroz'un bir kaç ay sonrasında (2004 Haziran) ulusal hareket, **"tek taraflı ateşkesi"** sonlandıran bir süreci (pasif savunmadan aktif savunmaya geçiş) başlattığını ilan etmişti. Geçen seneki Newroz'lu günlerde yaratılan provokasyon ve hemen tezgahlanan bayrak kampanyalarının ardından ise, faşist Türk devletinin iki hamlede genişlettiği **"topyekun saldırı"** dönemine girilmişti.

Açıkça ilan edilen programa uyularak, bu dönemde başta Kürt Ulusal Hareketinin askeri güçlerine ve diğer dinamiklerine azgın bir biçimde yönelmiş, bu saldırılar **aynı zamanda** komünistleri ve tüm devrimci güçleri de hedefleyen bir içerikte yürütülmüştü. Hatta yine ilan edildiği üzere kapsam daha da geniş tutulmak suretiyle, bütün demokrat, ilerici mevziler susturulmak, sindirilmek istenmişti. İrkçı-şoven bir kampanyanın örgütlendiği bu evrede, sivil faşistler devreye sokularak linç saldırıları gerçekleştirilmişti.

Kızıl Elmacı faşist/sosyal-faşist kolalisyon, bütün **Kemalist** çevreler ve **"Kurtlar Vadisi"** türü dizi-filmlerle yürütülen propagandalardan, DİSK yönetimi, TKP vb.lerinin sosyal-şoven politikalarına kadar dört bir yandan gelen destek ile yol alan **irkçı-şoven** devlet kampanyası, eski hızından fazla bir güç kaybetmeden devam etmektedir. Sahte bir **"anti-Amerikanlık"** örtüsü altında, kitlelerin ABD emperyalizmine duyduğu tepki/öfkeden yararlanılarak, ABD emperyalizminin en sadık uşaklarından birisi olan Türk Devleti'nin propagandası yapılmaktadır.

Linç saldırıları eşliğinde büyütilen faşist teröre, gerilla cenazelerinde verilen **serhildanlı** karşılıkların yarattığı

gerilimle tırmanan süreç, Şemdinli'deki **"suçüstü olayı"** ile önemli bir dönemece ulaştı. Bu önemli fırsatın değerlendirilmesinde, ayağa kalkan kitleleri **yatırtmaktan** başka hiçbir etkinlik sergilemeyen yurtsever güçler yine frene basmayı tercih ettiler. Ulusal Hareket'e yön verenlerin bütün manevralarına karşın, faşist diktatörlüğün uzlaşmaz politikaları ve pervasız tutumları, süreci **yeniden** eski mecrasında akıtmaya devam etti.

Şemdinli soruşturması konusunda; değil yakalananların arkasındaki kişilere gitmek, eldeki delillerin yok edilmesine kalkışılması, Meclis'te oluşturulan komisyon faaliyetlerinin göstermelik bir işlev taşıdığından daha işin başında açığa çıkması, faşist Türk devletinden çok ondan bu konuda beklenti yayanların **niteliğiyle** ilgili önem taşıyordu. Öcalan üzerindeki tecridin fiili görüşme yasağı ile koyulaştırılmasına tepkiler, **15 Şubat** protestoları ile birlikte gösterileri yeniden yoğunlaştırdı. Son bir aydaki gözaltıların **bine** ulaşması, tutuklamaların **üç yüz** kişiyi aşması söz konusudur. Saldırganlık öyle bir boyuta ulaştı ki, çoğunluğu **60'lı 70'li** yaşlarda **Barış Anneleri İnişiyatifi** üyesi **24** kadın, Öcalan üzerindeki baskıları protesto ettikleri için Diyarbakır'da tutuklandılar (24.02.06).

Son **MGK** ve onun alt komisyonu olarak işlev gören **TMYK** (Terörle Mücadele Yüksek Kurulu) toplantılarında, burjuva basına sızan haberlere göre ele alınan konuların başında, Newroz vesilesiyle daha da yoğunlaşacağı düşünülen (AKP'li **T. Çömez**'in açıklamaları) kitle eylemlerinin bastırılması için **"önlemler"** almak vardır. Alınacak önlemlerin neler olduğu sadece son bir aya bakıldığında bile rahatlıkla görülmektedir. Her türlü provokasyon ve vahşice saldırı sonucunda, ölümler, yaralılar, yüzlerce tutuklu ve

binlerce gözaltı...

Meseleyi başka bir pencereden ve daha geniş bir paranteze alarak incelediğimizde İran, Irak ve Irak Kürdistan'ındaki gelişmeler ile **Hamas**'ın ziyareti vesilesiyle gündemleştirilmeye çalışılan tartışmalara değinmek gerekmektedir. Faşist Türk devletinin **"Kürt sorunu"** ile ilgili iç faktörler/dengeler kadar gözetmek zorunda olduğu dış etmenlerde, özellikle bölgedeki son gelişmelerin kendilerine yükledikleri **"sorumluluk"** nedeniyle ellerini güçlü hissettikleri bir dönemden geçildiği unutulmamalıdır.

Emperyalist çevrelerden yapılan **yorumlar** kadar, hakim sınıf sözcülerinin beyanlarına yansıyan **ifadeler** de bunu gösterir içeriktedir. İran'la ilgili sorunun geldiği aşamayla beraber, Suriye ve Hamas konusundaki temasların **AKP'nin bağımsız icraatları** olarak görülemeyeceği açığa çıkmıştır. Kaldı ki ABD ve AB emperyalistlerinin TC devletinin bölgeyle ilişkin **misyonu** konusunda son dönemde üst üste yaptıkları açıklamalar dikkatle okunmalıdır.

Bu çerçevede, Komprador Patron-Ağa devletinin pek yakında Hamas gibi, PKK ile görüşeceğini iddia etmek (**M. Karayılan**) kitleleri büyük bir yanılgı içerisine sokmaktır. Öcalan'ın her görüşme sonrası açıklamasında; devletten kültürel haklar ve siyasallaşma/görüşme karşılığında, gerillanın silahsızlandırılarak teslim olmasını teklif etme **rutinine**, şimdi de Hamas örneği eklenmiş (daha önce IRA, ETA vd. örnekler veriliyordu), ancak **acizlik tablosu** değişmemiştir.

Kürt halkının potansiyelinin önemli bir bölümü her ne kadar böylesi bir önderliğin etkisi altında ise de, faşist diktatörlüğün ağır basıncı altındaki kitlelerin reformizmin bentlerini de **zorlayarak** sergiledikleri mücadele, ciddi bir **birikim** yaratmaktadır. Onbinlerin savaşa alanına çevirdikleri **Diyarbakır, Dargeçit** ve **Yüksekova**'daki gerilla cenazeleri, **Cizre**'de tank taburuna doğru yapılan yürüyüş, **"her zaman"** için **"kendiliğinden"** durdurulabilir türden eylemler değildir.

İlk on yıllık savaş döneminin ardından, ikinci on yıllık zaman diliminde bu mirasın **tüketilmesi/kullanılması** üzerinden yürütülen politikaların yok

edemediği dinamikler, kendini **yeniden üretim** sürecinde, içinde buldukları durumu aşacak bir müdahale ile karşılaştırmadıklarından **kısır bir döngüye** hapsolmuş durumdadırlar. Sınıfsal bilincin ulusal mücadeleye seferber olmuş güçlerle buluşmasını **gerektiren** bu durum, demokratik halk devriminin zaferi açısından **büyük önem** arz etmektedir.

Bunun günümüzdeki **anlamı**, öncelikle Kürt halkının yürüttüğü demokratik mücadelenin bağrında yer almaktır. Demokratik talepleri uğruna mücadeleleri çerçevesinde **eylem birlikleri** gerçekleştirmek ve onlara yönelik her türlü saldırıyı **birlikte** göğüslemeye çalışmaktır. Faşist diktatörlüğün yaklaşık **yirmi** yıllık zaman dilimi içerisinde **öncelikli** gündem olarak ele aldığı ve saldırılarını bütün boyutlarıyla **esas olarak** yönelttiği Kürt halkı ve Ulusal Harekete karşı yürüttüğü ırkçı-şoven propagandanın karşısına **güçlü** bir biçimde dikilmektir.

Ulusal Sorun ile ilgili ülkemiz tarihinde kendisine komünist, sosyalist, Marksist vb. sıfatlar takan **hemen herkesin** şovenizm ve Kemalizm'le zehirlendiği geçmişin **"utancına"** son veren **İbrahim** yoldaşın izinde bugün daha da **ısrarlı** olmak durumundayız. Daha da ısrarlı olmanın gereği, onca yaşananlara karşın Kemalizm ve şovenizm zehirinin **"sol"** çevrelerden hala akıtılmaması bir yana Ulusal Hareket'in **kanına** da girmesidir. Devrimci, ilerici, demokrat kesimlerin bile arızalı olduğu bu konuda kitlelerin Kemalizm'in ırkçı-şoven ideolojisinin etkisi altından çekilmesi için ne kadar **sıkı** çalışma yapılması gerektiği açıktır.

Bugün somut görev olarak önümüzde, Newroz kutlamaları için düzenlenecek etkinliklerin örgütlenmesinde **aktif** biçimde yer almak geliyor. Egemenlerin engelleme girişimlerini boşa çıkararak **en geniş** katılımlı Newroz gösterileri düzenlenmesi, faşist diktatörlük ile hesaplaşmada, sürece verilecek **en iyi** yanıt olacaktır. Newroz'un merkezi mitingler dışında semtlerde ve uygun alanlarda **çeşitli eylemlerle** yaşatılması gerekir. **Yapılacak eylemlerin özellikle de son süreçte gelişen saldırılara etkili bir karşı koyuş mesajı taşıması oldukça önemlidir.**

PART VE DEVRİM EHLİTLERİNİN ANNECY DE BİR GECEYLE ANILDI

21. yüzyıl, yerkürenin muhteşem tarihsel deneyimlerden yola çıkarak doğrudan yana radikal tavrılara tanık olacak bir yüzyıldır. Bu deneyimlerin yaratıcıları, emperyalist ve komprador kapitalist düzene muhalif kitlelerin dolaylı ve dolaysız hareketleri olduğu tartışılmaz bir gerçektir. İşte sınıf mücadelesi sahnesinde sergilenen iki karşıtın (burjuvazi ile proletarya) çarpışmasında devrimci ve komünistlerin ölümü gibi dağlar kadar yüce ve beyaz ordunun ölümü gibi tarih sahnesinde bir hiç kadar değersiz ölümler mevcuttur.

Ezilen yoksul halkların iradesini ikti-

darla taşımak için ömürlerini ölümlerle onurlandırılmış zor ve çetin bir sofraya bağdaş kuranlar, tarihin devrimci harflerle yazılmış kan kırmızı sayfalarına adlarını iyilikten, asilikten, onurdan, sevdadan, yücelikten yana ne varsa **"en"**leri ile beraber yazdılar. Onlar, insanlığı nihai hedefe ulaştıracak yolun ilk geçiş noktası olan devrim için bedel ödediler ve Devrim Şehitleri kervanına güç kattılar. Onların ölümü, adı devrim olan bir destanın yaratılmasına hizmet eden yüce ölümdür. Haklı ve meşru olan bu destanın objektif gerçekliğe bü-ründürülmesi için aşılacak subjektif gü-

cü, yani bilimselliği özünde taşıyarak MLM dünya görüşünü kendine rehber edinmiş ölümsüzlerin kervanı da, Parti Şehitleri olarak yüceliğini ortadan kalkmaya-cak kadar hissettirmektedir.

Bu hissi, bölgemiz kitesine taşımak için düzenlediğimiz, **"Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Gecesi"** **25 Şubat**'ta **Fransa**'nın Annecy kentinde başarıyla gerçekleştirildi. Saygı duruşu ve açılış konuşmasıyla başlayan gecede, ilk olarak yerel bir grup olan **Grup Hasat** sahne aldı. Daha sonra söyledikleri halk ve devrimci ezgileriyle **Sezen ve Ozan** ikilisi, dinleti-

leriyle beğeni kazandılar. Ardından izletilen **"Umudun Ateş Toplarına..."** adlı sinevizyon ise, kitlenin ilgisini oldukça çekerek ifade etmek istediği ile amacına ulaşmıştır. Akabinde **Grup Haykırış**'ın, burjuvazinin yoz kültürüne alternatif bir kültür olarak yeni demokrasi kültürünün canlılığıyla söylediği devrimci türkü ve marşlar, kitlenin ellerinde dalgalanan kızıl bayraklara eşlik etti. Nihayetinde **Arzu**'nun sunduğu dinletin ardından, kitlesele katılımın sergilendiği anma gecesi başarılı bir şekilde sona erdi.

Annecy TKP/ML Taraftarları

Kazananlar her zaman direnenler olmuştur!

6 Şubat 2006 tarihinde sahte kapatmayı 37 işçiyi kapı önüne koyan Dünya Deri patronunun saldırısına karşı Deri-İş Tuzla Şubesi öncülüğünde işçiler direnişe başlamışlardı. Yine anayasal haklarını kullanarak sendikaya üye oldukları için işten atılan Cevahir Deri işçilerinin de, 24 Kasım 2005 tarihinden itibaren başlattıkları direniş patronun, kaymakamın ve jandarmanın tüm saldırılarına rağmen devam ediyor. Kaymakam, sendika yönetimiyle 15 Şubat'ta yaptığı görüşmede "Bana 1 Mart'a kadar müsaade edin. Bu tarihe kadar sorunu çözeceğim. Ama siz de işçilerin hepsini fabrika önünde tutmayın, sürekli basın açıklamaları yapmayın" demişti. Sendika yönetimi ise jandarmanın baskılarını geri çekmesi durumunda 3-5 kişi nöbetleşe fabrika önünde bekleyeceklerini, ancak sorun

çözülmezse mücadelelerinin kesintisizce sürdürüleceğini belirtmişti. 3 Mart Perşembe günü kaymakamla yapılan görüşmede yine aynı sözler verilirken kaymakamın işçiler lehine adım atmayaacağı görüldü. Sendika ise mücadeleyi yükselterek devam edeceklerini açıkladı.

Deri-İş Tuzla şubesi yıllardır Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışıyla işçi sınıfından aldığı güç ile örgütlenme faaliyeti yürütmektedir. İşçilerin ekonomik taleplerini politik taleplerle bütünleştirmeye çalışan sendika yönetimi sadece havzadaki işçilerin sorunlarına yanıt olmak değil, burada yaşanan sorunları ülke sorunlarıyla birleştirerek mücadele etmektedir. 1996'daki Ölüm Oruçları sürecinde ülkede üretimi durdurarak devrimci tutsakların direnişlerini sahiplenen, F Tipi hapisanelere karşı çıkan, NATO sürecinde iş bırakarak, alanlara çıkarak NATO'yu protesto eden, 1 Mayıs'larda, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, Newroz kutlamalarında alanlara çıkan sendika yönetimine ve işçilere yönelik sermayenin ve onun bekçiliğini yapan kolluk güçlerinin saldırıları her daim olmuştur. Sermayenin ve kolluk güçlerinin amaçları sendikal örgütlenmenin önüne geçmektir. Bunun için el birliğiyle saldırıları arttırarak, işçilere gözdağı vermeye çalışmaktadır. Daha ucuz

işçi çalıştırmak, kaçak, sosyal güvenceden yoksun bırakmak, araştırmayan, ülke sorunlarına müdahale etmeyen bir deri işçisi yaratmak amacıyla tüm pervasız yöntemleri uygulamaya çalışmaktadırlar. Bunun bir adımı olarak da taşeron sistemi havzada yaşama geçirilmeye çalışılıyor. Eski korucu olan Fuat Özalp ve çetesini öne süren sermayedarlar havzaya taşeron sokmayı başarlarsa kendilerine dikensiz gül bahçesi yaratacaklarını hesaplayarak bütün güçleriyle sendika yönetimi ve işçilere saldırmaktadır. Bunun farkında ve bilincinde olan Deri-İş Sendikası ve Tuzla Şubesi bu saldırılara karşı işçilerle bütünleşerek karşı koymaya çalışmaktadır. Sermayenin ve kolluk güçlerinin saldırıları sadece Tuzla deri işçileriyle kalmamakta yine Çorlu'da mevsimlerdir direnişte olan İleri Deri ve Birsinler Deri, yine aylardır direnişte olan Gönen Deri işçileri üzerinde de saldırılar devam etmektedir. Deri-İş Sendikası Genel Merkez yöneticileri ile şube yöneticileri terörist olarak lanse edilmekte, işçilerle birlikte gözaltına alınmakta, direniş çadırları yıkılmakta, Gönen'de çeteler işçilere kurşun sıkmakta, Tuzla'da sendika yönetimine ve işçilere silah çekilmekte, kazma sapları, demir çubuklarla saldırılmaktadır. Sermayenin amacı sendikal örgütlülüğü yok etmek, işçileri kölece koşullarda çalıştırmaktır. Deri-İş Merkez ve şube yöneticileri ve işçiler kendi sorunlarını ülke sorunlarıyla birleştirerek

mücadele yürütmektedirler. Ülkede sarı sendikal anlayışın hâkim olduğu, sendika ağababalarının cirrit attığı bir süreçte Deri-İş Sendikası'nın verdiği mücadele önemsenmeli ve sahiplenilmelidir. Burada deri işçilerinin verdiği anlamlı mücadeleyi diğer iş kollarına taşımak, işçilerin seslerine ses katmak, mücadeleyi yükseltmek başta devrimci, demokrat, ilerici ve yurtseverlere düşmektedir. Tuzla'daki mücadelede patronlara ve uzantılarına geri adım attırmak çok önemlidir. Unutmayalım ki direnenler her zaman kazanmamıştır ama kazananlar her zaman direnenler olmuştur. (Kartal)

Direniş, patronu masaya oturttu

Serna-Seral direnişinin 167. gününde patron sendikayla masaya oturdu. Patron, ortağı ve avukatı, TEKSİF Bakırköy Şube Başkanı ve işçi temsilcileriyle görüştü. İşçilerin tazminatlarını vererek direnişin bitmesini isteyen patrona, sendikalı olarak ve toplu sözleşme imzalanarak işbaşı yapana kadar grevin devam edeceği söylendi. Bir saate yakın süren görüşme sözleşme taslağının hazırlanması için Salı gününe ertelendi. Gazetemizi hazırladığımız saatlerde görüşme halen devam etmekteydi. (Kartal)

Emekçinin Gündemi

YAKLAŞAN ILPS SEMPOZYUMU ÜZERİNE

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) işçi sınıfının ekonomik, demokratik örgütlenmesinde bir mevzi olarak, anti-emperyalist bir niteliğe de sahiptir. Emperyalizmle dünya halkları arasındaki baş çelişmede dünya halklarının lehine bu çelişkinin çözülmesi için mücadele yürütür. Emperyalizmin sömürü, talan, işgal, katliam ve baskılarına karşı tüm işçi ve emekçileri emperyalizme karşı mücadele için sevk etme ve örgütlemeye yükümlüdür.

Emperyalizm, her geçen gün daha da derinleşen kriziyle saldırganlığını arttırmaktadır. İşgal ve saldırgan politikalarıyla insanları katletmeye, kültürel değerleri yağmalamaya, kendi makyavelist anlayışıyla dünyanın doğasını bozmaya, dünyayı yaşanmaz bir hale getirmeye çalışmaktadır. Kendi çıkarlarını dünyanın diğer ülkelerine ve halklara, uşakları araçlarıyla dayatmaktadır. Dün en çarpıcı biçimiyle Vietnam'da karşıımıza çıkan emperyalist işgal, katliam bu gün Irak ve Afganistan'da işgal ve işkencelerle sürmektedir. Başta ABD emperyalizminin bu gün yeni işgal senaryolarını çizmeye çalıştığı İran, can çekişen emperyalizmin dünya halkları üzerindeki bir manevrasıdır. İşçi ve emekçiler açısından emperyalizm; baskı, sömürü, katliam ve ülke değerlerinin talanı anlamına gelmektedir. Bunun için emperyalizme karşı tüm işçi ve emekçilerin ortaklaşarak mücadele etmesi zorunludur.

"Bir yandan, birkaç elde yoğunlaşmış,

ve yalnızca küçük ve orta kapitalisti değil, çok küçük kapitalist ve çok ufak patronları da kendine bağlayan yaygın ve sıkı bir ilişki ağı kurmuş olan mali-sermaye, öte yandan dünyayı paylaşma ve başka ülkelere egemen olma yolunda başka ulusal mali gruplara karşı girişilen gitgide yoğunlaşan savaşım, bütün mülk sahibi sınıfların tamamıyla emperyalizmin safına geçmesine neden olmaktadır. Emperyalizmin geleceği konusunda 'genel' tutku, onu coşkuyla savunmak her yönden süsleyip püslemek; günümüzün özelliği işte budur." (Lenin-Emperyalizm)

1916'da Lenin yoldaş emperyalizme ilişkin bu belirlemeleri yapıyor. Bu belirlemelerin bugün de gerçekliğini koruduğunu görmekteyiz. Bugün de emperyalistler, onların uşağı devletler, politikacılar ve kalemşörler emperyalizmi iyi göstermenin, ona mecbur olduğumuz ve emperyalizmin baki olduğu yalanlarını yamaktadırlar. Ancak gerçekler bunun tam tersidir. Zira en son suçları Irak'ta, Afganistan'da yaşananlar ve Türkiye'de özelleştirme, sendikasıztırma, işsizleştirme politikaları emperyalizmin gerçek niteliğini gözler önüne sermektedir.

Emperyalizm sadece ülkemizde değil, dünyanın tüm ülkelerinde işçi ve emekçilerin aleyhine politikalar geliştirmekte ve uygulamaktadır. Bundan kaynaklı dünyanın diğer ülkelerindeki işçi ve emekçilerle ortak mücadele yürütmek, karşılıklı birikimleri paylaşmak ve birbirini desteklemek di-

ğer bir deyişle emperyalizme karşı birleşmek ve direnmek zorunludur. DDSB, bu anlayışı benimsemekte ve bunun gereğini gücü oranında yerine getirmektedir/getirmelidir. Bu anlayışın ürünü olarak DDSB anti-emperyalist mücadeleyi dünyada tek çatı altında toplamaya çalışan ILPS'ye üye olmuştur. ILPS çeşitli ülkelerden anti-emperyalist, devrimci, demokratik örgütlenmelerin oluşturduğu uluslararası bir kurumdur. Bugüne kadar birçok çalışmaya ve direnişe imza atmıştır. Kuruluşundan bugüne yeni yeni kurum ve örgütlenmelerin katılmasıyla birlikte genişlemiş ve güçlenmiştir. ILPS dünyada yaygınlaşmasına karşın ülkemizde istenilen düzeyde gelişme kat edememiştir. Bunun nedeni ILPS'nin niteliği değildir. Esas nedeni ILPS Türkiye Seksiyonu ve Türkiye'den üye olan kurum ve örgütlerin ILPS'yi bir dizi demokratik kurum, işçi ve diğer emekçilere yeterince taşıyamamasıdır. ILPS'nin niteliği, gelişmesi ve genişlemesi için uygundur. Ancak Türkiye'den üye kurum ve örgütlerin kitlelere ILPS'yi yeterince taşıyamaması darlaşmasına yol açmıştır. İyi bir çalışmayla Türkiye'de anti-emperyalist nitelik taşıyan birçok örgütlenme ILPS'nin çatısı altında örgütlenebilir. Bu noktada hele ki emperyalizmin saldırganlığının aldığı boyut itibarıyla, geniş bir örgütlenme zemininin olduğu günümüzde, başta DDSB olmak üzere diğer üye kurum ve örgütlenmeler çalışmalarını yoğunlaştırmalı ve yaygınlaştırmalıdır. Türkiye'de anti-emperyalist mücadelenin önemli bir geçmişi vardır. Bugün de baktığımızda işçi ve emekçilerin emperyalizme karşı önemli bir tepkisi vardır. Bu tepkinin güçlü bir şekilde harekete geçirilmesi, ILPS'nin yaygınlaşması, diğer ülke deneyimlerinin ülkemize aktarılması, diğer

ülkelerde verilen mücadelenin birleştirilmesine bağlıdır. Bu noktada diğer ülkelerin işçi sınıfının mücadele deneyimlerini ülkemize taşıma, bu temelde onlarla enternasyonal bir ilişki geliştirme olanağı yaratan ILPS önemli bir araçtır.

ILPS'nin Türkiye'de yaygınlaşmamasının nedeni Türkiye'deki üye bileşenlerinin ILPS'nin misyonunu işlevini ve işleyişini yeterince kavramaması ve bu temelde kitle ve örgütlere taşıyamamasıdır dedik. ILPS dar bir örgütlenme değildir. Emperyalizme ve demokrasi karşıtlarına karşı en geniş kitleyi, örgütü kendi çatısı altında toplamayı hedeflemektedir. Onu lokal görmek ILPS'nin varlık nedenine terstir. ILPS'nin öneminin kavranması onun gerçek misyonunu üstlenmesini sağlayacaktır.

Önümüzdeki süreçte başta DDSB faaliyetçileri olmak üzere diğer tüm ILPS bileşenleri ILPS'yi yaygınlaştırmak ve geliştirmek için çalışmalarına hız vermelidir. Bu konuda 23 Nisan 2006 tarihinde ILPS'nin Türkiye'de yapacağı emperyalizmin işçi sınıfı üzerindeki saldırıları ve bunlara karşı örgütlenmeyi konu alan uluslararası sempozyum iyi ele alınması gereken bir çalışmadır. ILPS Türkiye Seksiyonu ve DDSB'nin daha somut bir çalışma üzerinden sürdüreceği bu faaliyette DDSB'liler ILPS'yi geniş bir şekilde anlatmalı, propagandasını yapmalıdır. İşçi sınıfı ve diğer emekçilerin ve sendikalarının ILPS'ye üye olması Türkiye'deki işçi ve emekçilerin mücadelesinin gelişmesinin, işçi ve emekçilerin bilinçlenmesinin ve daha nitelikli bir örgütlenme içine girmesinin yolunu açacaktır. Sorunu böyle kavradığımız oranda çabalarımız daha fazla olacak ve sonuç alıcı çalışmaları hayata geçirmiş olacağız.

Köylünün önündeki örgütlenme araçları: Kooperatifler...

Türkiye'de büyük baş hayvan sayısının 25 milyon olmasına ve Avrupa'da birinci sırayı almasına rağmen bu zamana kadar hayvancılık konusunda doğru politikaların konmaması ya da sürekliliği sağlanmış bir politikanın olmaması bugün için hayvancılığın önündeki önemli bir sorundur.

Türkiye'deki sığırcılığın gelişimi önündeki diğer bir sorunsu yerli sığırcılığın geliştirilmesinin daha verimli hale gelmesi konusunda hiçbir çalışma yapılmamasıdır. Fakat diğer taraftan ise sığırcılığı geliştirme adı altında AB ve ABD'den hayvan ithalatı yapılmakta; bunlar getirilirken ya da köylüye verilir-

ken hayvanın yaşayacağı çevresel koşullar göz önüne alınmadan bu hayvanlar ülkeye sokuluyor ve telef olmasına neden olunuyor. 2 sene önce Gümüşhane'deki köylere dağıtılan 200 büyük baş hayvanın ortam koşullarına alışmadan % 75'lik bir kısmı telef olmuştu.

Türkiye bir taraftan hayvan ithal ederken diğer taraftan kaçak hayvan girişine karşı önlem almadığı için yerli üretimin Pazar sorununa neden olmaktadır.

Diğer bir sorun ise Türkiye'de yetiştirilen büyük baş hayvanların ya hastalıklı oluşu ya da hastalık geçirmiş oluşu nedeniyle ihracatının engellenmesidir. Bu hayvanlar ise iç pazara sunulmaktadır. İç pazara giren kaçak hayvanların ucuz oluşu nedeniyle bugün yerli üretimin et ürünleri piyasada hak ettiğinden daha ucuza satılmaktadır. Bu da üreticinin emeğini karşılamamaktadır.

Hayvancılığın uzun süredir yaşadığı bu sorunlar yetmiyormuş gibi bir de AB ve IMF politikalarıyla tarım ve hayvancılığı bitirme çabaları vardır. Türkiye nüfusunun % 40'ından fazlasını köylü oluştururken AB ülkelerinde bu oran % 5'tir ve tarım ve hayvancılık büyük şirketler tarafından yapılmaktadır. Türkiye'deki köylülük oranını % 5'e çekmek isteyen AB, bu çerçevede köylüye yeni saldırılar getirecektir. Hayvancılığa da bu süreçte yeni sorunlar yükleyecektir.

AB normları Türkiye hayvancılığına çeşitli kısıtlar getirirken bu kısıtlar küçük çapta yapılan besiciliğin önüne geçmekte, hayvansal ürünler olan süt, peynir vs. üretiminin de köylünün elde etmede zorlanacağı araçlarla yapılmasını öngörmektedir. Diğer taraftan 3-5 hayvanla yapılan besiciliğin önüne geçerken büyük şirketlerin işlettiği büyük çiftliklere kolaylık sağlamakta ve bu çiftliklerin ürettiği hayvansal ürünlerin pazara girmesinin önünü açmaktadır. **Köylüler bundan kaynaklı hayvancılığı bırakmak zoruna kalacaklardır.**

Köylü zaten tefeci tüccar yüzünden ürünlerini pazara sunmakta sorun yaşarken; bir taraftan da devlet küçük çaptaki besiciliği bitirmektedir.

Besiciliğin gelişmesi için devlet tarafından verilen krediler bu işi yapan üreticiye değil daha büyük şirketlere veril-

Biz devrimcilerin görevi bugün Malatya ve Tokat köylülerinin haykırışına kulak vermek, Sinan köylüsünün ağa zulmüne karşı kavgasına omuz vermektir. Bu haykırışa cevap olarak köylülerin örgütlü mücadeleye katılmasını sağlamak köylüleri kooperatiflere taşımak için köylüleri hareketlendirmeliyiz ve bu çerçeveye göre kitle çalışmalarımızı ele almalı, köylünün üretimine katılmalıyız.

mektedir. Küçük derecedeki üreticilerin kredi alması imkânsızlaştırılmaktadır. T. Kürdistanı'nda emperyalizmin Türkiye'deki yerli uşakları büyük çapta toprak alarak hayvancılık ve tarım üzerine sektör kurmaya çalışıyor. Zaten köylü hiçbir destek almaksızın yapmaya çalıştığı tarım ve hayvancılıkta ürünlerini iç pazara sürmekte sorun yaşarken bir de büyük şirketler bu sektöre el atarak yoksul ve orta halli köylülüğün bitmesine neden olacaktır.

Peki, köylü bu saldırganlık karşısında nasıl durmalıdır? Bugün köylünün; bu saldırganlığı geri püskürtebilmesi için örgütlü hareket etmesi gerekmektedir. **Köylünün önündeki örgütlenme araçları kooperatiflerdir.**

Bugün köylünün en önemli sorunu ise doğru örgütlenmenin olmayışdır varolanlar ise devlete bağlı olduğu için köylüyü pasifize etmektedir. Devletin köylüyü pasifize etme politikalarına karşı biz devrimcilerin önünde duran görev bu kooperatifleri halka kurdurtmak ve buraları devrimcileştirmektir. **Bu perspektifle köylerde yapacağımız her çalışmanın temelinde kooperatif kurmak olmalıdır.**

Köylüyü örgütlemeyi ele alırken onların sorunlarını dinlemek değil **onların üretimine katılmak, onlarla terlemek, onlarla aynı sorunları paylaşmak, köylünün sorununu pratik içinde öğrenerek çözüm üretmek gerekir. Bugün bu sorunların kooperatiflerle çözüleceğini kitlelere anlatmak ve bununla da kalmayıp sorunların çözümünü kitlelere pratiklerle göstermek gerekir.** Kooperatiflerde özellikle yoksul köylüler ve orta halli köylüler küçümsenmeyecek bir öneme sahiptir.

Devrimimiz açısından köylünün temel güç oluşturduğu ve köylüyü örgütlü mücadeleye çekme yönünde doğru bir kooperatifçiliğin bizim açımızdan önemi yadsınamaz. Bundan kaynaklı köy çalışmalarımızı bu esasa göre şekillendirmeliyiz...

Bugün doğru bir kooperatifçilik nasıl olmalıdır? Kuracağımız kooperatif yerelde bölgesel, sonra ülke genelinde yayılma amacını hedeflemelidir. **Kooperatif, öncelikle yoksul ve orta halli köylünün ekonomik ve demokratik sorunlarını çözmeye yönelmelidir.** Yine köylülük açısından ürünün pazar sorununda engel olan ve emeğinin karşılığını almasında engel olan tefeci tüccara, toprak ağalarına, faşist devlet sömürüsü ve zulüm politikalarına karşı köylüleri örgütleme ve harekete geçirme hedefli olmalıdır.

Biz devrimcilerin görevi bugün Malatya ve Tokat köylülerinin haykırışına kulak vermek, Sinan köylüsünün ağa zulmüne karşı kavgasına omuz vermektir. Bu haykırışa cevap olarak köylülerin örgütlü mücadeleye katılmasını sağlamak, köylüleri kooperatiflere taşımak için köylüleri hareketlendirmeliyiz ve bu çerçeveye göre kitle çalışmalarımızı ele almalı, köylünün üretimine katılmalıyız.

Köylü kitesine kuru ajitasyondan öteye gidip onları pratiklerimizle harekete geçirmeliyiz. Baharla beraber köylülerin de hareketlendiği ve üretimin başladığı bir dönemdir. Bu dönemde köylünün üretimine katılıp bu üretim içerisinde kooperatiflerin gerekliliğini halka benimsetmeli ve örgütlü mücadeleye çağrılar yaparak bu süreçteki çalışmalarımızı bu doğrultuda ele almalıyız.

Kelkit İK Okuru

Rize'de enerji santrali hazırlığı!

Sanko Holding, Rize'nin İkizdere ilçesinde bir milyar dolarlık 4 enerji santrali kurmaya hazırlanıyor. **Enerji Piyasası Üst Kurulu**'nun açtığı su kullanım ihalelerini kazanan Holding, **İkizdere** sınırları içerisinde bulunan **Tosköy**'de 720 megavat gücünde bir termik santral ile **Cimil Vadisi**'nde 144 megavat gücünde iki **hidroelektrik santrali** ve **Anzer Vadisi**'nde 34 megavat gücünde bir hidroelektrik santrali yapmaya hazırlanıyor.

Şirket ve devlet yetkilileri ağızlarından sular akıtarak yörede incelemelerde bulunurken, Çernobil faciasının artan kanser vakaları sonucu nerede ise her evden kanser sonucu ölümlerin olduğu yöre halkı ise Karadeniz Bölgesi'nin en doğal yerlerden biri olan bölgede kurulacak santrallerin bölgenin doğal güzelliklerine ve yaşamlarına zarar vermesinden endişe ediyor.

(H. Merkezi)

Azarlanan köylüden Başbakan'a suç duyurusu

Mersin'de narenciye üreticilerinin sorunlarına dikkat çekmek amacıyla Başbakan R. Tayyip Erdoğan'ı protesto eden ve 'Lan' diye azarlanarak ummadığı tepkiyle karşılaşan 43 yaşındaki Mustafa Kemal Öncel, R. Tayyip Erdoğan hakkında savcılığa suç duyurusunda bulundu.

6 Mart günü Mersin Adliyesi'ne giden Mustafa Kemal Öncel, suç duyurusu dilekçesini nöbetçi Cumhuriyet Savcısı'na verdi. Öncel, Başbakan Erdoğan hakkında 'hakaret', Bakan Eker hakkında 'Anayasa'yı ihlal' diğer kişiler hakkında da 'tehdit ve kaçırma' suçlarından dava açılmasını istedi.

Öncel, savcılıktan çıktıktan sonra adliye bahçesinde gazetecilere açıklamada bulunmak istediği de görevli polisin adliye içinde bunu yapamayacağı uyarısı üzerine adliye dışına çıkarak konuştu. Öncel, Başbakan'ın Mersin gezisi sırasında aralarında geçen diyalog sonrası savcılığa suç duyurusunda bulunmak istediğini, ancak, tehdit yüzünden, R. Tayyip Erdoğan'dan da af dilediğini açıkladığı basın toplantısını yapmak zorunda bırakıldığını ifade ederek şunları söyledi:

"Başbakan'a karşı hiçbir zaman hata yapmadım. Özür dilemesi gereken bir kişi varsa sayın Başbakan'dı. Ben AKP teşkilatının ahlak, şeref ve namus fakiri bazı yetkilileri tarafından kaçırılarak özür diletirildim. Ben şerefini asla ayaklar altına aldırarak biri değilim.

Başbakan'a bir tek şey söylüyorum; 'Ben şerefimle oynamayacağım.' Ölü mü göze aldım. Erkeksen gel buraya... Benim artistlikte, kahramanlıkta hiçbir zaman gözüm olmadı. Bu halkın feryadı ve duygularının tercümanı olduysam, sisteme olan isyandandır. İşte çiftçi yine kan ağlıyor, limonunu, sebzesini alan yok. Gözümüze bakarak yalan söyleme, medya üzerindeki baskıyı da kaldır. Dün yaptığın gibi ya teşkilatının çakalları ile ya da devletin güvenlik güçlerini kullanarak Kemal Öncel'i sindirmeye çalışacaksınız."

"Evime gelip, beni sindirdiler, tehdit ettiler. Asker arkadaşımı da kullanarak beni kaçırdılar. Sonuçta haklı olduğum halde Başbakan'dan özür diletirildim. Bununla ilgili delillerim de var. Delillerim, evime sindirme amaçlı gelen ilçe başkanının bıraktığı ve kendisinin el yazısı bulunan kağıt, kaçırılmamda kullanıldığını düşündüğüm asker arkadaşım Hanefi Çelik'in evimi ziyareti sırasında kasete almış olduğum görüşmeler delildir. Benimle yapılan telefon görüşmeleri de GSM şirketi operatörlerince ortaya çıkarılacaktır." (H. Merkezi)

Fiskobirlik "maliyetinin altında findık satılmayacak" garantisini veremiyor

Fiskobirlik, üreticisinden aldığı findığı maliyetinin altında satmayacağını açıkladı. 2005 yılı alım kampanyasını sürdüren Fiskobirlik 50 kooperatifi aracılığıyla üreticiden 50 bin 560 ton findık alımı gerçekleştirdiği açıklaması yaptı. Aldığı findığın Türkiye rekoltesinin yüzde 10'nuna karşılık geldiğini, üreticiden bugüne kadar aldığı findığın satışının yapılmadığını açıklayan Fiskobirlik, ödediği ürün bedellerinin yüzde 60'ını borçlanmadan karşıladığını belirtti. Kalan borcunun ödenmesi için finans kuruluşlarıyla görüşmeler yapıldığını belirten yetkililer, borçlarının 2005 yılı rekoltesinin yüzde 4 kadarı ol-

duğuna değindiler. Açıklamada; "Almış olduğumuz 2005 ürünü findığı maliyetinin altında satmayacağız" vadedinde bulunan Fiskobirlik, bugüne kadar üreticiden aldığı findığı neden işleyip satmadığını açıklamıyor? Borcunu ödeyebilmek için finans kuruluşlarına başvurmasının ne-

deni nedir? Findık ihraç sezonunun 25. haftasında Türkiye 142 bin ton iç findık ihraç etmiştir ve Türkiye'nin 2005 findık rekoltesi yaklaşık 483 bin ton olarak açıklanmaktadır. Ayrıca Fiskobirlik açıklamasında "toplam dünya findık üretim rekoltesi ve iç tüketim gözönüne alındı-

ğında ihracat sezonunun kalan 27 haftalık döneminde fiyatların yükseleceği bir gerçektir" deniliyor. "Üreticilerimiz piyasalara yayılan spekülasyon haberlere itibar etmemelidir" denilmektedir. En son kabuklu findığı üreticiden 4.50 YTL'ye satın alan tüccarlar ve ihracatçılar bu fiyatın altına düşürmeye çalışmaktadırlar. 25 haftada 142 bin ton ihraç edilen iç findığı tüccar, üreticiden karşılarken Fiskobirlik, aldığı 50 bin ton findığı depolarında bekletmektedir. Köylüler emanetteki findığın düşük fiyattan satılacağı yönünde endişelenmekte ve satıp satmamakta kararsız kalmaktadır.

(Samsun)

Terme Bal Üreticileri Genel Kurulu'nu yaptı

Terme Bal Ürünleri Üreticileri Tarımsal Birliği 1. Olağan Genel Kurulu'nu yaptı. 5200 sayılı yasaya göre gezginci arıcıların gönüllü çalışmalarıyla oluşturduğu Birlik, üyelerinin ve yönetiminin birarada çalışabilmesinin heyecanı ile ilk Genel Kurulu'nu 27 Şubat tarihinde birlik binasında gerçekleştirdiler. Genel Kurul divanına Terme Ziraat Odası Başkanı Yetkin Karamollağlu, Mustafa Nuri Özmen ve Mithat Türkyılmaz oy birliği ile seçildiler. Faaliyet ve mali raporun okunması ve onaylanmasıyla devam eden Genel Kurul'da Birlik Başkanı Yüksel Yıldız kuruluş çalışmalarında yasanın yeni ve uygulama esaslarının eksikliğinden kaynaklı yaşadıkları sorunlardan bahsetti. Bu sorunlar içerisinde üyelerine nakil belgesi, ana arı temini, kredi vb. uygulama eksiklerinin yasal engellerden kaynaklı giderilemediğini vurgulayan Yüksel Yıldız, sorunların çözümü için yetkililerle görüşmelerinin devam ettiğinden bahsetti. 5200 sayılı yasaya göre ülkenin birçok il ve ilçesinde ürün ve ürün grupları bazında Tarımsal Üretici Birlikleri yaygınlaşmakta. Aynı ürün ve ürün grupları üzerinden değişik il ve ilçelerde kurulan birlikler üst birlik kurmak için görüşüyorlar. Terme Bal Ürünleri Üreticileri Tarımsal Birliği Başkanı Yüksel Yıldız, Antalya-Serik, Artvin-Borçka, Edirne-Lalapaşa, Kastamonu-Merkez, Mersin-Mut, Ordu-Fatsa'da bal üreticilerinin yeni kurdukları üretici birlikleriyle görüşmelere başlayarak Üst Birlik kurma çalışmalarına başlayacaklarını Genel Kurulda açıkladı.

Birliğe üye olan gezginci arıcılardan Genel Kurul sonrasında gazetemiz için görüşlerini aldık. Birlik ile ilgili beklentileri nelerdir, çalışmalarını nasıl olmalı şeklinde sorularımızı yanıtladılar:

Yusuf Çiftçi, Kozluk köyündenim arıcılığa 1984 yılında başladım. Önceden Samsun Arı Yetiştiricileri Birliği'ne üyedim. Samsun bize uzak olduğu için

arı nakil belgesi vb. işlerimizi takip etmek zor oluyordu. Şimdi Terme'de Birliğimiz kuruldu işimizi rahat yapalım, hem balımızı değerlendirelim, hem de ana arı, bal paketleme tesisi, arı nakil belgesi vb. konularda sorunlarımızı çözelim diye buradayız. Birlik yeni kuruldu. Bugün Genel Kurulumuzu yaptık. Biz Termeli arıcılar olarak kurduğumuz Birlikle daha yolun başındayız. Destek bekliyoruz. İlk başta bizlerin çalışmaya katılması, desteklemesi şart. Birlik kurulsun biz ziyelim değil, o zaten faydacılıktır. Bence yetkililerin de katıldığı toplantılarda bizlerin bilgilendirilmesi gerekir, o zaman birliğe katılım daha da fazla olacaktır. Biz sabırlıyız Terme'de kurduğumuz Birlik zamanla gelişecektir.

Harun Akyazı, Çamlıca köyündesim. Bu Birliğin kurulmasını hem maneviyat hem de maddiyat açısından destekliyorum. Bize yıllar önce Samsun'dan Arıcılar Birliği gelmişti. Onların bize hitap etmesi pek samimi değildi. Bugün Terme'de Birliğimiz var, her türlü sorunun çözüleceğine inanıyorum. Bugün birarada oturabileceğimiz, sohbet edeceğimiz, sorunlarımızı çözeceğimiz binamızın bulunması benim için de iyi. Benim şu an isteğim daha kaliteli nasıl bal üretebilirim, paketleyip satabilirim sorunu. Birlik benim balımı değerlendirmemde, paketleyip pazarlamasını yapmamda yardımcı olacaktır diye düşünüyorum.

(Samsun)

Diyarbakır köylüleri yol için yollarda!

Yolları 21 yıldır yapılmadığı için çocuklarını okula göndermeme kararı alan 12 köyün köylüleri köy yollarını yeniden kullanmaya başlayan kamyonları protesto ederek oturma eylemi başlattı. Eyleme müdahale eden jandarmanın kendilerine hakaret ettiğini söyleyen köylüler, jandarmanın olayda taraf olması durumunda çocuklarını tümüyle okula göndermeme kararı alacaklarını belirtti.

Diyarbakır'a bağlı 12 köyün sakinlerinin 21 yıldır 8 kilometrelik yollarının yapılmaması nedeniyle başlattıkları okulları protesto eyleminin ardından belediye yolu 2 gün önce yapmaya başlarken, köylüler, yolların bozulmasına neden olan kamyonların yeniden yolu kullanması nedeniyle oturma eylemi yaptı.

Geçtiğimiz yıl Diyarbakır merkeze bağlanarak mahalle olan 97 köy arasında bulunan 12 köyden Tanış Köyü Muhtarı Abdulsalam Yakar

yolun, kum ocaklarında çalışan kamyonlar tarafından kullanılmasını istemediklerini belirtti.

Oturma eylemi nedeniyle jandarmanın köye geldiğini ve kendilerine bağırıldığını kaydeden Yakar, şunları söyledi: "Jandarma 'yaptığınız suçtur' dedi. Biz de 'suç da olsa kamyonların geçmesine izin vermiyoruz' dedik. Diğer araçlar kullanılabilir ama kamyonların kullanılmasını istemiyoruz. Kamyonlar daha önce yolun çok bozuk olması nedeniyle yolu kullanmıyorlardı. Yol yapılmaya başlandı tekrar yolu kullanmaya başladılar. Biz eylemlerimize devam edeceğiz."

Öte yandan yolu kullanan kamyonların ait olduğu İntim İnşaat'ın sahibinin Diyarbakır Söz gazetesi sahibi M. Ali Altındağ, Arzakçı İnşaat'ın sahibinin ise Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) Diyarbakır İl Başkanı Abdullah Arzakçı olduğu öğrenildi.

(H. Merkezi)

TKP/ML TIKKO militanları Erdoğan'ın pervasızlığına ve 15 Şubat saldırılarına bombalarla yanıt verdi!

Geçtiğimiz hafta Türkiye kamuoyunu oldukça meşgul eden konulardan biri de Başbakan **R. Tayyip Erdoğan**'ın bir gezi için bulunduğu **Mersin**'de bir köylüyü azarlaması, hakaret etmesi ve ardından köylünün Erdoğan'ın korumaları tarafından dövülmesi olmuştu. Biz de bu konuya gazetemizde geniş yer vermiş, bu yaşananların aslında devletin köylü düşmanı yüzünü bir kez daha hiçbir soruya yer bırakmayacak biçimde gösterdiğini söylemiştik. Bu olayın yankıları hala sürüyor.

Yaptığı eylemler ile devletin bu saldırılarının yanına kalmayacağını altını bombaları ile çizen **TKP/ML TIKKO** militanları bu konuyu da gündemlerine aldılar. Elimize e-mail yolu ile ulaşan bir

bildiriye göre militanlar **21 Şubat 2006** tarihinde Mersin'de yaptıkları eylemle halk düşmanlarını ve onların pervasızlıklarını cezalandırdıklarını bildirdiler.

"Şubat ayı içerisinde Mersin'e yaptığı gezi sırasında AKP Genel Başkanı R. T. Erdoğan'ın bir köylüye yönelik sarfettiği hakaretler, bu karşı devrimci partinin genel çizgisini oluşturmaktadır. Adı geçen partinin ve bu partinin başta genel başkanı olan Başbakan **R. T. Erdoğan** ve Maliye Bakanı **Kemal Unakıtan** gibilerinin pratikte gösterdikleri halk düşmanlığını, hakaretlere kadar vardırımları, içinde buldukları çıkmazın da en büyük göstergesidir. İşte bu halk düşmanlarını cezalandırmak amacıyla **Mersin Mezitli AKP**

binası Partimiz TKP/ML'ye bağlı militanlar tarafından 21 Şubat 2006 tarihinde parça tesirli ve zaman ayarlı bir bomba ile bombalanmıştır" denilen bildiriye ayrıca yer olarak Mersin'in seçilmesinin de sebebi şöyle açıklanıyor; "Bu halk düşmanlarına yönelik yaptığımız bombalama eyleminin yeri, R. T. Erdoğan'ın halkımıza açıktan hakaret ettiği yer olduğu için Mersin'dir."

Bildiriye ayrıca **21 Şubat** tarihinde 15 Şubat komplosunu kınamak için yapılan **Mersin Mezitli Ülkü Ocakları**'nın bombalama eylemi de duyurularak "Son dönemde sivil faşistlerin halkımıza yönelik artan saldırılarına karşı AKP'nin yanısıra Mezitli Ülkü Ocakları'nın da bulunduğu

bu binayı bombalamamız, bilinçli bir tercihtir" denilmektedir. Bildiriye ayrıca yaşanan bir yanlış anlamaya da açıklık getirilerek söz konusu eylemlerin **24 Şubat** tarihli **Gündem** gazetesinde "AKP Mezitli binasına saldırıyı **TAK** (Kürdistan Özgürlük Şahinleri) üstlendi" şeklinde verilmesi de düzeltilmektedir. "Bu haberin yanlış bir anlaşılma üzerine verildiğini düşünüyoruz. Partimizin gerçekleştirdiği bu eylem, asla bir uyarı eylemi değildir. Bu eylem, halk düşmanlarını ve onların pervasızlıklarını cezalandırma eylemidir. 15 Şubat'ın hesabını sorma eylemidir. Halkımıza yönelen saldırıların hesabını sorma eylemidir denilen bildiri sloganlarla son buluyor.

Operasyonlar devam ediyor Kürt halkı evlatlarını bayraklarla uğurladı!

23 Şubat 2006 tarihinde Mardin'in **Dargeçit** ilçesinde operasyon yapan faşist TC ordusu, 7 HPG gerillasını katletti. 1 hafta boyunca süren operasyon süresince sık sık çatışmalar yaşandı. Çatışmalarda katledilen **Xalit Şex Ali**, **İdris İmir**, **Fevzi Hasko**, **Ergin Ekinci** adlı gerillalar ailelerine geç teslim edilerek cenazelerin sahiplenilmesinin önüne geçilmeye çalışıldı. Ancak bugüne kadar binlerce evladını sarı-kırmızı-yeşil bayraklarıyla güneşe uğurlayan Kürt halkı, savaşçıları bir kez daha zafer işaretleri ve "Şehit na mırın" sloganlarıyla son yolculuğuna uğurladı.

şiddet uygulandı. Basın mensuplarının JİTEM tarafından tehdit edildiği olaylarda çoğu yaralı olan çok sayıda kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan 39'u tutuklanarak Diyarbakır E Tipi Hapishanesi'ne götürüldü.

İdris Yakut ve **İdris İmir**'in cenazeleri 27 Şubat'ta Batman'ın Bağlar Mahallesi'ndeki Selimiye Camii'ye götürüldü. 10 bin kişi 14 km. uzaklıkta bulunan Çay Mahallesi'ndeki İkiztepe Mezarlığı'na "Şehit na mırın", "HPG cepheye misillemeye" sloganlarıyla yürüdü. Defin işleminin ardından şehitler için saygı duruşu yapıldı ve DTP Batman İl

mik kırılmış. Çocuğumun kafatasından giren ve diğer taraftan çıkan mermi olayın çatışma değil infaz olduğunu gösteriyor. Otopsi raporunu aldıktan sonra dava açacağız" şeklinde konuşarak oğlunun iki küçük çocuğu olduğunu ve babalarını hiç görmediğini ekledi.

Hüseyin Özkaya'nın cenazesi ise **27 Şubat**'ta alınarak ertesi gün geç saatlerde Muş'ta defnedildi. Diyarbakır Devlet Hastanesi morgundan alınarak, 30 araçlık konvoyla Muş'a götürülen Özkaya'nın cenazesi Bingöl-Muş arasında bulunan Yaygın Belde-si Jandarma Karakolu'nda tutuldu. Her üç kilometrede bir kurulan kontrol noktalarında saatlerce bekletilen cenaze Varto İlçe Merkezi girişine polis panzerleri tarafından kurulan barikatlarla uzun süre daha engellendi. Saat 22:30'da Özkaya'nın doğduğu yer olan Doğanca (Sofya) köyüne giriş yapan kitle gece yarısı köy mezarlığında defin işlemlerini gerçekleştirdi.

Yoldaş Özer'in cesedi de Diyarbakır'dan alınarak ailesi tarafından Bitlis'e götürüldü. Kalabalık bir grup tarafından 28 Şubat'ta 00:30 civarında karşılanan Özer ailesi asker ve polis tarafından bir süre bekletildikten sonra sabaha karşı Karşıyaka Mezarlığı'na götürüldü. Hüseyin Özkaya "Şehit na mırın" sloganlarıyla gömüldü.

Suriye doğumlu olan **Xalit Şex Ali** ve **Feyzi Hasko**'nun cenazeleri ise Mardin'in **Nusaybin** ilçesine götürüldü. Nusaybin'de kitlesel bir şekilde karşılanan şehitler sınırda uzun süre bekletildikten sonra Suriye'ye alındı.

HPG gerillalarının şehit düşmesi üzerine Türkiye Kürdistanı'nda onbinlerin katıldığı eylemler gerçekleştirilirken protesto edilirken birçok yerde halk ve polis arasında saatler süren çatışmalar yaşandı.

Operasyona ilişkin bir açıklama yapan **HPG Basın ve İrtibat Merkezi** TSK'nın kimyasal silah kullandığını bildirdi. **HPG Ana Karargah Komutanlığı** da gerillalara yapılan operasyonun cevapsız kalmayacağını söyledi.

(H. Merkezi)

İzmir'de bir kişi daha polis tarafından kaçırıldı!

Faşizmin sindirme, baskı altına alma yöntemlerinden bir tanesi de işkencedir. Özellikle "kâğıt üzerinde" idam cezasının kaldırılmasından sonra ve "AB uyum yasaları"na göre sözde işkenceye sıfır tolerans gösterileceği palavralarının ardından yeni bir saldırı dalgası yayılmaya başladı.

İdam etmediğini, gözaltına almadığını kaçırarak işkence ve tecavüz etme, katletme yoluna girdi faşizm. Birçok devrimci ve demokrat kişinin kaçırılarak işkenceye maruz kalması olayları hepimizin hafızasında canlıdır.

Bu uygulamaların en son örneği İzmir'de yaşandı. 5 Ocak günü Menemen Asarlık'ta **Müjde Demirpençe** adlı 23 yaşındaki bir kadın kaçırılarak ajanlık teklif edilmiş ve tehdit edilmiştir.

Olayla ilgili olarak **3 Mart** günü saat 13:30'da **İHD İzmir Şubesi**'nde bir basın açıklaması yapıldı. Yaşadıklarını anlatan **Demirpençe**, 5 Ocak günü Menemen Asarlık üstgeçidinde Toros marka bir aracın yanında durduğunu ve kendisini aracın içine ittiklerini ve bir dağın başına götürdüklerini anlattı. Kendisini kaçırılanların üç kişi olduklarını ve sürekli olarak kendilerine yardımcı olmalarını istediklerini, örgüt hakkında bilgi istediklerini anlattı. Kaçırıldıktan 1.5 saat sonra serbest bırakıldığını, daha sonra **20 Ocak** ve **2 Şubat** günlerinde ise yolunun kesildiğini, rahatsız edildiğini anlatan **Demirpençe**, daha önce Antep'te de benzer şeyler yaşadıklarını, ablasının kaçırıldığını da sözlerine ekledi. Babasının 13 yıl hapiste kaldığını, abisinin de halen **Kırıklar F tipi Hapishanesi**'nde yattığını anlatan **Demirpençe**, bugüne kadar korktuğu, psikolojik olarak etkilendiği için bu olayı anlatmadığını da sözlerine ekledi.

Açıklamada ayrıca **İHD** ve **ESP** temsilcileri de birer konuşma yaparak olayı kınadıklarını ve peşini bırakmayacaklarını eklediler.

(İzmir)

Ergin Ekinci'nin cenazesi 25 Şubat'ta Mardin'den alınarak Diyarbakır'da Yenışehir Mezarlığı'na götürüldü. Kortejler halinde yürüten kitle "HPG cepheye misillemeye", "İntikam, intikam" vb. sloganlarıyla mezarlığa kadar yürüdü. DTP Diyarbakır İl Başkanı **Ahmet Cengiz**'in ve ailesinin yaptığı konuşmaların ardından binlerce kişi Bayramoğlu semtine doğru yürüyüşe geçti. Huzurkent Caddesi'nde panzerlerle barikat kuran polis, yürüyüşe izin vermeyerek gaz bombalarıyla saldırıya geçti. Kitle de taşlarla karşılık verince polis kitleye ateş açtı. Silahlı saldırıda DTP Merkez İlçe Yöneticisi **Sadiye Sular** bacağından yaralandı.

Kitle ara sokaklara dağılarak çatışmaya devam ederken **JİTEM** elemanları cop ve kalaslarla çocukları ve kadınları dövdü. Ev ve işyerlerine girilerek içeride bulunanlara da

Başkanı **Ayhan Karabulut** bir konuşma yaptı.

Yakut ve **İmir**'in aileleri ertesi gün yaptıkları açıklamada cesetlere işkence yapıldığını söylediler. **İdris Yakut**'un babası **Sadık Yakut** oğlunun sırtında uzun çizgiler şeklinde darp izleri olduğunu söyledi. Yakut "Darp izleri ise sürtünme ile ortaya çıkan derileri kalmıştı. Her yanında yanıklar vardı. Ne yanıkları bilmiyorum ama oğluma iki kurşun isabet etmiş biri omzuna diğeri gövde kısmına. Bu şekilde öldüğünü düşünmüyorum. Ya işkenceyle öldürüldüler ya da öldükten sonra işkence yaptılar" dedi.

İdris İmir'in babası **Yusuf İmir** ise oğlunun kafatasından içeri girip çenesinden çıkan bir kurşun olduğunu söyledi. İmir "Oğlumun ayak kısmında bulunan birçok ke-

Ayıışığı Ekin Sanat Merkezi'ne saldırı

Sarıgazi Ayıışığı Ekin Sanat Merkezi'ne yönelik jandarma saldırısını kınayan sanat merkezi çalışanları, 22 Şubat'ta İHD'de bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasını yapan **Fatma Yıldırım**, 21 Şubat günü, Sarıgazi Ayıışığı Ekin Sanat Merkezi ve sanat merkezi çalışanlarının evlerine jandarma tarafından, eş zamanlı olarak baskın düzenlendiğini söyledi. Yıldırım, baskın sonucunda kültür merkezi sahibi **Fezullah Eraslan** ve çalışanları **Fırat Sözer**, **Sevgi Kırca**, **Barış Cengiz**, **Alev Oral** ile **Ferhat Çetiner**'in gözaltına alındığını kaydetti.

Sarıgazi Ayıışığı Ekin Sanat Merkezi'nde kalaşnikof mermileri bulunduğu iddia edildiğini kaydeden Yıldırım, iddiaların asılsız olduğunu belirtti.

Devrimci sanat zincirlenemez!

6 çalışanın gözaltına alındığı ve bunlardan 4 kişinin tutuklandığı saldırıya ilişkin **Sarıgazi ve İkitelli Ekin Sanat Merkezi** ve **Gazi Ayıışığı ile Ayıışığı Kültür Merkezi**; 3 Mart Cuma günü İHD İstanbul Şubesi'nde açıklama yaptı.

Saat 12.00'de başlayan açıklamaya tutuklanan **Barış Cengiz**'in ailesi de katıldı.

İmzası geçen kurumlar adına basın açıklamasını okuyan **Sevgi Kırca**, **Fezullah Güven**'in evinin basıldığını ve aynı saatte diğer çalışanların da evlerinin basılarak gözaltına alındığını belirtti. Ayrıca **Barış Cengiz** adlı arkadaşlarının da yolda yürürken kafasına çuval geçirilerek gözaltına alındığını belirten **Kırca**; bu arkadaşlarının ise **"İstanbul'u kana bulamasına ramak kala"** manşetleriyle verildiğini ve aynı zamanda da **"üzerinde boru tipi bomba ve malzemeleri bulundu"** diye bahane edilerek tutuklandığını anlattı.

İki gün boyunca gözaltında tutulduklarını, bodrum katta beton zemin üzerinde yatmak zorunda bırakıldıklarını, avukatlarıyla çıkacakları güne kadar konuşturulmadıklarını, talep ettikleri şeker ve suyun verilmeyerek **"tuvaletten için"** diye de yanıt verildiğini belirten **Kırca**; kendisinin de 2. ve 3. günün akşamında gözleri bağlanarak bilinmeyen bir yere götürülmek istendiğini ancak diğer arkadaşlarının tepkileri sonucu bundan vazgeçildiğini anlattı.

Alev Oral ve kendisinin çıkarıldıkları Savcılıkta serbest bırakıldıklarını söyleyen **Kırca**, **Fezullah Eraslan**, **Ferhat Çetiner**, **Barış Cengiz** ve **Fırat Sözer**'nin ise tutuklanarak **Bayrampaşa Hapishanesi**'ne konulduğunu belirtti. Bu akıl almaz yalanların ve düzenlenen komplonun Ekin Sanat Merkezi'nin çalışmalarını durdurmak için olduğunu söyleyen **Kırca**, **Ayıışığı** ve **Ekin Sanat Merkezleri**'nin bu komploları boşa çıkaracağını ve sanat cephesinde verdikleri mücadelenin devam edeceğini vurgulayarak yalan haber yapan **Gözcü** gazetesini yırttı ve açıklamayı bitirdi. (İstanbul)

Kaymaz ailesi suçlamalara cevap verdi:

"Asıl terörist sizsiniz!"

21 Kasım 2004'te evinin önünde katledilen **Ahmet** ve **Uğur Kaymaz**'ın katili polislerin güvenliği gerekçesiyle Eskişehir'e alınan mahkemesinin 4. duruşması polis avukatlarının saldırı arenasına dönüştü. Mardin'in **Kızıltepe** ilçesinde Özel Hareket Timlerinin düzenlediği operasyonda katledilen **Kaymaz** ailesi "terörist" olarak gösterilmek istenirken; katil polislerin avukatları iddianameleriyle **Ahmet** ve **Uğur Kaymaz**'ın "katli vaciptir" içerikli bir savunma yaptılar. Katledilen **Kaymaz**ların terörist olduğunu iddia ederek polislerin katliamdan ceza almadan kurtulmalarını sağlamak için hayal gücünü zorlayan avukatlar, asılsız iddialarla **Kaymaz** ailesini ve katliamı protesto etmek için sokaklarda eylem yapan insanları suçladı.

22 Şubat 2006 tarihinde Eskişehir Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmaya **DKÖ** temsilcileri, **DTP** üyeleri, **Kaymaz** ailesi ve avukatları katıldı. **Kaymaz** ailesinin avukatlarından **Kemal Aytaç** ilk savunmayı yaparak, kendilerine devlet terörü uygulandığını söyledi. Güvenlik koşullarından kaynaklı olarak davanın Eskişehir'de görülmeye devam edemeyeceğini, davanın **Diyarbakır**'a veya **Ankara**'ya alınması için **Adalet Bakanlığı**'na başvurulmasını istedi, ancak mahkeme bu talebi reddetti.

Sanık polislerin avukatı ise davanın kamuoyu tarafından yargılandığını belirterek "Söz konusu edilen kamuoyu terör örgütünün yandaşlarıdır, sokakta eylem yapanlardır. Eğer polisleri **Uğur Kaymaz öldürseydi Uğur Kürtlerin kahramanı olurdu. Ailede 2 gerilla, 1 milis var. Ahmet Kaymaz da hüküm giyen bir PKK'lıdır. Allah'ın bildiği kuldan saklanmaz. Bu aile teröristtir**" şeklinde konuşarak **Diyarbakır**'ın **Yenişehir Beldesi**'ndeki polis karakoluna yapılan bir eylemin silahının **Ahmet Kaymaz**'ın öldürüldükten sonra üzerinden çıktığı, ailenin tüm fertlerinin **PKK** sempatisini ve aktif üyesi olduğunu ileri sürerek iddiasını da bir itirafçının ifadeleriyle kanıtlamaya çalıştı.

Polis avukatlarının 12 yaşındaki **Uğur**'a ve **Kaymaz** ailesine "terörist aile" diyerek savunma sınırını aştığını söyleyen amca **Reşat Kaymaz**, bu saldırıyla ilgili suç duyurusunda bulunacaklarını ve dava açacaklarını söyledi. **Kaymaz** "Avukatların bu tutumla amacı halkı provokasyona getirmektir" dedi. **Ahmet Kaymaz**'ın **Yenişehir Karakol** baskınında yer aldığı ilişkin iddialara da "Pasaport kayıtlarına göre kardeşimin o dönemde Irak'ta olduğu resmi belgedir. Zaten operasyon sonrası çekilen fotoğraflarda da görülüyor ki, kardeşim **Ahmet** ve yeğenim **Uğur**'un her

"Bizim ailemizi, **Uğur'u birçok kişi savunmuş ve sahiplenmiştir. O zaman bu insanlar da bu halk da teröristtir. Bu durumda polisin gelip hepimizi tutuklaması gerekir.**"

yer çamur olmasına rağmen çorapları dahi kirlenmemiştir. Adli Tıp raporunda da görüldüğü gibi **Uğur** tutulduktan sonra sırtına 9 kurşun sıkılmıştır. **Ahmet** ise 5 dakika kadar sorgulandıktan sonra infaz edilmiştir. Burada sadece **Uğur** değil babası da infaz edilmiştir. Kamuoyunda sadece **Uğur**'dan bahsedilmesi yanlıştır. **Ahmet Kaymaz** terörist değildir ki, yapılan açıklamalarda ve haberlerde gözardı ediliyor" şeklinde tepki gösterdi.

Faillerin belli olmasıyla birlikte bu işin arkasında olan kişilerin **Mardin Valisi**'nin ve operasyonu yöneten amirlerin yargılanmasını isteyen amca **Kaymaz**, son olarak polis avukatlarının saldırıları ve ailelerinin terörist olarak gösterilmeye çalışılmasına da şu sözlerle tepki gösterdi: "Üç amcamız da devletin korucuları tarafından açık bir şekilde ailelerinin gözü önünde infaz edilmesine karşın, açılan davadan sonra bu insanlar derin devlet tarafından korunarak serbest bırakıldılar. Savunma avukatları ailemiz için terörist aile tanımlaması yapmıştır. Bizim ailemizi, **Uğur'u birçok kişi savunmuş ve sahiplenmiştir. O zaman bu insanlar da bu halk da teröristtir. Bu durumda polisin gelip hepimizi tutuklaması gerekir. İçişleri Bakanı'na, Adalet Bakanı'na ve hukuka bir Mardinli olarak güvenmiyorum. Asıl terörist sizsiniz.**" (H. Merkezi)

1 Mayıs Mahallesi Demokrasi Platformu oluşturuldu

1 Mayıs Mahallesi emekçi halkına;

Bundan tam 11 yıl önce, ilk olarak **Gazi Mahallesi**'nde girişilen devlet provokasyonu ve katliamı, mahallemizde gerçekleştirilen katliam saldırısıyla sürdürülmüştür. Susurluk'ta açığa çıkan, bugün Şemdinli'de bir kez daha suçüstü yakalanan kontrgerillanın 1000 operasyonlarından biri olan bu saldırılara karşı tepkilerimizi ve protestolarımızı yükselttik. **Şehitlerimize ve davaya sahip çıktık; unutmadık, unutulmasına da müsaade etmedik, ettirmeyeceğiz.**

Bugün 11. yılı geride kalırken **12 Mart 1995 Gazi** ve **15 Mart 1995 1 Mayıs** katliamlarını protesto etmek ve şehitlerimizi anmak, kontrgerilladan hesap sormak, halk-

larımızın adalet talebini yükseltmek için, biz aşağıda imzası bulunan devrimci demokratik güçler olarak "**1 Mayıs Mahallesi Demokrasi Platformu**"nu oluşturduk.

Mart ayı içerisinde **16 Mart 1978 Beyazıt** ve **1988 Halepçe** katliamlarının protestoları ve yerelde yapılacak olan **Newroz** kutlamasını, **30 Mart 1972 Kızılder** anmasını da aynı platform çatısı altında birlikte yapma kararı aldık.

Güzelleştirme Derneği, **Pir Sultan Abdal Derneği**, **Doğuş Spor**, **Mayısta Yaşam Koop.**, **Özgür Yurttaş Hareketi**, **ESP**, **DTP**, **Partizan**, **DHP**, **EMEP**, **SODAP**, **SDP**, **KÖZ**

TUYAB çalışmalarına devam ediyor..

Bugün egemenler tarafından gündemden düşsünler, unutulsunlar diye üzerlerinde çeşitli yöntemler uygulanan devrimci tutsaklar için yeni bir çalışma başlatan TUYAB, faaliyet kapsamında ailelere, aydınlara, sanatçılara, duyarlı kurum ve kuruluşlara giderek tutsakların dışarıdaki sesi olmaya devam ediyor.

Yaklaşık 4 haftadır çeşitli çalışmalar yapan, "Tecrit Kaldırılmsın,

Toplantının ardından ailelerin görüş ve önerileri doğrultusunda meslek odaları, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütlerine bir çağrı yapılarak tüm kurumların katıldığı bir toplantı örgütlendi. İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan toplantıya ÇHD, İstanbul Tabip Odası, ÖDP, Halkevleri, TUDEF, DHP katılırken, çalışmalar içinde görüşülen EMEP, SDP, 78'liler Vakfı, TMMOB, HKM bu

Komisyonu, SDP, Odak, ÇHD, ÖMP, EHP, Temel Demirel ve Av. Kemal Aytaç katıldı. Toplantıda şu öneriler getirildi: hapishaneler sorununun kitlelerin gündemi yapabilmemesinin araçlarını yaratma, diğer aile örgütleri ile ilişki kurma, konuyu kamuoyuna taşıma vb.

Ayrıca TUYAB'lı aileler "İnsan hücreye sığar mı?" şiarı ile Ankara'ya giderek Ankara Tabip Odası, İHD Genel Merkezi, TMMOB ve TİHV ile görüştü. Görüşülen kurumlar bu noktadaki görüş ve önerilerini aktarırken, TUYAB da amaçlarının çalışmalarını ortaklaştırmak olduğunu dile getirdi.

3 Mart Cuma günü biraraya gelen bileşenler Galatasaray Postanesi önünde çalışmayı kamuoyuna duyurdu.

Kitle adına açıklama yapan Seda Eker; 12 Eylül AFC'sinin tutsakların haklarına getirdiği kısıtlamaları bile gölgede bırakan yeni CİK ve tecrit uygulamasına dikkat çekerek emperyalizmin ülkemizdeki halklara yönelttiği F tipi saldırısında geçen 6 yıl içerisinde var edilen koşullarda da hiçbir düzelleme olmadığını belirtti.

2005 yılında yürürlüğe giren CİK'le beraber kimliksizleştirme, tedavilerin engellenmesi, savunma haklarının gasp edilmesi gibi saldırıların da yasallaştığını belirten Eker bu taleplerini çeşitli çalışmalarla dilelendireceklerini söyledi. Eylemin bitişinde kısa bir açıklama yapan Meltem Kuruhan, çalışmalarının devam edeceğini, daha yeni Ankara'dan geldiklerini ve burada TTB, TMMOB ve İHD'nin genel merkezleriyle görüştiklerini dile getirdi. (İstanbul)

Talepler Kabul Edilsin" şiarını kendilerine bayrak edinen TUYAB, çeşitli DKÖ'lerin, partilerin, aydınlardan katılımı ile çalışmayı Türkiye çapına yaymayı hedefliyor.

Çalışmanın ilk adımlarından biri olarak tutsak aileleri ile bir toplantı yapıldı. Ailelere bu çalışmanın amacı ve hedefi anlatılarak görüş ve önerileri alındı. Tutsak yakınları da toplumda hapishanelere yönelik duyarlılığın azaldığını belirterek, özellikle kamuoyuna, aydınlara, sanatçılara, yazarlara büyük sorumluluk düştüğünü belirtti.

çalışmayı olumlu bulduklarını ve üzerlerine düşen sorumlulukları yerine getireceklerini belirttiler.

Toplantıda kısaca; bir sonraki toplantıya daha geniş çağrı yapılması ve kurumların önerileri ile gelmeleri kararları alındı. Ayrıca ÇHD, TUDEF ve TUYAB'dan oluşan bir yürütme seçildi. Toplantıya katılan tutsak yakınları hem tutsakların hem de kendilerinin yaşadığı zorlukları anlattılar. Kampanya çerçevesinde örgütlenen ikinci toplantı da yine İHD'de yapıldı. Toplantıya TKP, ÖDP, 78'liler Vakfı, İHD Cezaevi

"Babat'ın katilleri hesap verecek!"

3 Mart 2004 tarihinde Devrimci Hareket dergisinden çıkarken kontrgerilla tarafından kafasına ateş edilerek öldürülen Önder Babat vurulduğu yerde anıldı.

Okuru olduğu Devrimci Hareket dergisinden çıktıktan sonra Taksim İmam Adnan Sokak'ta kafasına kurşun sıkılarak öldürülen İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğrencisi Babat, 3 Mart Cuma günü saat 18:45'te dostları ve yoldaşları tarafından ölümsüzleştirildiği yerde anıldı. Babat'ın öldürüldüğü yerde biraraya gelen kitle, Önder Babat'ın posterlerini açarak sık sık "Önder Babat ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarını attı.

Meşalelerin yakıldığı anma etkinliğinde devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşamını yitirenler için bir dakikalık saygı duruşu yapılırken, Devrimci Hareket dergisi adına yapılan açıklamada, Babat'ın devlet tarafın-

dan öldürüldüğü belirtildi. Açıklamada, "Önder Babat'ın katliyle ilgili hangi değerlendirmemiz, hangi iddiamız boş çıktı? 'Devlet insanları öldürmez' diyenler; salt bu iki yılda ya-

şananları düşünün; ama kendinizi kandırmadan. Örneğin Şemdinli'yi kendi gözlemlerinizle izleyin. Tescilli katilleri kim, neden serbest bırakıyor? Kulp'ta ortaya çıkarılan toplu mezara bakın. Orada köylüleri kaçırıp kurşun-

na dizdikten sonra cesetlerini yakanın devlet olduğu kesinleşmedi mi?" denildi.

Açıklamanın ardından Babat'ın vurulduğu yere karanfiller bırakan grup, "Şehitlere sözümüz devrim olacak" sloganı atarak dağıldı. (İstanbul)

İZMİR

İki yıl önce Taksim'de başından vurularak öldürülen Önder Babat'ın ölüm yıl dönümünde İzmir'de Devrimci Hareket tarafından basın açıklaması yapıldı. Saat 12:00'de eski Sümerbank önünde bir araya gelen gruba diğer devrimci yapılar da destek verdi. "Önder'in katili faşist TC devleti", "Önder Babat ölümsüzdür" sloganlarının atıldığı basın açıklamasında Önder Babat'ın neden katledildiğinin ortada olduğu, katillerinin bu yüzden bulunmadığı belirtildi.

TAYAD 20 yaşında

1986 yılında tutuklu ve hükümlü aileleri ile dayanışmak ve hapishanelerde yaşanan sorunları kamuoyuna taşımak amacıyla oluşturulan TAYAD, 20. yılı dolayısıyla 3 Mart Cuma akşamı Muammer Karaca Tiyatrosu'nda bir etkinlik gerçekleştirdi. Etkinlik F tipi hapishaneleri ve tecridi protesto ederken bu mücadelede yaşamını yitirenler ve ölüm orucu direnişçileri için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. "Hayata Dönüş!" operasyonu ve F tipi hapishanelerde yaşamını yitirenlerin resimlerinin asıldığı etkinlikte açılış konuşmasını yapan TAYAD Genel Başkanı Mehmet Güvel, TAYAD'ın kuruluşundan bu güne kadar yaptıklarına ilişkin bilgi vererek, şunları dile getirdi: "Mücadele bizlere çok şey öğretti. Bütün devrimciler bizim evlatlarımız oldu. Onların sesi ve kulağı olduk. 1986'dan 2006'ya kadar göreyerek, yaşayarak bilinçlendik. Bedenlerimizi evlatlarımız için coplara ve panzerlere siper ettik. Analar ve babalar olarak yaşlıyız, hastayız demeden mücadele ettik. İşkencelerden geçirildik." TAYAD'ın son 20 yılın tarihi olduğunu belirten Güvel, "Bu tarih; baskı ve zulme karşı yükselen sestir" dedi.

Geceye katılan Mihri Belli ise, TAYAD'lıların hapishanelerinde bulunan tutuklu ve hükümlüler için verdiği mücadelenin önemine vurgu yaparak, "F tipi cezaevlerini sessiz bir şekilde kabul etseydik bu Türkiye'nin çok büyük bir ayıbı olurdu. Kürtler, Lazlar ve Türkler omuz omuza emperyalizme karşı savaş verdi. Sosyalistler en sağlam yurtseverlerdir. Bizim birinci sorunumuz bağımsızlık ve demokrasidir" diye konuştu.

Şair Orhan Alkaya'nın Ölüm Orucu'nda yaşamını yitiren Sevgi Erdoğan için okuduğu şiirin ardından, etkinlik sinevizyon gösterisi, şair Mehmet Özer, TAYAD Tiyatro Grubu, Nurettin Güleç, Hilmi Yarayıcı ve Grup Yorum'un sahne almasıyla son buldu. (H. Merkezi)

İZMİR

F tipi hapishanelerde yaşanan tecridin kaldırılması isteyen TAYAD üyeleri, 1 Mart günü İzmir Kemeraltı girişinde bir basın açıklaması yaptı. Saat 12:30'da üzerlerinde "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun" TAYAD imzalı önlüklerle toplanan kitle adına yapılan basın açıklamasında, F tipi hapishanelerde sürdürülen tecridin amacı anlatılırken, bu tecride karşı herkesin duyarlı olması çağrısı yapıldı.

Açıklamanın ardından 5 dakikalık oturma eylemi yapıldı. Oturma eylemi sırasında "Sana tecridi anlatmak istiyorum" başlıklı bir bildiri okundu. Kitle daha sonra Kemeraltı girişinde bildiri dağıttı.

SAMSUN

Samsun'da biraraya gelen TAYAD'lı aileler 25 Şubat Cumartesi günü Çiftlik Süleymaniye geçidinde bir eylem yaptı. F Tiplerinde bulunan tutsakların yaşam koşullarını anlatan ve mektuplarının da yer aldığı bildirinin okunduğu eylemde çeşitli sloganlar atıldı. Ardından oturma eylemi ve bildiri dağıtımı yapıldı. Eylem süresince ve bildiri dağıtım boyunca sivil polislerin kitleyi yakından takip ederek, taciz etmesi dikkat çekti.

Tekirdağ F Tipi Şubat Ayı hak ihlallerinde yine keyfiyet var

F Tipi Hapishanelerden her geçen gün artan hak ihlallerine dair haberler gelirken, AKP hükümeti gelen şikâyetleri “hapishaneyi kötü gibi göstermek” iddiasıyla yalanlamaktan başka bir şey yapmıyor. Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’nde de en son açıklanan Şubat ayı hak ihlalleri listesine bakıldığında değişen bir şey olmadığı görülüyor. Yapılan açıklamaya göre; “**Cezaevi Eğitim Kurulu**” tarafından Şubat ayında tutsakların adına yatırılan posta, kantinden alınan ve ailelerin yatırdığı toplatılması olmayan gazete ve dergiler verilmedi. İçeri alınmayan gazete ve dergiler ise şöyle belirtildi: **Yeni Evrede Mücadele Birliği**, **Odak**, **Yeni Demokrat Gençlik**, **Sosyalizm Yolunda Özgür Gençlik**, **Ülkemizde Gençlik Gelecektir**, **Halk İçin Devrimci Demokrasi**, **Atılım**, **Sanat ve Hayat Dergisi**’nin Tehcir Türküleri eki, **Ufuk Çizgisi**, **Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak**, **Yürüyüş** olarak belirtildi. Yine gazetemiz **İşçi-Köylü**’nün de 2006/03 sayılı gazetede 6-7-9-12. Sayfalarında 2006/04 sayısında ise 9-12 ve son sayfalarında “**örgütsel seminer çalışması niteliğinin bulunması, somut örgütsel eylem mesajlarının bulunması,**

örgütsel eylem için ölenleri övücü, yüceltici ifadelerin bulunması, örgüt mensuplarını ve sempatanlarını itaatsizliğe teşvik eden” yazılar olduğu iddiasıyla tutsaklara verilmediği belirtildi. Hakkında herhangi bir yasaklama olmamasına rağmen

men yayınların içeri alınmaması F tiplerinde keyfi uygulamaların başta gelenlerinden birini oluşturuyor. Maddeler halinde sıralanan hak ihlallerinde şunlar yer alıyor:

- 17 Haziran 2005 tarihinde **Dersim Mercan Vadisinde** 17 MKP önder kadro ve savcısının katledilmesi üzerine **30 Haziran 2005** tarihinde Genel Kurmay Başkanlığı, Cumhurbaşkanlığı ve Meclis Başkanlığı’na protesto amaçlı toplu olarak gönderdiğimiz dilekçelere Genel Kurmay ve Cumhurbaşkanlığı’nın şikayeti, Adalet Bakanlığı’nın talimatı üzerine “**Türklüğü ve TSK’yı alenen aşağılamaktan**” dolayı hakkımızda dava açılmıştır.

- **Reşat CAYMAZER** isimli adli tutuklu arkadaşımız hücre cezası ile ilgili uygulamanın kanunsuzluğu ve hücreye götürülme esnasında maruz kaldığı uygulamaları anlatan bir dilekçe ile **13-02-2006** tarihinde Cumhuriyet Başsavcılığı’na suç duyurusunda bulunmuştur. Herhangi bir cevap henüz verilmemiştir.

Ancak 12-02-2006 tarihinde havalandırma kapıları kapatıldığı esnada gardiyanlar keyfi arama yapmışlar ve arkadaşımızın “**hücre psikolojisi**” üzerine yaptığı bir çalışmaya hiçbir gerekçe gösterilmeden el konulmuştur. Arama pazar günü, yani tatil gününde yapılmıştır. Bu da keyfiyetin boyutunu göstermektedir.

F Tiplerinde

bitmeyen çiçek krizi!

- 14-02-2006 tarihinde **Nihat KONAK** gelen ziyaretçisine kurutulmuş çiçek vermek istemiş ve bu doğrultuda idareye dilekçe yazmıştır. Dilekçe ile birlikte kurutulmuş çiçeği gardiyana teslim etmiştir. Fakat çiçek mektup cezası olduğu gerekçesi ile ziyaretçisine verilmeyerek geri getirilmiştir! Yine aynı tutsağın ziyaretçisinin getirdiği oğlunun fotoğrafları “**mektup cezası var**” denilerek verilmemiştir. Fotoğraf başka hücrede kalan arkadaşın adına yatırılarak alınabilmiştir. İlginçtir, adına fotoğraf yatırılan arkadaş sorun çıkarılmadan kabul edilmiştir. Getirilen giysilerin yatırılması istenince “**örgütsel çalışma**” denilerek reddedilmiştir.

- 08-02-2006 tarihinde **Hasan Rüzgar**’ı ziyaretine gelen kardeşi **Barış Rüzgar** hava muhalefeti nedeniyle geç kaldığı için görüşmeye alınmamıştır. Niçin geciktiğine dair müdür ve savcılık ile görüşüp izin almış, ama buna rağmen ziyarete izin verilmemiştir. Ziyaretçi, **Dersim** gibi uzak bir yerden gelmiş ancak izin almasına rağmen keyfiyete takılmıştır.

Tohum’dan tutsaklarla dayanışma etkinliği

Tohum Kültür Merkezi’nde devrimci tutsaklar ile dayanışmak amacıyla bir kermes örgütlendi. Hapishanelerde ve tüm dünyada devrim mücadelesinde şehit düşenler için yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından bir **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri** faaliyetçisinin yaptığı konuşma ile kermes devam etti. Yapılan konuşmada “**devrimci tutsakları sahiplenmek aslında kendimizi sahiplenmektir. İdeallerimizi,**

devrime olan inancımızı sahiplenmenin diğer adıdır. Bu, aynı zamanda içerde ve dışarıda yüreklerimizi birleştirmek demektir” denildi.

Tohum Kültür Merkezi’nin hapishaneler ile ilgili hazırlanmış olduğu sinevizyonun izlenmesinin ardından tutsak bir yoldaşın şiiri okundu.

Ardından sahne alan **TKM Müzik Grubu** söylediği marşlarla hapishanelere selam göndedi. (PŞTA)

2005 yılında hak ihlalleri tavana vurdu!

24 Şubat Cuma günü İHD İstanbul Şubesi’nde yapılan basın açıklaması ile 2005 yılı insan hakları ihlalleri açıklandı. Raporun açıklanmasından önce İHD İstanbul Şubesi adına kısa bir açıklama yapan **Eren Keskin**; bu yıl içinde hak ihlallerinin geçmiş yıllara göre çok daha yüksek olduğunu ve bunların başlıcalarını gözaltında kaba dayak, gayri-resmi gözaltılarda işkence, yargısız infazların oluşturduğunu söyledi.

Özellikle hapishanelerdeki saldırıların dikkat çekici boyutlara ulaştığına değinen Keskin, 2005 yılında hapishanelerde 9 kişinin yaşamını yitirdiğini, bunlardan 2’sinin tedavileri yapılmadığından, 7’sinin ise hapishane koşullarını protesto etmek için kendini yaktığını belirtti. Artık gözaltılarda tutanak uygulamasının yapılmadığını sözlerine ekleyen Keskin, halk arasında “**kaçırma**” diye tabir edilen durumların ağırlık kazandığını, bu olaylarda sözlü hakaret ve cinsel taciz başta olmak üzere, kaba dayak ve ölümlerle, tehdit işkencelerinin uygulandığını söyledi.

Keskin’in ardından söz alan **Şa-**

ban Dayanan; tekrar hapishanelerdeki uygulamalara dikkat çekerek, yaşamını yitiren 9 kişinin durumunu açıkladı. Konu üzerine hapishanelerde sağlık önlemlerinin yetersiz olduğunu belirten Dayanan; hak ihlalleri konusunda da yıl içinde birçok başvuru olduğunu, bunların ağırlıklı olarak haberleşme, savunma (avukat görüşü ve davaya götürülme), görüş haklarının kısıtlanması olduğunu belirtti. Aynı zamanda benzer bir durumun dışarıda da yaşandığını, gözaltında hak ihlallerinin devam ettiğini vurgulayan Dayanan, 2005 yılında kendilerine 196 kişinin başvurduğunu ve bunlardan 5’inin çocuk olduğunu söyledi.

Dayanan; daha 2005’in başında **Gökhan Belgüzar**’ın gözaltında katledilmesi olayının yaşandığını hatırlatarak, gözaltında işkence konusunda **İstanbul Emniyet Müdürlüğü** ve **Sarıgazi Jandarma Komutanlığı**’nın mimli olduğunu söyledi.

Açıklamanın ardından dağıtılan rapora göre şunlar özetlenebilir;

* Gözaltında işkence devam ederken, artık halktan insanlara da ağır işkenceler uygulanıyor.

* Hapishanelerde yeni ÇİK ile beraber tutsakların tedavi, savunma ve görüş hakları keyfi olarak gasp ediliyor, yapılan yasal işlemlerden ise sonuç alınmıyor. Tecrit koşullarının ağırlaştırılması için tutsakların üretimde bulunabileceği her şey sakıncalı ilan ediliyor. “**Amaç dışı kullanım**” gerekçesi ile pek çok şey yasaklı durumda. Ayrıca bazı hapishanelerde tutsaklar havalandırmaya çıkartıldıklarında hücre kapıları kilitleyerek havalandırmada kalmaları sağlanıyor.

* Kaçırma olaylarında artış gözlenirken bugüne kadar yaşanan olaylarda devrimcilere belli bir yönelme olduğu ve yasal işlemler başlatıldığında da yargının ağırlaştırıldığı belirtiliyor. Rapor da işkencenin karakollardan taşarak sokaklara sıçradığının altı çiziliyor.

* Basın ve yayın alanında pek çok yazar ve gazetecinin ceza aldığına dikkat çekilirken, bu olaylardan bir kısmının medyaya yansımaları ile alınan kararların geri alındığının veya cezaların ertelendiği belirtiliyor. Özellikle toplatmalar ve sayı, kitap yasaklamaları bu hususta baş sırayı çekiyor. (İstanbul)

“Umudun Ateş Topları” İzmir’de anıldı!

Ocak ayının son haftası olan Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası’nda İzmir’de yapılamayan anma, **26 Şubat** günü **Ada Kültür Merkezi**’nde yapıldı.

Hareketli geçecek olan Mart ayı öncesi yapılan anma, çeşitli aksaklıklardan kaynaklı olarak istenilen düzeyde olmamıştır. Etkinliğin yapılacağı yer olan Ada Kültür Merkezi’nde de önceden konuşulmasına rağmen çeşitli eksikliklerin çıkması ve bazı teknik sorunlar nedeniyle geç başlayan etkinlikte öncelikle tüm devrim ve komünizm şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Ardından Partizan adına yapılan konuşmada, emperyalizm ve faşizmin dünya halklarına karşı sürdürdüğü saldırılardan ve bu saldırılara karşı özellikle Irak ve Filistin’de yükselen direnişten ve **Marksist-Lenist-Maoist** partiler öncülüğünde yükseltelen Halk Savaşı’ndan bahsedildi. Halk Savaşı’nın büyütülmesi için şehitlerimizin pratiklerimizden öğrenilmesi gerektiğinden bahsedilen konuşma, “**Şehitlerimizi anmak yanıp yıkılarak, yas tutarak olmaz. Onları anmak bıraktıkları bayrağı daha yukarı taşımakla anlam bulacaktır. Şehitlerimizden öğrenmek onların davasını daha da ileriye taşımak, sınıf mücadelesindeki ısrarımız ve kararlılığımızın da göstergesi olacaktır**” şeklinde son buldu.

Konuşmanın ardından “**Umudun Ateş Toplarına-2**” adlı sinevizyon gösterimi yapıldı. Çeşitli şiirlerin okunduğu şiir dinletisinin ardından, söz şehit yakınlarına verildi. İlk olarak Proletarya Partisi şehitlerinden **Mehmet Ali** ve **Halil Çakıroğlu**’nun kardeşi Hüseyin Çakıroğlu bir konuşma yaptı. Ardından MKP şehidi **Binali Güler**’in babası **Hasan Güler** bir konuşma yaptı.

İzmir Demokratik Haklar Platformu, **İzmir ESP**, **SGD** ve **BDSP**’nin göndermiş oldukları destek mesajlarının da okunduğu etkinlik, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla yapılacak eyleme çağrının ardından Grup Kavel’in söylediği türkü ve marşlarla sona erdi. (İzmir)

Halka verdiği emeği çalıp satmaya kalkan haddini bilmez bir zavallı:

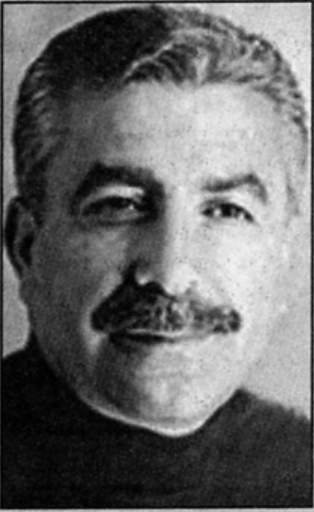
MAALESEF ADI HALA "EMEKÇİ"

Ozan "Emekçi" son bombasını da açıklamasının bitiminde patlatmakta ve "hukuksal haklarını saklı tutmak"tan bahsetmektedir. Hangi hukuk? diye sormanın abesliği ortadadır. Başından beri anlatmaya çalıştığımız, proleter bakış açısının yön verdiği hukuk anlayışında, "Emekçi"nin özel bir "hak"ından söz edilemeyeceğini belirtmiştik. Kendisinin de katkısı olan eserler, kolektifin, bir başka deyişle partinin, halkın, devrimin değeri/malı olmuş durumdadır. Mücadelenin bir parçası olarak üretilmiş ve kopmaz bağlarla uğruna mücadele verilen değerlere nakşedilmişlerdir. Onları oradan söküp almaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir.

Devrimci Demokrasi

Ozan Emekçi'den açıklama

"Eserlerimi taklit edip, kolaycılığı ilke edinenleri kınıyorum"

rum' diyerek bütün bunlara karşın halen üretmeye devam ettiğini belirtti.

İki kitabının, yüzlerce şiirin olduğuna dikkat çeken Emekçi, eserlerini seslendirenler içerisinde sanatın doğasına yakışır tavır içine girenleri kutlayarak, taklitini yaparak halkı aldatanları, Kaypakaya'ya adanmış ezgilerin üzerine başka sözler monte ederek ucuz müzisyenlik ve kolaycılığı ilke edinenleri ayıpladığını da ifade etti.

Emekçi'nin açıklamasının devamında şu ifadeler yer aldı:

'Grup Şiar adlı grubun "Yıkılası İstanbul"un bir bölümünü (şiiri bölmeye hakları yoktur) seslendirip söz-müzik bölümüne EMEKÇİ değil de "Anonim" yazdıklarını, protestomla beraber demokratik kamuoyuyla paylaşıyorum. Bu genç arkadaşlarımın başkaları tarafından yönlendirildiğini duyuyorum. Genç kardeşlerime bir daha dolduruşa gelmelerini salık verirken onları yalnız yönlendirenleri işe yaramayacağına bile bile kınıyorum. (Yine de belli olmaz. Ola ki bir işe yarar)

Tüm hukuksal haklarımı şimdilik saklı tutarak, bu genç kardeşlerimin bundan sonraki sanatsal yaşamlarında seçici, duyarlı ve "gasp" anlayışından uzak kalmalarının kendilerine yakışacağına inanıyorum.'

Uzun yıllardır yurtdışında yaşayan ve halen yaşadığı ülkede sanatsal çalışmalarına devam eden Ozan Emekçi 9 Şubat günü yazılı bir açıklama yaparak, eserlerini taklit edip, kolaycılığı ilke edinenleri kınıdığını duyurdu.

26 yıldır doğduğu topraklardan uzakta yaşamak zorunda bırakılan Emekçi yaptığı açıklamada, 'Ülkeyi yönetenler tarafından suçlu görülüyorum. 12 Eylül artıklarınca susturulmak istenenlerdenim. 78 kuşağındayım. Şiir ve müzik üretiyorum. Kendim yorumluyorum. Eserlerim buradan takip edebildiğim kadıyla 80'in üzerinde kişi ve grup tarafından yorumlanıyor. Bu rakama her gün yeni birileri ekleniyor. Ülkeyle müzikal bağımın kesilmesine gayret edenleri biliyo-

Tarih, insanlığın öyküsünü her ne kadar ileriye doğru kurgulamışsa da, bunun düz bir hat izlemesine izin vermemiştir. Değil zikzaklar, geriye doğru savruluların da yaşandığı süreç, nihayetinde ileriye doğru bir rotada akıp gitmek durumundadır. Bu çok geniş zaman dilimini kat eden nice kuşaklar içinde büyük yüklerin altına giren devrimciler, bunun bedelini öncelikle ödeyen konumundadır. Bu bedel, önceden göze alınan bir özellik arz etmesi nedeniyle sanıldığı kadar büyük bir yıkım getirmemektedir.

Kayıplar, kazanımlar ile yürünülecek ve hedefe ulaşılabilecektir. Bu yükü taşıyanlar ve pek tabi ki taşıyamayanlar da olacaktır. Bunun da büyük bir olgunlukla karşılanması gerekmektedir. Kişilerin kendilerini her durumda ifade etmesinde **asıl olan**, samimi ve dürüst davranmasıdır. Kendi gerçekliğini açık bir biçimde ortaya koyması, başka mesele ve konuları **perdeleme aracı** olarak kullanmamasıdır. Bu konuda ne yazık ki **ciddi oranda** zafiyet yaşanmaktadır.

Sınıf savaşımı çok çeşitli cephelerde verilmekte, herkes **bir biçimde** mücadeleye katkı sunmaktadır. Tüm çaba ve katkılar değerli ve onurludur. Gerek savaş cepheleri ve alanları, gerekse de üstlenilen görevler açısından değer **ayrımı** yapılması kabul edilemezdir. Komünistler tarihleri boyunca meseleye bu perspektifle yaklaşmaya çalışmışlardır.

Komünistler örgütlü bir faaliyetin neferleridir. Aksi bir tanımlamanın koordinatları içerisinde "**komünist**" sözcüğünün yeri yoktur. Bir zamanlar ülkemizde çeşitli revizyonist çevrelerin terennüm ettiği, daha sonra kimi oportünistlerin de heveslendikleri şekliyle, "**partisiz komünist/kadro**" gibi tanımlamalar, ideolojik olarak "komünizm"den, "komünist partisi"nden, "örgütlenme"den ne anlaşıldığıyla (burjuva-liberal) ilgili bir **sapmadan** kaynaklanmaktadır.

Örgütlü faaliyete damgasını vuran **parti kolektifi**, ortak iradeyi oluşturmaktadır. **Bireyciliğin** yok edilmeye çalışıldığı ortamda, **bireysellik** kolektife tabi olarak ele alınmak durumundadır. Her türlü üretim kolektifin amacı ve hedefleri doğrultusunda, onun iradesiyle gerçekleştiği gibi, onun **damgasını** taşımak durumundadır. Kitlelere sunulmuş biçimi nasıl

olursa olsun, bu durum değişmez. Bu, kolektif içerisindeki "**ben**" ile "**biz**"in çatışmalı/çelişmeli ilişkisidir.

Ne var ki, küçük burjuvazi için dünya başka türlü algılanmakta ve yaşanmaktadır. O, kolektiften koptuğu ya da kendini "**özgürleştirdiği**" anda, "**ben**"liğine kavuşmakta, "**bireysel**" haklarının kurtarıcılığına soyunmakta ve kolektif üretim içinde, kendi katkısı olarak gördüğü, kabul ettiği, düşündüğü ne varsa, tümüne sahip çıkma derdine düşerek, bu "**emekleri**" yeni yaşamında "**sermaye**" olarak kullanmak için "**kurtuluş mücadelesi**" başlatmaktadır.

Burjuva hukukunun kendine güvence sağlayacağı hangi olanaklar varsa onlara başvuran, "**telif**", "**patent**", "**tescil**" vb. peşinde koşan bu şahısların, diğer yandan bulunduğu mekânlara ve yeni hayatlarındaki kisvelerine göre başka çevrelere "**yamanma/sığınma**" ihtiyaçları da bu faaliyetlerinden ötürü gerekli bir hal arz etmektedir. Bu tiplerin hemen hepsinin geçiş süreçlerinde hızlı bir **viraj** olarak farklı bir çevrenin himayesine girmesi tesadüf değildir.

Bu çerçevede yeni bir gelişme meydana gelince; türünün ibretlik örneklerinden birisi olarak bilinen Ozan "**Emekçi**" ile kendisinin **menajerliğine** soyunanları **-Grup Şiar**'ın "**Yılmadık**" isimli albüm çalışmasındaki bir tasarrufları vesilesiyle yaptığı konuşmalar ve yazılı açıklamadaki küstahlığı nedeniyle- gündemimize almak **zorunda** kaldık. Bu tip düşkünlere reklamını yapmak veya onları kırıp (değerlerimizi çiğneye çiğneye yorulmak bilmeyen bazı "**eski**"ler için bile söylenen, hep şu "**değerimizdir**" palavrası yok mu!) yıldız yaratmaya çalışan "**ucuz hesap**"çılara polemik imkanı yaratmak riski taşısa da, yanıt verilmesi ve gerekli uyarıların yapılması gerekiyordu. Daha önemlisi, doğru anlayışların altının çizilmesi, kitlelerin aydınlatılması ve doğru yönde bilgilendirilmesinin gerekliliği ortaya çıkmıştı.

Öncelikle herkesin şunu iyi bilmesi gerekiyor ki, **maalesef** hala "Emekçi" olarak anılan **nostalji tüccarının**, siyasetimiz saflarında yer aldığı dönemde üretilen müzik eserlerinin hiç birisi üzerinde bireysel anlamda "**hak**" iddia etmesi, ne hukuki (onun anladığı burjuva anlamıyla değil) ne de ahlaki olarak mümkün değildir.

O dönemde kendisinin bir ozan olarak sanatsal faaliyet yürütmekte oluşu, bireysel bir isim kullanışı bu durumu de-ğiştirici bir rol oynamaz. Kendisinin icra ettiği bütün müzik eserleri, **yürütülen faaliyetin ürünü** olarak yaratılmışlardır. O faaliyetin **bir parçası** olarak kullanılmış, yaşatılmışlardır. Tümüne can veren Proletarya Partisi'nin büyük bedeller uğruna yürüttüğü **mücadeledir**. Bütün parçalarını **şekillendiren** ana tema/eksen budur. Kaldı ki mücadele tarihimize onlarca ozan gelip geçmiş ve hepsinin kolektifte, hem de benzer biçimde (kendi isimleri altında) çalışmaları olmuştur.

Ozanların bu eserlerin üretiminde hangi oranda katkıya sahip olduğu, meselenin esas yanı değildir. Zira saflarda bulunan ve yapıya tabi bütün bireyler çeşitli alanlarda ve konularda sürekli **üretimde** bulunmaktadır. Bütün bunlar kolektifin **ortak değerleri** haline gelerek halka ve devrime mal olmaktadır. Kimse yapıyla bir biçimde ilişkisini koparıldıktan sonra, kendisinin **"pay"**ı kolektifin içinden çekip alma **"hakkını"** ileri sürme gafletinde bulunamaz. Gö-nüllü bir biçimde kavgaya dâhil olanın temel **namus anlayışı** bunun ön kabulüyle örülmüştür.

Herhangi bir ozanın yoldaşlarımıza ait bir ağıt yakması, bir marş bestelemesi, bir türkü söylemesi nasıl **durduk yerde** gündeme gelemezse, bunun için bir **ilişkilenenin** gereği ortaya çıkıyorsa, **"ilişki"** denilen olgu yani örgütsel boyut **esas/belirleyici** konuma gelmiş demektir. Artık esas damgayı vuran ve tayin eden odur. Dolayısıyla üretilenin sahibi ve üzerinde tasarruf hakkında bulunacak olan da **kolektif** olmak durumundadır. Sanatsal faaliyet, soyut bir ortamda doğmaz. Durduk yere gerçekleşmez. Ona yaşamın **kendisi** yön verir. Sanatçıya ilham verecek olan hayatın **akışı ve mücadelesidir**. Eserlerde sanatçının rolünü teslim etmekle beraber, onu yaratan koşulları da ıskalama-gerekir. Mücadeleden ve örgütlü yaşamdan kopuk birisinin nasıl bir üretim faaliyeti içerisinde olabileceği, bizzat konumuz olan **"nostalji tüccarı"** örneğiyle ortadadır.

İşte yukarıda özetlemeye çalıştığımız gerçeklik içerisinde, tipik örneklerden birisi olarak, saflarımızdan uzaklaştıktan sonra **"kendisi için sanatçı"** formunda **"piyasa"**ya kulaç atan "Emekçi", önce yurtsever çevreye yanaşmış, sonra **"alevicilik"**ten nemalanmaya çalışmış, ardından da dümeni, kendi deyişle **"dolduruşçuluğunu"** yapan **DD** çevresine kırmıştır. Yaklaşık 15 yıllık bu süre zarfında yaptığı konuşmalar ve yazdığı yazılarda **Kemalizm** övgücülüğünden **Filistin** sövgücülüğüne kadar her şey vardır, ama şimdi ağzına almaya utanmadığı **"Kaypakaya"**ya dair, **inkar edici** nitelermelerden başka hiçbir şey yoktur.

Burada "Emekçi"nin piyasadaki apolitik yolculuğunu ayrıntılandırmakla

magazin yazarlığı derekesine düşmek gibi bir niyetimiz yok. Ancak şu kadarının bilinmesinde fayda var ki, "Emekçi"nin gerek **11 Şubat** günü **Wuppertal**'daki gecede gerekse de **DD**'de yayınlanan **8 Şubat**'taki basın açıklamasında, sözünü ettiği **"değerler"**le uzun seneler önce vedalaştığı ve bu değerleri ağzına alma cüretinde bulunmasında **asıl suçlunun** kendisi olmadığıdır.

Grup Şiar; "Emekçi" ve menajerliğini yapan **DD** çevresinin **çok iyi** bildiği bir gruptur. Bu grubu, **"alet olunan"**, **"yönlendirilen"**, **dolduruşa getirilen"** bir konumda göstererek; hem **"arkadaşlar"**, **"kardeşler"** diye sözde babacan tavırlar ve öğüt veren bir edayla seslenip, hem de **"gasp"la "kolaycılığı ilke edinmekle"** suçlayıp, kışkırtıcı, sap-tırıcı ve saldırgan bir tutum sergilenmiştir. Bu tutumun ardında akılları sıra, yakalanan fırsatı değerlendirmek suretiyle Grup Şiar şahsında **siyasetimizi** yıpratma çabası olduğu çok açık bir biçimde görülmektedir.

Grup Şiar, tıpkı kendisinin bir zamanlar saflarımızda yer aldığı biçimde, halk demokrasisi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinde saf tutmuş, devrimci bir müzik topluluğudur. Yönlendirilmek, kötü değil **iyi** bir şeydir. Şu andaki ruh hali ve devrimciliğe bakış açısının "Emekçi"ye bu sözleri sarf ettirmesi normaldir. Örneğin konu edilen **"Yıkılası İstanbul"** eserinde (pek tabi diğer ağıt ve marşlarda) ismi geçen şehit yoldaşlarımız da siyasetimiz tarafından yönlendiriliyorlardı. Bütün komünistler/devrimciler, bir mekanizmaya tabi olarak yönlendirilirler. "Emekçi", sahip çıkmaya **"çalıştığı"**, sözde kendi eserine, anlayış olarak işte bu kadar **yabancı** bir noktada durmaktadır.

"Dolduruş" şeklindeki kaset piyasası ağzıyla kullandığı ifadesi ise kendi durumunu ele verici mahiyettedir. Zira bu açıklamasından henüz **bir gün** önce, böyle düşünmesini gerektirecek bir durum olmadığını yoldaşlarımızın yaptıkları açıklamalar üzerine **"anladığını"**, **"kabul ettiğini"** beyan eden kendisi olmuştur. Yani bizimle yaptığı görüşmeye rağmen, konuşmamızın ardından kendi tabiriyle **"dolduruşa"** getirilerek bu metni yazdığı için, içinde bulunduğu durumu yazısına yansıtmıştır. Saflarımızı terk ettikten sonra bütün değerlerimize yabancılaşan **karakteri** buna fazlasıyla uygundur.

Grup Şiar, seslendirmesini ilk olarak "Emekçi"nin yaptığı eserlerimizi söylediği zaman bunun adı taklit değil, **yeniden yorumlamaktır**. Kaldı ki ilk kez albüm çalışması yapan Grup Şiar'ın bu tip sadece bir parçaya yer vermesini, **"ilke edinmek"** olarak nitelermek de ayrıca **iftiracıdır**. Yinelemek adına belirtmek olursak, bizimle ilişkili olduğu dönemde üretilen ve mücadelemizin bir parçası olarak **yaşama bütünleşen** eserlerin "Emekçi"nin bireysel mülkiyeti sayılmasını kabul etmemiz mümkün değildir. Kolektifin çatısı altındaki bütün

eylem, etkinlikler ve üretimler kolektife aittir. Bunun için herhangi birisinin, **"sanatçılık ayrıcalığı"**, **"kitlelere sunuş farkındaki özgünlük"** vb. adı altında **"hak"** talebinde bulunması, proletaryanın bakış açısına yabancıdır.

"Emekçi"nin Grup Şiar'ı **"gasp anlayışı"** ile suçlaması da aynı kapsamda yanıtlanması gereken **utanmazlığına** bir örnektir. Üstelik bu konuda seçici, duyarlı olma öğüdü veren **"üstadın"** kendisi **"genç kardeşleri"** için esasen hiç de iyi bir örnek değildir. Geleneğimizin müzik ile ilgili **yetersizliğinin** doğurduğu **denetimsizlikten** de yararlanan **"büyük usta"**nın seslendirdiği eserlerin **hatırı sayılır** bir bölümünün bestesinin çeşitli halk müziği eserlerine ait olduğu zamanla açığa çıkmıştır. Başka bir ifadeyle söyleyecek olursak, "Emekçi"nin kasetlerinde yer alan parçaların **ciddi bir bölümünün** müziği kendisine ait değildir. **"Ozanımız"**; kaynaklarını, asıl sahiplerini belirtmeden **(çaldıkları** müziklerin üstüne (gasp anlayışıyla ve tam da kolaycılığı ilke edinerek) söz yazarak, kendi eseri gibi seslendirmiştir.

Buna rağmen bu ürünler, **dönemin ateşi içerisinde**, o günün şartlarında, mücadelemizde belirli bir yer edinmiş ve **kitlelere mal olmuşlardır** (bunun ayrı bir sosyolojik araştırma konusu olduğu açıktır). Ancak, sanatsal üretim, iş ahlakı, kolaycılığı ilke edinmek, gasp anlayışı gibi konuları sorgulamaya kalktığımızda, "Emekçi"nin **portresi** budur. Bu çalışma tarzını aşan bir kültür yaratmamış olmak ve gelişme seviyesi yakalamamakla, döneme ilişkin, elbette ondan **daha fazla**, konuyla ilgili yetersizliğimizden ötürü bizim de **payımız** bulunmaktadır.

Ozan "Emekçi" son bombasını da açıklamasının bitiminde patlatmakta ve **"hukuksal haklarını saklı tutmak"**tan bahsetmektedir. **Hangi hukuk?** diye sormanın abesliği ortadadır. Başından beri anlatmaya çalıştığımız, proleter bakış açısının yön verdiği hukuk anlayışında, "Emekçi"nin özel bir **"hak"**kından söz edilemeyeceğini belirtmiştik. Kendisinin de katkısı olan eserler, kolektifin, bir başka deyişle **partinin, halkın, devrimin** değeri/malı olmuş durumdadır. Mücadelenin bir parçası olarak üretilmiş ve **kopmaz bağlarla** uğruna mücadele verilen değerlere **nakşedilmişlerdir**. Onları oradan söküp almaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir.

Kendisinin tabi olduğu burjuvazinin hukuk sistemleri ise ancak onun ticari haklarını **"koruyabilir."** Onların da bizim nezdimizde hükmünün **olmadığını** iyi bilmesi gerekir. Bizimle ilişkili olduğu dönemlerde üretilen parçalara ilişkin yaklaşımımızı **açıkça** ortaya koymuş bulunuyoruz. Bu konuda **her türlü tasarruf** hakkına yalnızca kolektifin sahip bulunduğu altını da özenle çiziyoruz. Gerekli gördüğümüz her durumda, her eserle ilgili her türlü çalışma yapmamızın **en doğal hakkımız** olduğunu da belirtiyoruz. Kendisini de böylesi du-

rumlarla karşılaştığında hukuksal haklarını saklı tutmamaya **özellikle davet** ediyoruz.

Grup Şiar'ın albümünde yer verdiği **"Yıkılası İstanbul"** isimli eserin, söz-müzik bölümüne "Emekçi"nin adının yerine **Anonim** yazılması şeklindeki tasarrufun, kendisiyle 8 Şubat'ta yetkili düzeyde bir yoldaşımızın yaptığı görüşmede, esasen "Emekçi"nin hak etmediği bir **taltifte** bulunularak gazetemizde yapılacak bir **açıklama ile aşılabacağı** kararlaştırıldığı halde, basın açıklaması ve gecede konuşma yapılması, **kasıtlı** hareket edildiğinin en büyük kanıtıdır.

"Şiiri bölmeye hakları yoktur." gibi ukalalıkları, **"İşe yaramayacağını bile bile knıyorum (Yine de belli olmaz. Olan ki bir işe yarar.)"** gibi hezeyanları dâhil olmak üzere, "Emekçi"nin basın açıklamasında ve konuşmalarında Grup Şiar'a ve şahsında bize **akıl vermeye** girişmesi, **ahlaksızca hakaretlere** kalkışması ve **hak talebinde** bulunmaya yeltenmesi, en hafif deyişle **haddini bilmezliktir**. Bu tutumunun hesabını vermek zorunda olduğunu, bundan kaçma şansının bulunmadığını, burada altını **özenle çizerek** belirtiyoruz.

Menajerliğini üstlenen **DD** çevresi ise **en az** kadrolu sanatçıları "Emekçi" kadar **suçludur**. Nerede bizimle sorun yaşayan, bize saldırma, çemkirme, iftira/çamur atma, kinini kasma hevesi, niyeti olan varsa bunların **kapısını çalmakta** ve pek kolaylıkla, **birinci mevkide** kabul görüp, **mevzilerine** yerleştirilmektedir. Yayınları, dergi ve gazete sayfaları ile anma ve kutlama gecelerindeki kürsü ve standlar, **büyük bir kısmı** parti düşmanlığını yaşam felsefesi bellemiş unsurların hizmetine **sonuna kadar** açıktır. Üstelik bütün bunlar, bize **"yoldaş"** deme perdesi altında, tam bir ortaoyunu sergilenerek, **iki-yüzlülükle** kotarılmaktadır.

Bir dizi örnekle sabit olan bu durumun, **bilinçli** bir tutumdan/tercihten kaynaklandığı ve bunun hiç kuşkusuz bir **çizgiye** karşılık geldiği ortadadır. Bu tür arızalı kişileri ve "itilafları" kullanarak **"politik"** mücadele yürütmeye çalışmak, küçük burjuvazinin proletarya ile hesaplaşmasında başvurduğu **"apolitik"** yaklaşıma denk düşmekle beraber, onun tutarsız, kaypak ve belkemiği olmayan **sınıfsal karakterine** de işaret etmektedir.

DD'cilerin, zaten hiçbir zaman benimsemedikleri, söylemlerinde iğreti duran, **"yoldaş"** vb. sözcükleri pratiklerine uygun davranmak adına, **kaldırmaları** gerekmektedir. Kendi söylemek istedikleri sözleri sarf etmek, teşhir ya da yıpratma kampanyalarını yürütmek için bu tür bozuk ve sorunlu tipleri paravan olarak kullanma yöntemini **terk etmeli, perde gerisinde durmaktan vazgeçmelidirler**. Nihayet son sözümüz, böylesi unsurları himaye etmelerinin ne o kişilere ne de kendilerine en küçük bir **yarar sağlamayacağı**, aksine, meydana gelecek olumsuzluklardan **kendilerinin de sorumlu** olacaklarıdır.

Uzun bir süredir Arroyo karşıtı hareketin geliştiği Filipinler'de ABD emperyalizminin desteklediği Arroyo hükümeti ülkede bir hafta süren bir olağanüstü hal ilan etti. Bu süre içinde birçok eyleme saldırı yaşandı, insanlar tutuklandı, devlet terörü hakim kılındı. Bununla birlikte olağanüstü hal amacına ulaşamadı. Çünkü halk hareketinin Arroyo'yu devirmek için artık daha çok nedeni var...

Filipinler'de halka karşı olağanüstü hal!

24 Şubat 2006 sabahı Filipinler Başkanı Gloria Arroyo, 1017 Nolu Bildirgeyi yayınlamaya tüm ülke çapında Olağanüstü Hal ilan etti. 1972 yılında Ferdinand Markos'un ilan ettiği sıkıyönetim için kullandığı cümleleri tıpatıp aynı şekilde kullanan Arroyo "tüm ayaklanma veya isyan hareketlerini" şiddetle bastırmaları için silahlı güçlere talimat verdi. Bunları yaparken de "aşırı solcular" ve "aşırı sağcılar" tarafından planlanan bir darbe tehlikesi olduğunu ve bunların "askeri-komünist diktatörlük" kurmayı hedeflediklerini iddia etti. ABD'nin desteklediği Arroyo rejimi ne kadar büyük bir yalan söylese o kadar kolay inanılacağını zannediyordu muhtemelen.

Arroyo'nun ilan ettiği sıkıyönetim tarihinin, 1986'da Markos diktatörlüğünün halk hareketi ile yıkılışının 20. yıldönümü kutlamalarına denk gelmesi kesinlikle bir tesadüf değildir. Aslında bir hafta süren Olağanüstü Hal esas olarak Filipinler devrimci ve demokratik hareketini ve güçlerini hedeflemektedir. Bunlar Bayan (Halk) ve Gabriela gibi demokratik örgütler; Bayan Muna (Önce Halk) Partisi, Gabriela Kadın Partisi, Anakpawis (İşçi, köylü ve kır yoksullarının partisi) gibi Mecliste temsilcisi olan ilerici partiler ve Filipinler'de silahlı devrimi örgütleyen Filipinler Komünist Partisi ve ona bağlı Yeni Halk Ordusu'dur. Bu güçler Arroyo hükümetini yıkmak ve onun yerine yurtsever ve demokratik güçlerden oluşan bir geçiş hükümeti kurmak için tüm politik güçleri birleştirmeye çalışmaktadırlar. Arroyo'nun ilan ettiği Olağanüstü Hal sonucu tüm gösteriler yasaklandı, polis tüm barışçıl protestolara saldırdı, basına kısıtlamalar getirildi, muhalif kişilere yönelik tutuklama kampanyası başlatıldı. Bu bir hafta içinde Adalet Bakanlığı 59 kişilik bir "darbeci" listesi yayınlamaktan da geri durmadı. Bu listede Kongrede milletvekili olan parti temsilcilerinin dışında hala Hollanda'da sürgünde yaşayan J. M Sison ve Filipinler Komü-

nist Partisi'nin lider kadro ve üyeleri de bulunuyordu. Senaryonun tam olması için bu listeye 6 ordu görevlisinin isimleri de eklenmişti.

24 Şubat günü öğlen sonra, Manila'da Bayan örgütünün düzenlediği yürüyüşe binlerce polis, cop ve göz yaşartıcı gaz ile saldırdı. Öğrenciler okullarını kapatarak yürüyüşe katıldılar. Gecenin geç saatlerinde polis 50 bin kişinin katıldığı eylemi şiddetle bastırmaya çalışıyordu.

Ertesi gün yani 25 Şubat'ta KMU (1 Mayıs Sendikası) lideri ve Anakpawis Partisinin temsilcisi olan, ayrıca Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin eski başkanı 74 yaşındaki Crispin Beltran tutuklandı ve sorgu için Crame Kampına götürüldü. Kısa bir süre sonra, Markos Diktatörlüğü döneminde en uzun süre politik tutsak olan insanlardan biri olan Bayan Muna Partisi temsilcisi Satur Ocampo'nun tutuklandığı haberi geldi. Askerler televizyon istasyonlarını kuşatma altına alırken, polis ise günlük Tribune gazetesinin bürosunu bastı. Olağanüstü Hal'in ilk kurbanı ise Manila'da vurularak öldürülen 54 yaşındaki emekli öğretmen Napoleon Pornasodoro oldu. Pornasodoro'nun adı 2001 yılında Arroyo iktidara geldiğinde yayınlanan 250 solcu aktivist listesinde bulunuyordu.

25 Şubat'ta, protestolar Manila ve diğer eyaletlere yayıldı. Bayan örgütü 1017 Nolu Bildirgeye karşı sokakların, okulların, fabrikaların savunulması çağrısı yaptı. Ulusal Gazeteciler Sendikası, Olağanüstü Hal'in kaldırılmasını istedi, KMU önderliğindeki yüzlerce işçi, Crame Kampı'nın önünde toplanarak Beltran'ın serbest bırakılmasını istedi.

Olağanüstü Hal, ABD destekli Arroyo hükümetinin zaten kırıntı halindeki son halk desteğini de silip götürdü. ABD'nin eski sömürgesindeki gittikçe kötüleşen bu durum üzerine Beyaz Saray ve Pentagon'da alarma geçildi. 1946 yılında resmi olarak bağımsızlı-

ğın ilanından bu yana, Filipinler'in ekonomisi, politikaları, ordusu ve kültürü ABD emperyalizminin hakimiyeti altındadır. Başkan Arroyo Bill Clinton ile birlikte Georgetown Üniversitesinde okumuştur. O tarihten bu yana hiçbir Filipinler Başkanı ABD'nin onayı olmaksızın seçilmemiştir. Filipinler ABD'den en çok askeri yardım alan 4. ülke konumundadır.

1017 Nolu Bildirgenin yayınlanmasından hemen birkaç gün sonra ABD

landı. Bu gündemlerdeki en önemli anahtar unsur ise Hindistan ve Nepal'deki Maoist devrimci hareketlerin yükselişine nasıl karşı konulacağıdır. Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Hindistan'da 12 eyalette politik ve askeri olarak aktif durumdadır. Nepal Komünist Partisi (Maoist) ise neredeyse kırsal kesimin tamamı kurtarılmış ve monarşiye son vermek için son hamlenin zamanının gelmesini beklemektedir. ABD'nin bu hareketlere karşı bir

yetkilileri Manila'da Arroyo ile görüştü. Bu olağanüstü görüşmelerde solun nasıl ezileceği stratejileri tartışıldı, sağcı yetkililerin darbe tehlikesine nasıl son verileceği üzerine yorumlar yapıldı. ABD'nin Filipinler'deki bu faaliyet rüzgarı Irak, Filistin, Haiti, Bolivya ve daha birçok ülkede sömürgeci politikalarının güçlü sarsıntılar geçirdiği bir süreçte geldi. ABD, Güney Asya'da gelişmekte olan devrimci hareketlerden oldukça rahatsız bir durumdadır. Bush'un Hindistan'a yaptığı ziyaret "dünyanın en geniş demokrasisi" ile ilişkileri güçlendirmek olarak tanım-

kampanya başlatması kadar doğal daha ne olabilir ki?

Filipinler'de 1017 Nolu Bildirge askıya alındı. Ancak bu Bildirgenin ilan ettiği olağanüstü hal ve saldırılar devam etmektedir. Bu devlet terörü ne askeri darbe girişimlerini ne de işçi, köylü, kır yoksulu, kadınlar, gençlik vb. ezilenlerin devrimci hareketini durdurabilecektir. Bu büyük baskı, kitlesel örgütlerinin saflarını sıklaştırmak, dağlarda savaşan Yeni Halk Ordusu gerillalarının genç işçi ve öğrencilerin yeni katılımlarıyla güçlenmesini beraberinde getirecektir.

Filipinler Ulusal Demokratik Cephe Baş Danışmanı Prof. Jose Maria Sison

Gloria M. Arroyo, Meclisin açıkladığı ve onayladığı anayasal koşullara uymaksızın rejimin demokratik hakları kısıtlamasına ve sıkıyönetim erkini kullanmasına karşı Filipinler gerici hükümetinin Anayasa Mahkemesine yapılan şikayetleri tartışmalı ve akademik göstermek girişimiyle 1017 Nolu Bildirgeyi askıya aldı.

1017 Nolu Bildirge aldatıcı bir şekilde "ulusal olağanüstü hal" ilanı olarak adlandırıldı ancak bildirgenin zorunlu kısmı Markos'un 1081 Nolu Bildirgesiyle ilan ettiği sıkıyönetimin kelimesi kelimesine kopyasıdır. Bu Bildirgeyle, Arroyo olağanüstü yetkilere el koymaktadır.

Bu yetkilerin içinde yasadışı şiddeti, ayaklanmayı ve isyanı bastırmak bahanesiyle kararname ve talimatnameler yayınlamak, hukuki dayanaksız tutuklama emirleri vermek, konuşma ve toplanma özgürlüğünü kısıtlamak, yürüyüş ve grevleri dağıtmak, kamu kuruluşlarının büyük medyanın ve diğer işyerleri-

1017 Nolu Bildirge kaldırılırsa da terör sürüyor

nin idaresini "kamu çıkarı" yalanıyla almak vb. yetkiler bulunuyor.

Arroyo'nun kendisi ve kabine, polis ve ordu içindeki üst düzey subayları, 1017 Nolu Bildirgeyle tıpatıp aynı zalim içerikte bir bildirgeyi defalarca kez yayınlatabileceğini ilan ettiler. Bunlar aynı zamanda, böyle bir bildirgeyle yada onsuz, Arroyo rejimine karşı olan halka ve yurtsever, ilerici ve diğer güçlerin geniş birleşik cephesine karşı baskıcı önlemleri yaşama geçirebilecekleriyle de övünmektedirler.

1017 Nolu Bildirge, "komünistlerin" ve "maceracı askerlerin" 24 Şubat'ta engellenen darbe komplosu olduğu büyük yalanı üzerine açıklanmıştır. Gerçek olan ise rejimin, Markos faşist diktatörlüğünün yıkılmasının 20. yıldönümü kutlamaları için yapılacak kitle eylemlerine saldırmak ve bu eylemleri kırmak için bu bildirgeyi kullandığıdır.

Rejim, halkın 24 Şubat'ta toplantısı büyürse ordu ve polisin Edsa1 ve Edsa2'de yaptıkları gibi kendisinden desteğini çekeceğinden korktu. Ordu ve polis yetkililerinden herhangi bir grubun bir darbesi hiçbir surette gerçekleşmemiştir. Olağanüstü yetkileri elinde toplayarak, Meclisin onayladığı anayasal koşulları ihlal ederek, hukuki gerekçe göstermeksizin tutuklama ve arama yaparak bir darbe gerçekleştiren Arroyo yönetici kliğinin kendisidir.

Arroyo rejimi, Arroyo karşıtı geniş birleşik cephenin ittifakını ve aktif çabalarını, asker ve polisin rejimden desteğini çekmelerini engellemek için ko-

münistlerin ve gerici hükümetin askeri yetkililerinin bir "komplosu" olarak göstermek üzere bir propaganda kampanyası yürütmeye devam etmektedir.

Arroyo ve onun ilkesel suç ortakları sözde darbe komplosu ve darbe girişimi uydurmaktan, 1017 Nolu Bildirgeyi çıkarmak ve uygulamaktan ve bu bildirgenin kurbanlarının demokratik haklarının ihlal edilmesinden sorumludurlar. Bu bildirgenin kurbanları yaptıkları yürüyüşlere vahşice saldırılan halk, hukuki gerekçe olmaksızın tutuklananlar, şiddetli bir baskıya maruz kalan 6 kongre üyesi, büyük medyanın sindirilmesi amacıyla saldırıya uğrayan birçok gazete bürosu, ayaklanma, darbe vs. ile uydurma bir şekilde suçlanan herkeştir.

Arroyo rejimi, kendi gayri meşru ve ahlaksız yönetimini uzatmak için Arroyo-De Venecia planı (Anayasa reformu) ile demokratik hakları kısıtlamak ve halkı sindirmek amacıyla bildirge, kararname ve talimatnameler yayınlamaya devam edecek. Arroyo-De Venecia planı, ABD'nin ekonomik ve askeri talimatnameleriyle uyumlu bir şekilde ulus ve demokrasi karşıtı anayasal düzenlemeleri gerçekleştirmeyi ve Arroyo'yu Markosçu diktatörlük yetkileriyle ödüllendirmeyi amaçlamaktadır.

Arroyo rejimi faşist diktatörlük ve devlet terörizminin kanlı yolunda yürümeye inat etmektedir. 1017 Nolu Bildirge'nin yayınlanmasından önce de, rejim işçi ve köylülerin ezilen kitlelerine karşı sindirme kampanyalarıyla özellikle Bantay Baya'da büyük insan

hakları ihlalleri gerçekleştirmekteydi. Bu şekilde birçok sendika ve köylü lideri, gençlik ve kadın aktivisti, insan hakları savunucuları, rahip ve papaz, gazeteci, avukat, memur ve ilerici parti listelerinin üyeleri Arroyo rejiminin ölüm mangaları tarafından kaçırıldı, ölümüne işkence edildi ve halka açık yerlerde silahla vurularak katledildi.

2001'den bu yana Arroyo açıktan terörü onayladı ve methetti ve işkenceci ve katil ordu ve polis yetkililerini hızla terfi ettirdi. Onun rejiminin terörü 1017 Nolu Bildirgenin kaldırılmasına karşın devam edecek ve tüm kötülükleriyle yükselecektir. Bu, ulusal güvenlik görevlisi olan kabine üyelerinden bir grup tarafından çeşitli istihbarat servislerinin en üstteki yetkililerinin yardımlarıyla planlanmış ve yönetilmiştir. Devrimci yayınlara göre büyüyen faşist diktatörlüğün kanlı suçları birçok insanı devrimci yeraltına ve silahlı mücadele yürütmeye itmektir.

Geniş halk kitleleri ve yurtsever, ilerici ve diğer Arroyo karşıtı güçlerin geniş birleşik cephesinin kitle protesto eylemlerini yükseltmekten ve gerici hükümetin sivil memurlarının ve ordu ve polis yetkililerinin Arroyo yönetici kliğinden desteklerini geri çekmeleri için teşvik etmekten başka bir seçenekleri yoktur. Arroyo-dışarı kampanyasının kitle hareketinin önümüzdeki gün ve aylarda ulusal başkent bölgesinde ve ülke çapında yoğunlaşacağından eminiz.

Arroyo ve olağanüstü hal lanetlendi!

Arroyo rejiminin ülkede ilan ettiği Olağanüstü Hal'in ardından hem Filipinler'de hem de birçok ülkede protesto gösterileri düzenlendi, Arroyo hükümeti ve icraatları lanetlendi. Yunanistan'dan Hollanda'ya, Kore'den ABD'ye kadar birçok ülkede tutuklanan devrimcilerin serbest bırakılması ve Olağanüstü Hal'in kaldırılması için eylemler yapıldı.

Tutuklu bulunduğu Crame Kampı'ndan 2 Mart'ta dışarıya kısa bir mesaj ulaştırmayı başaran Crispin Beltran mesajında "1017 Nolu Bildirge vahşi bir şekilde "eşit üstünlük" dengesini bozucu bir işleve sa-

hiptir. Aç ve öfkeli kitleler bu ağgözlü ve zalim hayvanı öldürmelidirler. Bu aldatmaca demokratik insan tsunamisi ile birlikte ortadan kaldırılarak tarihin çöplüğüne atılmalıdır. Ben, kendimi özgürlük ve demokrasi için bu nadir mücadeleye katılmaya adanmış" dedi.

Olağanüstü Hal öncesinde Yeni Halk Ordusu da bir dizi eylem ve saldırı gerçekleştirmiş, bu saldırılarda birçok silah ele geçirmiştir. Bu saldırılardan Mindanao adasında gerçekleştirileninde YHO beş düşman gücünü öldürmüş, silahlarına el koymuş ve kayıp vermeden geri çekilmiştir.

Direnişin gücü işgalcileri çaresizleştiriyor!

Saldırıların hemen ertesinde Arap basınında çıkan değerlendirmelerde bu saldırıların işgalci güçler tarafından gerçekleştirildiği, çünkü bu saldırılardan ancak onların çıkar sağlayacağı üzerinde duruldu ve Irak halkının işgale kadar böyle bir ayrımı bilmedikleri yazıldı. Buna karşılık emperyalist ülkelerde ise yaşananların üzerine deyim yerindeyse balıklama atlanarak "Sünni isyancılar" hatta daha ileri giderek saldırıların ardından dönemin baş "teröristi" El Kaide bile arandı.

Irak'ta "iç savaş" provası

İşgalin üçüncü yılını geride bıraktığımız şu günlerde, Irak'ta son dönem yaşanan gelişmeler, "İşgalin yeni bir perdesi mi oynanıyor?" sorusunu sorduruyor. Oyuncuların ve aktörlerin değişmediği bu perdede, yoksul Irak halkının kan kokusu daha fazla hissediliyor. Hastane morglarında 1.100'ün üzerinde olduğu söylenen çocuk, kadın, erkek cesetleri için artık gömülecek yer bulunamıyor. Yani işgalin tankları ve kanlı paletleri altındaki erken ölüm, bu coğrafyada artık kendine yer bile bulamıyor.

İşgalin direnişle dolu mecrası akıp giderken Irak halkının gündemi değiştiriliyor, işgalin "yeni" biçimi dün olduğu gibi yine onların iradelerinden bağımsız bir şekilde sofraya sunulurken ortak olmaları isteniyor. Kurtlar sofrasına davet edilen halkın bu daveti red edişi ise ölüm bilançolarının her gün biraz daha artmasıyla karşılık buluyor. Bu ölümlere işgalin başından itibaren timsah gözyaşları dökülenler ise rollerini aynı ustalıklarla oynamaya devam ederek gözyaşlarını akıtıyorlar.

Direnişin ve direnişçilerin gücü, dün emperyalistleri Felluce'de tüm teknik donanımlarına ve insan gücü anlamındaki üstünlüklerine rağmen dize getirdiklerinde, özgürlüğün gerçek sahiplerinin kimler olduğunu ve en önemlisi de, nasıl elde edileceğini göstermişti. İşgalcilerin bombaladıkları her karış toprak, yeni direnişleri ve yeni direnişçileri doğururken onlar bu savaşı kaybettiklerini çoktan anlamışlardı. Emperyalistler ve suç ortakları için cehenneme dönen bu mevzi, şimdi farklı bir zemine taşınarak, direniş odakları dağıtmaya, yıllardır bir arada yaşayan ve düşmanlarına karşı işgalin başından itibaren ortak tavır takınan halklar birbirine kırdırılmaya çalışılmaktadır. Sahnelenen oyunda inen perdenin adına ise "medeniyetler çatışması" ya da bir başka ifadeyle "iç savaş" adı verilmektedir.

Irak'ın işgal edildiği günden bugüne özellikle de ABD tarafından dillendirilen "iç savaş" bugüne kadar işleyen süreçte işgale karşı birlikte duruşla bertaraf edilmiş, bir anlamda emperyalistlerin bu beklentileri boşa çıkartılmıştı. Emperyalistlerin Irak planında diğerleri gibi bu da tutmamıştı.

Irak'ta sonuç alıcı vuruşlar

Şubat ayı ortalarında Irak'ın Samarra kentinde, Şiiler için kutsal kabul edilen Ali El Hadi ve İmam Hasan El Askeri türbesine düzenlenen bombalı saldırının ardından Irak'ta fırtına koptu ve bu saldırıyı hedefleri iyi gözetilmiş yeni saldırılar izledi. Bu saldırıların gerek dünya basınında gerekse de ülkemizdeki yorumlanışı "Irak'ta mezhep çatışması" biçiminde oldu. Bir süredir "karikatür krizi" ile başlayan hareketli süreci takiben Irak'ta yaşanan gelişmeler emperyalistlerin bu tezinin "doğrulanması" amacını taşır nitelikte. "Batı" ile ilişkilerini İran hedefi ile birlikte düzenlemek zorunda olan ABD'nin yönetmenliğini yaptığı bu oyunun Irak'taki biçimi Samarra saldırısı ile başladı ve devam ettiriliyor. Birbirini izleyen bu süreçlerin rastlantısal gelişmeler olduğunu düşünecek kadar "iyi niyetli" değilsek, tabloya farklı pencerelerden bakarak "kötü niyetlerimizi" açığa çıkarmak durumundayız.

Saldırıların hemen ertesinde Arap basınında çıkan değerlendirmelerde bu saldırıların işgalci güçler tarafından gerçekleştirildiği, çünkü bu saldırılardan ancak onların çıkar sağlayacağı üzerinde duruldu ve Irak halkının işgale kadar böyle bir ayrımı bilmedikleri yazıldı. Buna karşılık emperyalist ülkelerde ise yaşananların üzerine deyim yerindeyse balıklama atlanarak "Sünni isyancılar" hatta daha ileri giderek

saldırıların ardından dönemin baş "teröristi" El Kaide bile arandı. Yapılan değerlendirmeler arasındaki bu farklılıklar meseleye nereden bakılmak istendiğinin açık kanıtıdır. Kimin veya kimlerin elinin güçlendirilmek istendiği hizmette açık verilerdir.

Türbelere yönelik saldırıların ardından özellikle de Arap basınında yayınlanan haberlerde saldırının İngiliz askerleri tarafından yapılma ihtimalinin çok yüksek olduğu üzerinde duruldu. "False flag" (saptırma) operasyonu dedikleri, bir başkasını suçlamaya yönelik sabotaj türüne benzediği ifade edilen bu saldırı türlerinin daha önce İngiliz ve ABD askerleri tarafından da kullanıldığı ve bu saldırı biçiminin de diğerlerine çok benzediği vurgulandı. Bu noktada şunu da vurgulamak gerekir: saldırıların başladığı günden bu zamana saldırıların sorumluları olarak gösterilen taraflar yaptıkları açıklamalarda bu saldırıların kendileri tarafından gerçekleştirilmediğini ısrarla açıklamaktadırlar. Bu açıklamalarda üzerinde durulan esas tema ise Irak halkının birliği ve bütünlüğü olmuştur. Bu açıklamaların ardından devam eden saldırıları "halkın tepkisi" olarak ifadelendirmek gerçekçi gelmese de, amacımız saldırıyı kimin yaptığını tespit etmek değil, bu saldırının kimlerin işine yaradığı ve neden yapıldığı olmasıdır.

Bu saldırıların neden gündeme geldiğini anlamak için öncelikle ABD'nin Ortadoğu açısından içinde bulunduğu tabloya ve Irak'taki son sürece bakmakta fayda var. Filistin'de seçimleri kazanan Hamas Türkiye üzerinden aldığı talimatları yerine getirmede gerekli çabayı göstermezse hem İsrail'in hem de ABD'nin başını ağrıtabilecek. Hamas'ın bugünkü Ortadoğu konjonktüründeki yerini ve niteliğini tartışmayı bir kenara bırakarak meseleye Filistin halkı açısından yaklaşmak gerekirse: silahlı mücadelenin ve ABD-İsrail'e

duyulan nefretin ve kinin kendisini anlamak gerekir. İşgalcilere ve Siyonistlere duyulan tepkinin kendisidir halkı Hamas'a yönlendiren ve lider olarak seçtiren. Emperyalistlerin Hamas rahatsızlığının önemli bir nedenini oluşturan bu gerçek, üstünden atlanamayacak biçimde kendini göstermektedir.

İran pazarlıkları ise ABD'nin umduğundan daha çetin gitmekte. Ahmedinecad gittikçe daha cüretkâr açıklamalar yaparken, işgal planlarının ya da savaş konseptlerine göre "önleyici vuruş"un sanıldığı kadar kolay olmayacağı kendini kısa zamanda gösterdi. "Medeniyetler çatışması" tezinin ise ABD'nin yalnızlık sendromunu aşmada ne kadar işe yarayacağını önümüzdeki günlerde daha net göreceğiz. Ancak bu hamlelerin tümünün yakın vadede çözüm olmayacağı ortada olan bir gerçektir.

Irak ise bu tabloda ABD açısından yine iç karartan bir noktada duruyor. Patlamaların yaşandığı günlerde Avrupa basını, Irak'ta, ABD ve İngiltere'nin tercihlerinin aksine Caferi'nin, hem de Mukteda El Sadr'ın baskısıyla Başbakan seçilmesini, Irak'ın siyasi sürecini belirleyecek kadar güçlendiğini gösterdiğini yazıyor.

Sadr'ın bu yükselişi ABD açısından iyiye işaret değildi. Çünkü Sadr, ABD işgaline karşı daha ılımlı bir tutum benimseyen, İran kökenli Sistani'den farklı olarak "Irak Şii hiyerarşisinin Irak/Arap bir aileye geçmesini isteyen" bir kanattan geliyordu. Ayrıca, 2005 yılı Aralık ayında Sadr milisleri, ABD ile işbirliği yapan Tahran merkezli "Irak'ta İslam Devrimi Yüce Konseyi" adlı grupla, Bağdat'ta ve Güney'de girdikleri kanlı çatışmaları kesin bir biçimde kazanarak Şii ittifakı içinde konumlarını pekiştirmişlerdi. Caferi'yi işte bu etki seçtimişti. (Rahmadani, The Guardian, 24/02/06)

Bu sırada, Güney'de Şii bölgelerinin

de İngiltere de denetimi elinden kaçırıyor, Basra'yı "milislere ve yerel yönetime devr" planını devreye sokmayı düşünüyor. Sadr'ın Basra'daki temsilcisi, "İngilizler halka karşı eylemlerini sürdürürlerse, Basra'yı onlara kitale mezarı yapacağız" diyordu. (Finer, Washington Post, 26/02/06) Pentagon'dan yakın zamanda yapılan açıklamaya göre ise, isyancılarla savaşacak çaptaki Iraklı taburların sayısının birden sifira düştüğüydü. (Associated Press, 24/02/06) Sadr yine hükümetin kurulması aşamasında yaptığı açıklamalarla ABD'yi hedef alan açıklamalarda bulunarak "ülkeyi terk etmeli" talebini yineledi. Irak'ta işgalin başladığı günlerdeki gücünü önemli oranda koruyan Sadr özellikle devlet yönetimindeki etki gücünü de halkın bu desteğinden almaktadır.

Bombaların türbelere düştüğü günlerde Irak'ta yaşanan kritik gelişmeleri ana hatlarıyla özetleyen bu durumla birlikte kargaşanın ABD'ye nasıl fayda sağlayacağını ya da ABD'nin bu kargaşadan nasıl faydalanmak isteyeceğini kısaca özetleyelim. Aslında bugünkü koşullarda ABD durumdan fayda sağlama yerine gelişmelerin yarattığı panik durumunda. Irak yönetimiyle yapılan görüşmeler bu paniğin bir yansıması. Irak'taki yorgun askerlerini daha fazla bu cehennemde tutamayacağını iyi bilen ABD savaş kurmayları, Mayıs ayından itibaren askerlerini geri çekme planları yaptıklarını açıklamışlardı. Ancak yaşanan kargaşa bu planların ertelenmesini beraberinde getireceği için mevcut durumdan pek hoşnut kaldığı söylenemez. Türk devletinin yaptığı açıklamalarda da "bu çatışmalı ortama bir an önce son verilmesi" "temennileri"ni yine bu paniğin bir ifadesi olarak algılamak gerekir. Çünkü Irak'ta bulunan savaş makineleri artık yorgun düşmüş ve psikolojileri alt-üst olmuş durumdadır.

Bu gelişmelerin bir yönü. Diğer yönü ise kamuoyunda tartışılan Yugoslavya vb. örneklerin verildiği duruma dışarıdan müdahale meselesi. New York Times gazetesinde yayımlanan "İç savaş çıkarsa Türkiye Irak'a girer" manşetinin anlamı da burada yatmaktadır. Ne de olsa daha önce Yugoslavya'nın

"parçalanmasını engellemek" için komşu ülkeler de dahil olmak üzere bir müdahale süreci gerçekleşmişti. Tarihte örnekleri de olan böylesi durumların şimdi Irak'ta işletilme hedefi taşınmaktadır. Böylesi bir durum ABD ve İngiltere'nin Irak'taki zor durumunu da değiştirecek bir içerik taşımaktadır.

Bu hedefin kurgusunu oluşturan ise

yine Ortadoğu'nun mevcut yapısıdır. Daha önce de belirttiğimiz gibi Ortadoğu ülkelerinden birinde yaşanan gelişmeler diğer ülkeleri de etkilemekte, hatta önemli ölçüde belirlemektedir. Bunu iyi bilen emperyalistler de durumdan faydalanma amacıyla, diğer ülkelerin müdahalesinin önünü açmak için yaptıkları açıklamalarda "Irak'taki çatışmaların ardından Lübnan, Kuveyt ve özellikle de Suudi Arabistan'daki Şii'ler ayaklanacaklar. Buna karşılık, Suudi Arabistan, Ürdün ve Kuveyt gibi Sünni ülkeler, Sünnileri savunmak ve Irak sınırında Sünni tampon bölgeleri yaratmak zorunda kalacaklar" denilmektedir. Bu elverişli koşullarda ABD mevcut gücüyle bu kadar kargaşaya müdahale edemeyeceği için diğer bölge ülkelerinden destek ve yardım almak zo-

runda kalacak. Bu senaryoları çoğaltmak mümkün ancak burada üzerinde durulması gereken nokta Türkiye'ye biçilen rolün açıktan ifade edilmesi ve devamında yaşanan gelişmelerdir.

Caferi İstanbul'daydı

Hamas'a ABD direktiflerini ileten Türkiye'nin uşak yönetimi aynı içerikteki görevini tekrar yerine getirmek için bu sefer de İbrahim El Caferi'yi Ankara'da konuk etti. ABD Büyükelçisi Ross Wilson'un Kanal 7'de katıldığı bir programda yaptığı şu açıklama ziyaretin içeriğinin anlaşılması açısından oldukça açıktır: "Irak'ın yeni liderlerine destek vermesi ve liderlere ulusal birlik hükümetini kurmak için gerekli uzlaşmayı sağlamak yolunda pratik yardımda bulunması için Türk yetkilileri teşvik ettik. Türkiye, Sunni, Şii ve Kürt topluluklarıyla yaptığı temasları, onları doğru istikamete sevk etmek amacıyla sürdürdü. Bunu takdir ediyoruz." (01/03/06 Radikal) Sadr'dan habersiz yapılan bu alelacele ziyaretin neden yönetimin diğer bileşenlerinden gizlendiği ise oldukça anlaşılır. Yönetimde Türkiye üzerinden ABD isteklerini en rahat kavrayacak ve bu anlamda da en rahat adım atacak kişi olarak saptananın Caferi olmasıdır. Yukarıda da vurguladığımız gibi Sadr'ı etkili hale getiren yine direnişin kendisiydi. Bu anlamda bilinçli bir tercih olan Caferi'nin ABD'nin güvenilir kişi olma adaylığına hak kazandığını da söylemek yanlış olmayacaktır. Ancak bu gelişmeyi takiben önümüzdeki günlerde Türkiye'ye Irak'tan gelecek olan diğer konunun Sadr olduğu söylenmektedir. Kendi talebi üzerine şekillenecek bu görüşmede ise Sadr arkasındaki destekle pazarlık masasında olmak istediğini söyleyecektir.

Bu tabloda unutulmaması gereken diğer bir kesim ise Kürtler. KYB liderlerinden Cafer Mustafir çatışmaların yaşandığı günlerde, "Irak'ın sonuna doğru ilerlendiğini gören Kürt liderlerin ateşten uzak durmayı seçecekleri kesin" açıklamasında bulunmuştur. Bu açıklamanın ilk elden düşündürdüğü ise Kürtlerin "bağımsız" yönetimlerini kurma hedefleriyle hareket etmeye ve

dolayısıyla Türkiye'nin Kerkük sendromu yaşamaya devam edeceğidir.

Irak halkı açlığın ve ölümün pençesinde yaşıyor!

Irak'ta itlerin dalaşı sürerken halkın açlık ve ölümlerle pençelenen yaşam mücadelesi dün olduğu gibi bugün de tüm gerçekliğiyle devam ediyor. Petrol ülkesi Irak'ta işgalin ve emperyalist politikaların sonucu olarak halk büyük bir sıkıntı yaşıyor. Bugün Irak'ta işi olduğu için sevinen 8 milyon Iraklı günde sadece 1 dolar kazanıyor ve eğer varsa ailesini bu 1 dolarla geçindirmek zorunda kalıyor. Yoksul halkın imdadına yetişen IMF, şimdi Irak halkını açlıktan ve yoksulluktan kurtarma uğrunda. Yani onlar da işgal vesilesiyle IMF ile tanıştı. Saddam yönetimi sırasında uygulanan ambargodan kaynaklı en temel ihtiyaçlarını karşılayamayan halk bugün dünden çok daha kötü yaşam koşullarına mecbur bırakılmış durumda. IMF'nin ön gördüğü kurtarma projesi ise bugün devletten yardım alarak yaşamını sağlayan 5 milyon ailenin sayısının azaltılması üzerine. Verilere göre işgalden önce 1.5 milyon insanın evsiz olduğu Irak'ta bugün evsizlerin sayısı 3 milyonu aşmış durumda. Felluce, Samarra, Telafer görüntüleri yaşanan yıkımın çapını anlamak açısından oldukça çiplaktı. Ve Irak işgalden önce sahip olduğu enerji kapasitesinin yarısını kullanırken, bugün Irak'ın büyük bir kesimine günde sadece 2-6 saat elektrik verilmekte.

Geçtiğimiz hafta İngiliz askerlerinin büyük bir zevkle dinledikleri Iraklı gençlerin işkence çığlıklarına eklenen Guantanamo'nun yeni insanlık fotoğrafları gelecek yılların emperyalistler açısından nasıl dizayn edileceğini de göstermektedir. Onların ezilenleri ve kendilerine başkaldıranları ancak bu yöntemlerle sindirmekten başka çareleri yok. Çünkü onların gelecek planları insanlığın yükselen çığlıkları altında yapılmakta. Ve yine onlar bu çığlıkların sonlarını hazırlayan gerçeği de içinde taşıdığı çok iyi biliyorlar. Ve bu çığlıklar sadece kulakları değil, yürekleri ve bilinçleri de tırmalıyor.

Caferi İstanbul'da

“Ölümün adamlarına ölüm”*

Güç kaybeden emperyalizm, komünizme dair korkularının artmasında haksız sayılmaz. Onlar ezilenlerin başkaldırılarına karşılık olarak, her gün biraz daha tırmandırdıkları saldırıların, kendileri için bir çözüm olmadığını tarihi ders ve tecrübelerden çok iyi biliyorlar. Bu yüzden her gün biraz daha korkuyorlar. Bu yüzden her gün biraz daha saldırganlaşıyorlar. Saldırı ve işgallerle ezilenlerin sosyal yaşamlarını ve her türlü haklarını talan eden emperyalistler, girdikleri muharebelerin tümünü yenilgiyle kapatmak durumunda kaldılar/kalıyorlar. Bu çıkmaz onların daha fazla teröristleşmelerine neden

Kruşçev'in gizli Stalin eleştirisi ortaya çıktı

Kruşçev'in, kendisinden önceki Sovyet lideri Stalin'i 'facia' olarak nitelediği ünlü 20. kurultay konuşması gün ışığına çıktı: Stalin olmasa 2. Dünya Savaşı olmazdı

MOSKOVA - Eski Sovyet İleri Nükleer Strateji Kurul Başkanı, Rusya Komünist Partisi'nin 20'nci kurultayında sunduğu Stalin'i kınayan raporu ve kurultayda yaptığı konuşma, 50 yıl sonra kamuoyuna açıklandı. "Rusya Federeli Anayasası'nda '50 yıl girdiler' emriyle belirlenen bu rapor, Rusya Devlet Tarih Müzesi'nde açılan bir sergide yer aldı. Eski SSCB'yi uzun yıllar yöneten ve milyonlarca insanın ölümüne imza atan Stalin'in 'kutsal lider' gibi değerlendirilmesi ve tüm insanlara örnek alınmasını kınadığı raporda, 'tek adam' sisteminin sonuçları hakkında kurultay delegelerine bilgi verildi. Stalin'in ölümünden sonra SSCB lideri seçilen Kruşçev'in, kurultayla yaptığı ve artık yaygın kaldığı ünlü konuşması şöyle: "Stalin'in ölümünden sonra biz on binlerce insanı cezaevlerinden çıkardık. Dostlarımızı kurtardık. Bu insanlar on yıllar boyunca kendilerini partiye (Komünist Partiye) adanmış, sağırlara kattılar. Biz neden susmalıyız? Eğer susacak olsaydık, neden onları hapishanelerden çıkardık?"

Kruşçev (sağta), 1922'den 1953'e kadar Sovyetler'in başında kalan Stalin için "Her zaman takip edilme ve öldürülme korkusuyla yaşadır" diyor.

Parti yöneticisinin Stalin tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeden öldürülmesine kınayanak, "Stalin olmasaydı 2.

Türkiye'yi de etkilemişti

Kruşçev'in, 20'nci Kongre'de okuduğu Stalin'in suçları hakkındaki gizli rapor o yıllarda, tüm dünyadaki komünist hareketlere bir dalgalanma yaratmıştı. Çin Devrimi'nin lideri Mao Zedung sonradan bu konuşmayı SSCB'de 'geri dönüşüm' başlığıyla tartışarak ilam edecek ve tüm dünya komünist hareketleri, Pekin-Moskova ekseninde büyük bir bölünme yaşayacaktı. Türkiye Sosyalist hareketleri hareketlenme 20'li yıllarda biraz da hareketlenmelerde, sosyal hareketler-Maoocu hareketler kavrayışında yansıyan bu ayrışmanın kökeni 20. kongreye dayanıyordu.

Parti üye kimliği, şapkası, kalem ve özel eşyalarının yanı sıra kurultaya ait çok sayıda belgeye yer verildi.

devrimcilerle katılmak üzere ayrıldı ve Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin Bolşevik kanadında yer aldı.

Herkes, Anayasamızla birlikte insan

Burjuvazinin Stalin yoldaş şahsında geliştirdiği bu saldırılar kuşkusuz Kruşçev'in konuşmasının üzerindeki sansürün ortadan kalkması ve bunun yeni keşfedilmiş olması değildir. Ülkemizde ve dünyada gelişen sınıf mücadelesinin ve özelde de Halk Savaşı'nın bugün somut kazanımlarla katettiği yol emperyalistleri ve uşaklarını korkutmaktadır.

gündemine oturmasına vesile oldu.

Bu programı takiben gençlere önce Sabah gazetesinin Yayın Yönetmeni **Fatih Altaylı** kendince bir "tarih derisi" vermeye kalktı. Gençlerin Stalin'i savunmaları üzerine şaşkına dönen Altaylı, köşesinde "Stalinist gençlik" başlıklı bir yazı yazdı. "Masal" gibi bilinen iddiaları tekrarlayan Altaylı, "Önceki gece üniversite öğrencilerinin Erkan Mumcu'ya gösterdiği tepkiyi görünce, gençliğin önemli bir bölümünün 'yakın tarihi' çok da doğru bilmediklerini anladım" iddiasında bulundu. Çünkü Altaylı'ya göre, "Stalin'in uygulamaları en koyu komünistlerce bile benimsenmiyor ve eleştiriliyor"du, ama gençler bunu bilmiyordu. Erkan Mumcu'nun yarım bıraktığı cümlesini tamamlamaya çalışan Altaylı, Stalin'i Hitler'le kıyaslayarak, "20 milyon üzerinde kişinin ölümünden sorumlu" olduğunu okuyucularına duyurmuş oldu.

Tabi süreç bununla bitmedi ve Altaylı'yı takiben Vakit gazetesi, başörtüsü yasağını eleştirdiği 10 Şubat tarihli gazetesinin manşetinde büyük puntolarla "Böyle zulmü ne Hitler, ne de Stalin yaptı" diye yazdı. Akşam gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni Serdar Turgut da bu koronun içinde yer alanlardan. Turgut, Erdoğan'ın Mersin'de köylüyle yaptığı tartışmanın ardından kaleme aldığı yazısında "Stalin de her rasyonal insanın yapması gerekeni yapmış ve köylü sorununu kökünden çözmeye girişmiştir, öldürmede yeterli hız ve ivmeyi tutturmadığından Rusya'da köy-

lülük bitmemiştir ama onlar şimdi terbiye edilmiş haldedir" diyerek komünistlere yönelik kinini kustu.

Stalin tartışmaları bununla kalmadı ve Radikal gazetesi **21 Şubat'ta Kruşçev'in 20. Kongre'de söylediği ve yeni açıklanan sözleri haberleşti.** Kruşçev'in konuşması, Radikal gazetesinde genişçe, tüm ayrıntılarıyla verilmişti. Gazete spotundan resim altına kadar Kruşçev'in saçma iddialarına yer verdi: "Stalin olmasa 2. Dünya Savaşı olmazdı", "Stalin her zaman takip edilme ve öldürülme korkusuyla yaşadı" vb. iddiaların yer aldığı yazıyla "Radikal" de bu koroya katılmış oldu. Söylenenlere dair bir şeyler demeden önce Mao yoldaşın Kruşçev ile ilgili yaptığı şu değerlendirmeyi aktaralım: "Kruşçev emperyalistlere tavizler verdikçe, onlara yaltaklanmak için çaba gösterdikçe, emperyalistlerin iştahı o denli artacaktır. Kendisini tarihteki en büyük görüşme yanlısı olarak gören Kruşçev, her defasında, sevgisi karşılık bulmayan bir sevgili durumuna düşüyor ve sık sık alay konusu oluyor. Sayısız tarihi olgular kanıtıyor ki, emperyalistler ve gericiler teslimiyetçilerin zevahiri kurtarmasını hiç de düşünmüyorlar."

Kruşçev ile ilgili bu gerçeği unutmadan, dile getirilen **2. Emperyalist Paylaşım Savaşı** ile ilgili saptamalara gelirsek; meseleyle ilgili söylenmesi ve hatırlanması gereken ilk gerçek Stalin'in önderliğinde Sovyet halkının Hitler'e ve faşizme karşı büyük fedakarlıklarla gerçekleştirdiği direniştir.

olurken diğer taraftan da korku ve düşmanlarına yönelik saldırılarını tırmandırıyorlar. Çeşitli söylemlerle başlatılan bu saldırının özünü teşkil eden, komünist ideolojiye yönelik saldırı, son dönem Başkan Mao'ya yönelik saldırılarla kendini göstermişti.

Mao Zedung ve Çin Devrimi ile ilgili çeşitli ülkelerde yayınlanan makale ve TV programlarının yanı sıra, farklı içerikte ancak özünde komünistlere ve **Marksist-Leninist-Maoist** ideolojiye yönelik saldırıları kapsayan yayınlar, yapılan reklamlarla kitlelere sunulmuştu. "Madam Mao Olmak" kitabı Türkçe'ye de çevrilerek ülkemizde yayınlanan bu içerikteki kitaplardan biri olmuştur.

Bu sürecin devamı niteliğinde algılayabileceğimiz Avrupa Konseyi Parlamenterler Asamblesi Genel Kurulu Strausburg'da 24 Ocak'ta yaptığı oturumunda "komünizmin suçlarını" kınamış ve varlığı insanlığa karşı suç teşkil eden faşizmle, insanlığın kurtuluşunu savunan komünizm aynı zeminde değerlendirilerek konuyla ilgili ortak bir açıklama yapmıştı. "Komünizm ve faşizmin suçlarını" kınayarak ezilenlere ve onların öncülerine yönelik bugüne kadar yaptığı sayısız katliam ve

kıyımı bir kenara iterek "meseleyi aydınlatmıştı." Kuşkusuz bu açıklamalar ve kınamalar onların suçlarını unutturacak içerik ve nitelikte olmadığı gibi, asıl korkularının anlaşılması ve kavranması anlamında da önemlidir. Yani ne "İslami terör", ne de "El Kaide" bunların hiçbiri asıl tehlike olma noktasına gelmedi. Bu, 11 Eylül saldırılarından bugüne ABD başta olmak üzere emperyalistlerin izledikleri pratik hatla ortadadır.

Stalin soruları terletti!

Emperyalistler tarafından komünist ustalar şahsında komünist ideolojiye yönelik saldırının yeni adı Mao'dan sonra şimdi de Stalin yoldaş oldu. Abbas Güçlü'nün Kanal D'de yayınlanan "Genç Bakış" programında çıkan tartışma vesilesiyle burjuva kaleşörlerin büyük bir çoğunluğu Stalin üzerine tahliller yapmaya, "delikanlılara", yakın tarihi hatırlatmaya çalıştılar. Programa katılan ANAP Başkanı **Erkan Mumcu** Stalin'den "diktatör" diye söz edince salondaki gençler tepki göstermiş ve sorularıyla Mumcu'yu kravatını çıkarttıracak kadar terletmişlerdi. Tartışmalar üzerine programı neredeyse yarıda kesmek zorunda kalan Güçlü, "yeni" bir tartışmanın da kamuoyunun

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Alman emperyalistlerinin karşısında sosyalist bir gücün olmaması kayıplarının büyüklüğünü ve boyutunu azaltıyordu. Ancak 2. Paylaşım Savaşı'nda Alman emperyalistlerinin karşısında, hesaba katmadıkları, "unuttuk"ları, her yönüyle örgütlenmiş büyük emek gücü ve Sovyet iktidarı vardı. Sovyetler Birliği'nin varlığını ve gücünü hesaba katmayan Alman emperyalistleri tarihlerinin en büyük hatasını işlediler. Alman emperyalizminin en saldırgan, en gerici ve en bağınaz kesiminin iktidar gücü olan Hitler faşizmi Sovyetlere saldırı kararını aldığı anda kendi sonunun da başlangıç kararını alıyordu.

Bu alçakça saldırı karşısında suskun kalmayan Sovyet halkının önderlerinden, dönemin Dışişleri Bakanı V. Molotov yoldaşın sesi radyolarda yankılanmakta gecikmedi.

"Sovyetler Birliği Yurttaşları! Bugün sabahleyin saat dörtte Alman orduları Sovyetler Birliğine karşı hiçbir ihtarda bulunmadan, savaş ilan ettiğini duyurmadan, ülkemize saldırdı. SSCB hükümeti, kahraman ordumuzun ve filomuzun, Sovyet havacılığının gözüpek şahinlerinin yüklendiği görevi yerine getireceklerine ve saldırgana yıkıcı darbeyi indireceklerine sarsılmaz bir güven beslediğini belirtir. Bir zamanlar Napolyon'un da Rusya'ya karşı başlattığı savaşa, halkımız Anayurt savaşıyla cevap verdi ve Napolyon yenilgiye uğratıldı. Kızıl Ordu ve bütün Sovyet halkı, yurt için, namus için, özgürlük için başlayan Anayurt Savunmasını bir çağrıya, bir parolaya dönüştürecektir"

**"Davamızda haklıyız!
Düşman yenilecek!
Zafer bizim olacak!"**

Eşsiz komutan, büyük komünist Stalin yoldaş önderliğinde, Sovyet halkları için büyük anayurt savunması başlamıştı. Ekim Devriminin, sosyalizmin kazanımlarını kanla canla savunma ve koruma zamanıydı şimdi. SSCB'ye saldıran faşistler, Marksizm-Leninizm ile yetiştirilmiş, 1936 Anayasası'na göre anavatanı korumanın bir yükümlülük ve insanlık için zorunluluk olduğunun bilincine varmış partili militanların, yurtsever devrimci Sovyet halkının, Kızıl Ordunun ve Devlet Başkanı Joseph Stalin'in üstün başarıları, askeri ve siyasi dehalarıyla geri püskürtüldüler.

Stalingrad Savunması, bu savaşın dönüm noktalarından biridir, Sovyet Partizanları ev ev, karış karış şehri savunmuş ve tarihe geçen kahramanlıklar yaratmışlardır. "Discovery Channel gibi mekanlardan Normandy çıkartmasının İkinci Dünya Savaşı'nın kaderini tayin ettiğini sanan saftirikler,

zahmet edip Sovyet belgelerini, o dönemi kapsayan kitapları karıştırınsınlar, Stalingrad'ı incelesinler yeter..." (Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, 3 Şubat 2006 sayısı) Onlar önderleri ile birlikte Moskova önlerinde geliştirdikleri o muazzam direnişle dünyanın ezilen milyonlarına bağımsızlığı, özgürlüğü ve düşmanın her koşul altında yenilmeye mahkum olduğu gerçeğini armağan ederek tarihin sayfalarına geçti. Şimdi burjuva kalemler ve onların sesi bu tarihi direnişi ve bu direnişte Stalin yoldaşın önderliğini karartmak istiyor. Bugün komünizmi faşizmle bir tutmak isteyen, Stalin'i "diktatör" olarak gösteren Avrupa ülkeleri, SSCB sayesinde faşizmden kurtuldular ve bu tam 25 milyon Sovyet insanının canı pahasına oldu!

Yine habere göre Rusya Federal Arşivi'nde yer alan ve üstünde "50 yıl gizlidir" mührü bulunan konuşmada, Stalin dönemi bir "facia" olarak niteleniyor ve Kruşçev'in iktidara gelişi ile birlikte bu "facia" son buluyor! Kruşçev'in bu "ünlü" konuşması Rusya'da revizyonizmin iktidara gelişinin ilanıydı aynı zamanda. Bu konuda

Mao yoldaşın yaptığı saptamaları bu vesileyle bir kez daha hatırlayacak olursak: "Program, SBKP yönetiminin 20. Kongre'den bu yana izlediği ve esas içeriği 'barış içinde bir arada yaşama', 'barış içinde yarış' ve 'barış içinde geçiş' olan yanlış çizgiyi sistemleştirmede bir adım daha ileri gitmiştir.

Program, Marksizm-Leninizm'in özünü, yani proletarya devrimi, proletarya diktatörlüğü ve proletarya partisi konusundaki öğretileri kabaca revizyona tabi tutmakta, Sovyetler Birliği'nde artık proletarya diktatörlüğüne ihtiyaç olmadığını ve SBKP'nin proletaryanın öncüsü olma niteliğinin değiştiğini ilan ederek, "bütün halkın devleti" ve "bütün halkın partisi" gibi saçma teoriler geliştirmektedir. Program, Marksizm-Leninizm'in sınıf

mücadelesi teorisi yerine hümanizmi koymuş ve Komünizm ülküsünün yerine "özgürlük", "eşitlik" ve "kardeşlik" gibi burjuva şiarlarını geçirmiştir.

Bu program, hala emperyalizmin ve kapitalizmin boyunduruğu altında yaşayan ve dünya nüfusunun üçte ikisini meydana getiren halkların devrimi sonuna kadar götürmelerine karşı çıkan bir programdır. Bu, kapitalizmin sürdürülmesi veya restorasyonu için revizyonist bir programdır." (Polemik, İnter Yayınları-1. basım-1988, Sayfa 87-88)

Burjuvazinin Stalin yoldaş şahsında geliştirdiği bu saldırılar kuşkusuz Kruşçev'in konuşmasının üzerindeki sansürün ortadan kalkması ve bunun yeni keşfedilmiş olması değildir. Ülkemizde ve dünyada gelişen sınıf mücadelesinin ve özeldede Halk Savaşı'nın bugün somut kazanımlarla kattığı yol emperyalistleri ve uşaklarını korkutmaktadır. Stalin şahsında yürütülen saldırıların nedenini de burada aramak gerekir. "Öldüğü", "tarihe karıştığı" iddia edilen sosyalizmin ve ideolojilerin bugün için kendisini çok

Stalin yoldaşla ilgili bugün geliştirilen saldırılara yanıt olmak belirleyici derecede önemlidir. Bugün bayraklaştırılan Latin Amerika'daki "devrimler"i revizyonizmin dalgalandırılan bayrağı olarak görmek durumundayız. Çünkü bu "devrimlerle" ezilenlere gösterilen devlet aygıtının zor kullanmaksızın yıkılabileceği revizyonist tezidir. "Şiddete dayalı devrimin proleter devriminin evrensel bir yasası olduğu gerçeğine ilişkin olarak Lenin, 'kapitalizm ile sosyalizm arasında uzun bir 'doğum sancısı' dönemi olduğunu ve şiddetin daima eski toplumun ebesi olduğuna' dikkati çekmiştir. Lenin bir başka yerde şöyle söyler: "Burjuva devlet "proleter devlete (proletarya diktatörlüğüne) yerini 'sönüp gitme' yoluyla değil, genel kural olarak ancak ve yalnız şiddete dayalı bir devrim ile bırakabilir" ve şöyle devam eder: "Kitleleri sistemli bir şekilde bu görüşlerle, şiddete dayalı devrim üzerine tam da bu görüşlerle eğitme gerekliliği, Marks ve Engels'in tüm öğretisinin temelinde yatmaktadır." Bugün "model" olarak önümüze konulan örnekleri bu temel Marksist önermelerle anlamak ve bunların dünyada komünist ideolojiye karşı estirilen rüzgarla olan bağlantısını kurmak oldukça önemlidir.

Bizler açısından Stalin'i bir kez daha tanımlamak gerekirse **Mao yoldaş şöyle der:**

"Yoldaş Stalin Marksizm-Leninizm teorilerinde kapsamlı, devir açan gelişmelerin mimarıydı ve Marksizm'i ileri doğru yeni bir aşamaya götürdü. Yoldaş Stalin kapitalizmin düzensiz gelişmesi yasası üzerine Lenin'in teorisini ve sosyalizmin önce tek bir ülkede zafere ulaşabileceği teorisini yaratıcı bir biçimde geliştirdi. Yoldaş Stalin yaratıcı bir şekilde kapitalist sistemin genel bunalımının teorisine katkıda bulundu. Sovyetler Birliği'nde komünizmin kuruluşu teorisine katkıda bulundu. Sömürge ve yarı sömürge ülkelerde devrim teorisine katkıda bulundu. Yoldaş Stalin gene yaratıcı bir biçimde parti örgütlenmesi üzerine Lenin'in teorisini geliştirdi."

"Stalin, Lenin'in ölümünden sonra, SBKP'ye ve Sovyet halkına, içteki ve dıştaki düşmanlara karşı azimle savaşmada, dünyadaki ilk sosyalist devletin korunması ve pekiştirilmesi ve tarımın kolektifleştirilmesi çizgisinin savunulmasında, sosyalist dönüşümde ve sosyalist inşada kazanılan büyük başarılarla önderlik etti."

* Stalin'in anayurt savunmasında yaptığı radyo konuşmasından: "**Yurttaşlar, kardeşler ve kızkardeşler, ordumuzun ve donanmamızın erleri, dostlarım, yoldaşlarım size hitap ediyorum. Ölümün adamlarına ölüm, ölümün adamlarına ölüm...**"

keskin ve net bir biçimde gösteriyor oluşu, egemenlerin saldırılarının da sistemleşmesini beraberinde getiriyor. İdeolojik planda yürütülen bu saldırı kampanyasında Kruşçev gibi revizyonizmin temsilcilerinin şişirilmesi ise yine tesadüfi değil, oldukça bilinçli bir tercihtir. Ancak ne var ki her türlü kalıba dökülen revizyonizmden tutalım da, çeşitli söylemlerle yapılan saldırıların halk kitleleri üzerindeki etkisini, milyonların emperyalist-kapitalist sisteme yönelik artan tepki ve öfkeleri onların gelecek özelemlerini daha da yoğunlaştırmış durumdadır. Bugünün Rusya'sında yapılan son anketlere göre nüfusun yarısından fazlası yüzde 51 olarak ifade edilen bir oranda "**Stalin gibi bir lidere bugün de ihtiyacımız var**" demektedir. Bunu kitlelerin geleceğe olan özelemlerinin bir yansıması olarak görmek ve kavramak gerekir.

İnisiyatif sahibi olmak; sınıf mücadelesinin yasalarını kavramakla mümkündür...

Komünist Manifesto'nun ilanıyla birlikte 158 yıldır ezenlere karşı verilen iktidar mücadelesinde, kazanılan her zafer, kolektif bir zeminde kazanılmıştır. Ancak bugüne değin dünyada başarı kazanmış birçok iktidar mücadelesinde bireylerin tek tek rolü de küçümenebilecek ve gözardı edilemeyecek bir gerçekliktir. Bu anlamıyla sınıf savaşımında kişilerin belli noktalarda belirleyici hale gelen rolü, kazanılması gereken bir takım özellikleri de zorunlu kılmaktadır. Bu, savaşın doğası gereğidir. Bu gerçeği gözardı eden bir bireyin, sınıf savaşımında ısrarcı olması beklenebilir. Bu yazıda asıl konumuz devrimci bir bireyin sahip olması gereken özelliklerden biri olan inisiyatif sorununa değinmektir.

Gazetemizin bir önceki sayısında yayınlanan "İnisiyatifli bir gerilla komutanı nasıl olur?" yazısında da vurgulandığı gibi inisiyatif soyut, edinilmesi güç, kavranması zor ve bizlere uzak bir şey değildir. Bu yazıda asıl olarak inisiyatif sahibi bir komutanın savaşı nasıl şekillendirdiği ve yönlendirdiğini, gerek TKP/ML-TİKKO gerillalarının ve özellikle de Diyarbakır kırsalında 35 bin gücüyle TC tarihinin sayılı büyük operasyonlarından biri-

olması gereken temel özelliklerden biridir. Bu özelliği kazanmak niyetle, istemle, duygusal ifadelerle yaşam bulacak bir şey değildir. İnisiyatif sahibi olmak, ancak yaşama çok yönlü bakabilmek, olayları ve olguları doğru kavrayabilmek, somut şartların somut tahlili ilkesini yaşama uygulayabilmek, öğrenmek-öğretmek, savaşın yasalarını ve onun ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'i aşgari oranda bilmek ve yaşama uygulayabilmek, savaşa göre şekillenmek, kitlelerin ruh halini anlayabilmek, öngörülü olmak, atılan adımların getirisi ve götürüsünü doğru hesaplayabilmek ve daha sayabileceğimiz birçok örnekle kazanılabilir. Ancak şunu hemen vurgulamak gerekir ki, **savaş nasıl savaş içerisinde öğrenilirse inisiyatif de ancak savaş içerisinde kazanılır**; sınıf mücadelesindeki duruşu, savaşa göre şekillenmesi ve kavrayış yeteneğiyle paralel gelişir.

İnisiyatif sahibi olmak çok geniş bir kavramdır. Yaşamın her anında, savaşın her alanında uygulanabilir özelliği vardır. Ama bazı durumlar vardır ki, inisiyatif kullanmak, varlıkla yokluk arasında doğru olan tercihi yapmak anlamı taşır. Özellikle faşizmin hüküm sürdüğü ve ölümün sıcaklığını ensemizde hissettiğimiz Halk Savaşı stratejisinin şekil almış hali olan Gerilla Savaşı'nın esas olduğu ülkemizdeki sınıf savaşımında iyi bir militanın, iyi bir kadronun ve iyi bir komutanın sahip olması gereken en önemli özelliklerden birisidir inisiyatif. Sınıf savaşımının, belli beklentiler ve niyetler üzerinden yürütülmesi mümkün değildir. Bazen en olmadık yerde ani gelişmelerle karşılaşabiliyoruz. Bunu en uç örneklerle somutlaştırırsak, legal bir kitle gösterisinde kolluk güçlerinin o an beklen-

İnisiyatif sahibi olmak çok geniş bir kavramdır. Yaşamın her anında, savaşın her alanında uygulanabilir özelliği vardır. Ama bazı durumlar vardır ki, inisiyatif kullanmak, varlıkla yokluk arasında doğru olan tercihi yapmak anlamı taşır.

ne karşı direnen PKK gerillalarının mücadele deneyimlerinden aktarımlarla anlatmaya çalışacağız.

Kürt ulusal mücadelesinin bugün içerisinde bulunduğu teslimiyetçi-reformist duruşu bir yana, bizim burada asıl ele almamız gereken nokta, PKK gerillalarının askeri savaş noktasındaki deneyimleri ve katkılarıdır. Bu somut örnekler girmeden önce, kısaca inisiyatifin nasıl kazanıldığı ve savaştaki önemi üzerine bazı vurgulamalar yapmakta fayda var.

İnisiyatif sahibi olmak her militanda

meyen saldırısında, ani gelişen herhangi bir operasyonda, kırsalda düşülen bir düşman operasyonunda vs. vs. Kuşkusuz faşizm koşullarında beklenmeyen saldırılar değildir bunlar, öngörülü olmak en kaba tanımıyla aslında budur. Ancak bu gibi durumlarda kitlenin ve savaşçının ruh halini koruyabilmek ve mevcut durumu tersine çevirebilmek bu anda uygulanan inisiyatifle başlar.

Sınıf savaşımı ülkemizde sadece Gerilla Savaşı'yla sınırlı değildir. Mücadelenin legal-ilegal çok çeşitli alanları ve araçları mevcuttur. Ve yukarıda kısaca değinmesini yaptığımız inisiyatif olgusu da doğal olarak sınıf savaşımının tüm mevzilerinde geçerliliği olan olmazsa olmaz bir özelliktir. Bunu belirtmekle beraber "21. yüzyıl ayaklanmalar çağında" yarı-feodal, yarı- sömürge ülkelerin savaş stratejisinin temel şekil almış hali olan Gerilla Savaşı'nda bu gerçeklik daha bir hissedilir. Çünkü savaşın en kızgın mevzisi olan kırsal alanda düşmanla girilecek muharebenin ne zaman ve nerede patlak vereceği belli olmaz. Ülkemiz dağlarında bu muharebeyi her an yaşayacağını bilmek önemli bir olgu iken, o anı yaşamak ise belli sorumlulukları da beraberinde getiriyor. Çünkü herhangi bir düşman karşılaşmasında ya da pususunda ölümü yenmek için yapılacak ilk iş düşmana karşı inisiyatif ele geçirmektir. Ki burada gerilla komutanına da ayrı bir rol düşmektedir. **Proletarya Partisi'nin 34 yıllık geçmişi bu gibi deneyimlerle dolu iken yine Kürt ulusal hareketinin askeri deneyimlerinden de öğrenmemiz gereken yığınca deneyim ve tecrübe mevcuttur.** Konuyu biraz daha somutlamak açısından gerek Proletarya Partisi'nin gerekse de Kürt ulusal hareketinin kısa mücadele tarihi olan ama çok önemli deneyimlerin mevcut olduğu tarihlerinden kesitler sunmakta fayda var.

Savaşa ve savaşıya yön verebilmek için her şeyden önce anlaşılması gereken nokta savaşın yani sınıf mücadelesinin yasalarına hakim olmak, bilmek ve en önemlisi de kavramakla ilintilidir. Bu gerçekler kavranılmadığı sürece savaşta hatalara düşmek, yanlışlar yapmak kaçınılmaz hale gelecektir. Bu deneyim ve birikim ise çoğu zaman yanındaki açılarından: "Komutan yoldaş, düşman operasyonlarını boşa çıkarmadaki deneyimi, birikimi, manevra kabiliyeti gerilla birliğine ayrı bir güven veriyordu" sözlerinde somutlanmaktadır.

Herhangi bir düşman operasyonunda gerilla komutanının ilk işi gerillayı çemberden çıkarıp, muharebenin inisiyatifini ele geçirmektir. Çünkü çatışmada inisiyatif ele almak üstünlüğü de ele geçirmek demektir. "Komutan mevzilenip, silahını düşmana doğrultmuş. Eğer düşman fark eder çatışma çıkarsa nöbetçiyi nasıl çekeceğinin planını yapıyor kafasında... En hızlı da komutanın kalbi çarpıyor. O bütün birliğin sorumluluğunun ağırlığını hissediyor." Bu anlatım TİKKO'ya bağlı bir gerilla birliğinin Karadeniz'deki Kış Üslenim Alanı'nın yakınlarında fark edilen düşman askerleri sonrası gerilla komutanının geliştirdiği refleksin resmini yansıtmaktadır. Komutan bir taraftan çatışma olasılığını değerlendirirken, diğer taraftan da olası bir çatışmada gerillayı nereye çekebileceğinin planını yapıyor. İşte somut olarak inisiyatif sahibi bir gerilla komutanının öngörülü olmasının nedeni çatışma anında yoldaşlarına karşı almış olduğu sorumluluk bilincidir.

Bazen savaşın en olmaz yerinde istenmeyen kararların uygulanmasında kullanılmak zorunda kalınır inisiyatif. Duyguların değil yasaların hüküm sürdüğü savaşta omuz omuza savaştığın, ölümün üzerine birlikte yürü-

düğün yoldaşımız ölümle-yaşam arasındaki kullanmak zorunda kalınır. 22 Mayıs 2003'de Giresun Bulancak mevkiinde düşman güçleriyle girilen bir çatışmada TİKKO'ya bağlı birliğin komutanı böylesi bir karar vermek zorunda kalır. "... Böyle giderse tüm birlik bir kez daha çatışma yaşayacak ve belki birkaç yoldaş daha kaybedilecektir. Komutan elleri yoldaşlarının bitkin bedeninde, gözleri parıltılı gözlerinde; yine zor bir karar anındadır. Bu anı saatler süren operasyon sırasında iki defa daha yaşamış ve kararını duygularından yana vermiştir. Devrimci duygular ile gerekliliklerin çatışmasında duygular hakim gelmiş, ama verilen kararlar gerilla birliğini yeni çıkmazlara sokmuştur. Şimdi ise karar, birliğin yaşamasıyla imhasını belirleyecek önemdedir. Ve komutan yoldaş 'Yoldaşlar partimizin daha fazla kayba tahammülü yok' der son olarak."

1996 yılında Diyarbakır kırsalında 35.000 kişilik TC ordusu çok kapsamlı bir operasyonla imha amaçlı saldırı 300 kişilik PKK gerilla grubuna. Gerillaların beklediği anda başlamıştır saldırı. Çünkü henüz barınaktan çıkmamıştır. Ama niyetler bir kez daha hükmünü yitirir ve gerçekler çıkar sahneye. İşte böylesi bir anda ilk yapılacak olan da bu ani operasyona rağmen inisiyatif düşmana bırakılmamaktadır.

Bunun içindir başta eyalet komutanı Cemal olmak üzere Komuta Kademesi ve yüredeği özgürlük ateşiyle tutuşan gerillaların çabası. Çatışma başlar. Komuta kademesi yaptıkları toplantı ile operasyon alanını terk etme kararı alır. Ancak düşman operasyonu yoğun olarak başlamıştır. "En büyük teknik insandır" belirlemesi yurtsever gerillaların bu çatışmasında bir kez daha anlam kazanır. Yaklaşık on gün süren bu büyük muharebede açlık, uykusuzluk ve çetin hava koşullarına karşı da mücadele etmek zorunda kalan gerillalar, kayıplarla birlikte önemli bir tarih yazıyorlar. Kayıpları sadece şehitler anlamında değil, bu çetin koşulları kaldıramayarak düşmana teslim olanlarla oluyor. Ancak bu büyük muharebede kaçanların etkisi hissedilmeyecek biçimde zayıftır.

Düşmanın saldırı taktiğini önce anlamayan çözdükten sonra ise büyük bir ustalıklarla karşılık veren gerillalar, düşmana önemli kayıplar verdirerek bu çemberi yarıyorlar. Aram Yayınları tarafından yayınlanan Satranç isimli kitapta anlatılan bu tarihi direnişin okurken düşündürdükleri ve yaşadığı bir dizi bulunmaktadır. Düşman kuşatması altında, düşmana önemli kayıplar verdirilerek kazanılan bu muharebenin komutanı Cemal, düşmanın da bile kendisine karşı önemli bir saygınlık oluşturuyor. Yaptığı manevralar ve savaş anında geliştirdiği taktiklerle birlikte yaratılan bu saygınlık yine savaşın büyük tecrübelerinin sonucu olarak karşımıza çıkıyor. Gerilla birliğinin içinde bulunduğu koşullarda moralini toparlamak için düşmana karşı önemli bir saldırı kararı aldığında, savaşın bir gücün ancak savaştığı koşullarda yetkinleşeceğini o da çok iyi biliyor.

PUSULA

DİSİPLİN ÜZERİNE

Disiplin deyince akla ilk gelen genelde “uyulması gereken kurallar”dır. Oysa bu çok dar ve sığ bir tanım olduğu gibi, sadece biçimsel bir yaklaşımın ürünüdür. **Disiplin bir yaşam tarzını ve onun tüm alanlarını kapsayan kurallardır.**

Bir ressamın yaşam tarzı ile bir işçinin farklı olduğundan dolayı disiplin anlayışları da farklıdır. Çünkü yaşamları için gerekli koşullar farklıdır.

Kurallar, yaşamın zorluklarından çıkar. **Her toplumun, her sınıfın, her kesimin ve her alanın kendine has kuralları vardır.** İlk insanlar avcılık kurallarına uymasalardı, herhalde evrimleşme şansları olmazdı. İşçi fabrika disiplinine uymak zorundadır yoksa işsiz/aç kalır.

Bir devrimci parti, devrimci yaşamın kurallarına uymak zorundadır; yoksa yok olur. Bir devrimci, devrimi savaşın kurallarını/disiplinini uygulayan/uygulatan partinin kurallarına/disiplinine uymak zorundadır; yoksa faaliyeti aksar veya yok olabilir.

Devrimcinin amacı ülkesini ve dünyayı değiştirmek, insanlığın kurtuluşunu sağlamaktır. Bunu tek başına yapamayacağına göre başkalarına ihtiyaç duyar. Bunlarla bir örgüt çatısı altında toplanır ve her örgütün kendine has kuralları oluşur. (Gençlik, ordu vs.) Ayrıca düşman ve illegalite gerçeği birçok kuralı beraberinde getirir. Yani ideolojik ve siyasal birliğin temelinde kurulan örgütsel kurallara uymadan ideolojik-siyasal amaçların gerçekleşmeyeceği de bir gerçekliktir.

Disiplin insanlığın kurtuluşu davasına giden temel araçlardan biridir. Bu bilinç zayıfladı mı disiplin de zayıflar. Peki, yaşam tarzında netleşen ve saflara katılan biri niye disiplinsizlik yapıyor? Şu bir gerçek ki, saflarda sınıf mücadelesi farklı boyutlarda devam etmektedir. Disiplinsizlik son tahlilde iki sınıfın çatışmasının sonucudur. Farklı yaşam tarzlarına/sınıflara ait duygu, düşünce ve alışkanlıkları pratikte birbiriyle çatışır. **Sorumluluk bilincinin zayıflığı, rahatçılık, acelecilik, gurur-kibir gibi hastalıklar da disiplinsizlik için zemin oluşturur. Örgütle bütünlüşemeyen, ideolojisini önemsemeyenlerde disiplinsizlik zemini çoktur.**

Bu tür zaafkar karşısında bir yandan disiplinin Komünist Parti için önemi anlatılırken diğer yandan ideolojik-siyasal yetkinlik kazandırılmaktadır. **Çünkü disiplin, ideolojik-siyasal birliğin ürünüdür. Aynı amaç için bir araya gelmiş insanların ortak ruhi şekillenmesi kuralların mekanik değil, gönülden bağlı bir şekilde ve özümseyerek uygulanmasını sağlar.**

Disiplin, demokrasinin yaşaması için zorunlu araçlardan birisidir. Demokratik bir şekilde alınan kararların sıkı bir şekilde hayata geçirilmesini sağlar. Eğer bu böyle olmasaydı bireylerin demokrasiye olan inançları da zedelenirdi. **Demokrasi ile disiplin diyalektik bütünlük oluşturur.** Biri olmadan diğeri temelsiz olur. Demokrasinin ancak sıkı bir disiplinle yaşatılabileceği unutulmamalıdır.

Disiplin ayrıca sorumluluk bilincinin ürünüdür. **Örgütüne, yoldaşlarına, halkına sorumluluk duyan biri bu sorumluluğa paralel kendini disipline eder. Her kural ihlalinin bir sorumsuzluğa, bazen de büyük kayıplara yol açabileceği kaygısıyla hareket eder.**

Disiplini kavramak iç disiplini de geliştirir. İç disiplin olmadan gelişim olmaz. Niyetlerle gelişim, değişim olmaz. İç disiplini zayıf birisi ideolojisini özümsemeye sorun yaşıyor; iradesi, görev bilinci, sorumluluk bilinci zayıftır. Kendini değiştiremeyen birinin başkalarının ne kadar değiştireceği de tartışılır durumdadır.

Ülkemizde feodalizmin etkisi yoğun olduğundan, disipline bir tepki vardır. Evde, okulda, işyerinde, sokakta genelde aşağılayan, ezen bir disiplin vardır. Kişinin haklarını, istemlerini, duygularını önemsemeyen bir disiplin anlayışı hâkimdir. Bu tür bir disiplin çoğu gençte bir aşamadan sonra tepkiye yol açarak, “disipline gelmeyen bir kişilik” yaratır. İtaatkar bir disiplin anlayışını reddetmek, tüm kurallara karşı çıkmak değildir. **Mücadelenin bizden belediklerine göre bir disiplin anlayışı oturtulmalıdır. Kendindeki disiplini objektif tahlil edebilen bir militan olması gerekenle doğru bir karşılaştırma yapabilir ve değişimi kolay olur. Örgüt disiplinine tepkisel değil, siyasal bir yaklaşım sergilemesine vesile olur. Uyulması gereken kuralların halk**

için, amacımız için olması disiplini-mizi burjuva-feodal disiplinden ayırır.

Örgüt disiplini, örgütü örgüt yapan temel ayaklardan birisidir. En çok önemsenmesi, üzerinde durulması gereken konulardan biridir. Farklı fikirlerin aynı hedefe yönlenebilmesinin en önemli aracıdır. **Disiplinin olmadığı, gevşediği bir örgütte birçok ideolojik hastalık yaşam zemini bulur. Liberallik, dedikoduculuk, ahbap-çavuş ilişkisi, adam kayırma, görev bilinci zayıflığı, çeşitli feodal ilişkiler vb. disiplinin gevşediği ortamlarda açığa çıkar.** Bu hastalıklar esas olarak ideolojik-siyasal olarak çözülmesine rağmen disiplin bunların yayılmasını açığa çıkmasını önler veya nötrale eder.

Disiplin, bir örgütün tek vücut gibi sistemli, koordineli ve ortak bir bilinçle hareket etmesini sağlar. **Tek vücut olabilen örgüt, dışarıdan gelen tehlikelere karşı daha çabuk tedbir alır, vücudun içerisine giren tehlikeleri de çabuk tespit edip, etkisizleştirir.**

Disiplin özellikle askeri alanlarda, faaliyetlerde kısa sürede ve daha ağır kayıplarla hissedilmesi nedeniyle diğer alanlara göre daha sıkı uygulanır. Bir eylemde ya da bir askeri faaliyette bir hata bazen tüm bileşenin imhasına yol açabildiği için askeri faaliyetteki tüm bireyler disiplini sıkı bir şekilde uygular/uygulatır. **Bir gerillanın nöbet kurallarına uymaması birliğin imha olmasına neden olabilir.** Şehirdeki bir eylemde, komutanın talimatlarını dinlememek eylemi boşa çıkarabilir. Veya kayıpla sonuçlanmasına sebebiyet verebilir.

Diğer alanlarda ise disiplinin gevşemesinin ya da sıkı bir şekilde uygulanmamasının sonuçları askeri pratiklerdeki gibi hemen görülmediği için “bir şey olmaz” mantığı için güçlü bir zemin yaratır. Oysa böyle düşünmeyen, her ilişki ve pratiği uzun vadede ve bütünü kapsayacak bir şekilde değerlendiren örgütlülük ve militanda bu zemin çok zayıf olur. Bu alanlarda gevşetilen her kural, örgütte küçük bir gedik açar ve bu gedikler bir gün birleşerek kocaman bir delik açar. Bu aşamaya gelene kadar da “ufak tefek” disiplinsizliklerin önemi olmadığı düşünülür. Bu tür disiplinsizlikler bir ağacı içten kemiren kurtlara benzer. Bu kurtlar ağaca ilk yerleştiklerinde hatta biraz yayıldıklarında bile ağaca verdikleri zarar görünmez; ağaç dimdik ayakta, her türlü fırtınalara göğüs gerer. Oysa zaman geçtikçe bu kurtlar ağacın içine büyük oranda oyarak boşaltır. Ağaç dışarıdan genelde sağlamış gibi görünür. Oysa içi boşalan bir ağaç fırtınaya gerek kalmadan güçlü bir rüzgârda

bile devrilir. Örgüt içindeki disiplinsizliklerde yukarıda bahsi geçen hastalıkların açığa çıkması ve yayılması için ortam hazırlar ve örgütün içini yavaş yavaş boşaltır; sonra...

Açık yapılan disiplinsizliklerin yanında gizli disiplinsizlikler de vardır. **Bunlar, kafasına yatmayan işi, görevi ya da politikayı layıkıyla hayata geçirmezler, işi yavaş veya yüzeysel yaparlar. Bunun, diğer disiplinsizlikten öz olarak bir farkı yoktur. Örgütü zayıflatır, bütünlüğü bozar.** Ayrıca o görevin ya da politikanın nesnellige uygun olup olmadığının anlaşılmasının önüne geçer. Dolayısıyla o politikanın birey yüzünden mi olduğu kaygısı ile nerede yanlış yapıldığı, neresinin değişmesi gerektiği muğlak kalır. Tekrarlanmasına neden olur.

Birey karşı çıktığı bir politikayı en iyi şekilde pratiğe geçirdiği takdirde o politikanın gerçek yaşama ne kadar uyduğu ya da hiç uymadığı görülür. Aksi takdirde politikanın nesnellige uyup uymadığı anlaşılamayacağından yanlış yapılmaya devam edilecek, eksiklikler giderilip pratikten daha ileri bir teoriye ulaşılamayacak, dahası bu sorunlar yüzünden örgüt sürecin gerisinde kalacaktır.

Son tahlilde her türlü disiplinsizlik, yaşamımızı adadığımız davamıza zarar vermekte, devrim ve sosyalizmin buna paralel uzaklaşmasına neden olmaktadır. Olaya bireysel değil de geniş açıdan, sınıfsal açıdan yaklaşılabilirse durumun abartılmadığı açıkça görülür. Kendisine disiplinsizlik “**hakını**” tanıyan birinin bu “**hakını**” herkese tanınması durumunda neler olabileceğini düşünmesi yeter. Bu “**hakını**” sadece kendisinde bulan birisi de bu yönüyle burjuvalaşmış demektir. Başkalarının üzerinden yaşamak, geçinmek, “**pay kapmaktır.**” Devrimciliğe yakışan bir tavır değildir.

Disiplinin ayrıca ahlaki bir yanı vardır. Hak talep edip görevleri aksatmak/kurallara uymamak samimi bir davranış/devrimci bir tavır değildir. Diğer yandan başka insanların (ki bunlar dava arkadaşlarıdır) yaşamlarını tehlikeye sokmaya, onların bir araya gelip güzel bir dünya kurma hayallerinin somutlaştığı örgütü zayıflatmaya hakkı yoktur.

Disiplin konusunda derinleşmek sınıf mücadelesinde derinleşmekle paralel yürür. Disiplini ne kadar çok kavransak mücadelenin her alanını bir o kadar kavramamız zorunlu hale geliyor. Dolayısıyla herkesin derinleşmesi örgütün derinleşmesidir. Herkesin niteliğinin artması örgütün niteliğinin artmasıdır.

Unutulmamalıdır ki, “bir zincir en zayıf halkası kadar güçlüdür.”

İşten atmalara, ücret kesintilerine karşı mücadele

Emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu krizin ilk yükünü işçi sınıfı ve ezilen kesimler yüklenirken, dünyanın birçok yerinde sınıfa yönelik saldırılar da artıyor. İşten atmalar, taşeronlaştırma, ücret kesintisi, esnek çalışma vb. saldırılara karşı dünyanın her yerinde işçiler ise grevden protesto yürüyüşlerine kadar birçok eylem gerçekleştiriliyor. İşte son bir ay içinde yapılan grev ve eylemlerden örnekler:

Filipinler:

17 Şubat'ta işçiler **Manila**'da 125 peso (2.41 dolar) ücret artışı için Manila sokaklarında eylemde çatışma çıkacağına kesin gözüyle bakılırken herhangi bir saldırının yaşanmadığı öğrenildi. Filipinler'de özellikle kırsal kesimde günlük asgari ücret 105 peso (2.02 dolar) civarındayken, Manila'da ise bu rakam sadece 275 pesoya ulaşabiliyor. İşçiler yoksulluk sınırı olarak belirlenen 613 pesonun üzerinde ücret belirlenmesini istiyorlar. **17 Şubat'taki** eylemi düzenleyen **1 Mayıs Sendikası (KMU)** Başkanı **Elmer Labag**, işçilerin özelleştirmeye, deregülasyona ve anayasa reformuna karşı olduklarını, ücretlerine ise % 12 oranında zam istediklerini söyledi.

24 Şubat'ta ise Filipinler'de medya çalışanları bağlı oldukları şirketin toplu çalışma anlaşmasını imzalamaması üzerine greve gittiler. Grev kararını açıklayan sendika başkanı **Carlos Jizmundo** temel sorunların iş güvenliği, sendikaların tanınması ve ayrılık tazminatı olduğunu söyledi. Şirket ise Çalışma Bakanlığının Patricia Sto. Thomas ile grevin durdurulması için 10 Şubat'ta bir anlaşma imzalamıştı. Thomas, işçi karşıtı hareket-

leriyle tanınmış aynı zamanda Hacienda Çiftliği katliamının emrini veren kişi.

Çin:

Sayıları bini aşkın olan devletin sahip olduğu Heze Yün Tekstil Fabrikası işçileri ücretlerinin artırılmasını istedi. Fabrikada yöneticiler **500 bin yuan** (62.500 dolar) ücret alırken işçilerin ücreti ise ortalama 5 bin yuan. İşçilerin çoğunluğunu kadınlar oluşturuyor ve sadece 300 yuan civarında aylık ücret alıyorlar. **Çin Emek Bülteni**nin haberine göre resmi fabrika sendikası işçilere yardımcı olmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Yönetim ise grevci işçilerden işe geri dönmek için bir forum imzalamasını istiyor. Formu imzalamayan işçilerin işten çıkarılacağı ifade ediliyor.

Hindistan:

Ülkenin güneyindeki **Tamil Nadu** eyaletinde üç bin civarındaki kooperatif banka işçisi **20 Şubat** günü greve çıktı. İşçiler 4 yıldır ücretlerinde düzeltme yapılmasını istiyorlar. 2001 yılında belirlenen ücretlere % 10'luk bir artış isteyen işçiler hükümet taleplerini reddederse grevin tüm eyalete yayılacağını açıkladılar.

19 Şubat'ta ise **700 Tamil Nadu** hükümeti çalışanı ve öğretmen bilgisayar teknisyenlerinin işlerine iade edilmeleri ve ücret zammı talebiyle protesto gösterisi düzenledi. 20 Şubat'ta da Andhra Pradesh'te binlerce kömür madeni işçisi

maden şirketinin önünde gösteri yaptı.

Sri Lanka:

Seylan Elektrik Kurumunda çalışan 10 binden fazla işçi **22 Şubat'ta** grev yaptı. İşçiler, 2006 yılı için söz verilen ücret artışını istedikler. Hükümet son dakikada ücretlerin **15 Mart'ta** verileceğini söyledi ancak daha önce de benzer sözler duyan işçiler bu konuda şüpheliler, bu nedenle talepleri karşılanmazsa anlaşmazlığın derinleşeceğini söylediler.

17 Şubat'ta ise işlerine geri dönmek isteyen banka çalışanları Colombo merkezinde gösteri düzenledi. İşçilerin Maliye Bakanlığına ulaşmasını engellemek isteyen polis yola barikatlar kurdu. Barikatların önünde protesto yapan işçiler 5 arkadaşlarını topladıkları imzaları Bakanlık sekreterine vermek üzere gönderdiler.

14 Şubat'ta da Seylan Petrol Şirketinde işçiler şirket yönetim yerinde protesto gösterisi düzenlediler. Şirketin özelleştirilmesi kararına karşı yapılan eylem Birleşik Sendikalar Federasyonu örgütledi. **13 Şubat'ta** 50 sağlık hizmeti şoförü iş akitlerinin onaylanması için greve, ertesi gün ise açlık grevine başladı. Eyalet Sağlık Bakanlığının konuyla ilgileneneğine dair söz vermesi üzerine işçiler eylemlerini **17 Şubat'ta** sona erdirdiler.

Avustralya:

Yeni bir yasayla ücretlerinde kesinti

yapılmak istenen otomotiv işçileri **21 Şubat'ta** iş durdurarak bir miting düzenlediler. Ücretlerin düşüşünü öngören anlaşma Mart ayı içinde görüşülecek. Başkent Melbourne'da medya sektöründe çalışan teknisyenler 21 Şubat'ta üç saatlik iş bırakma eylemi yaptılar. Güney Avustralya'da ise üreticisi işçiler 20 Şubat'ta işbaşı yapmayarak sendikasız çalışma sözleşmeleri olarak bilinen anlaşmanın imzalanmasını reddettiklerini ifade ettiler.

Yeni Zelanda:

Elektrik işçileri sendika tarafından geçtiğimiz yıl Mayıs ayında yapılan toplu sözleşme anlaşması üzerinden gerçekleştirilen görüşmelerin donması üzerine iş bıraktı. Şubat ayının ilk haftalarında 58 işçinin greve gitmesi üzerine şirket % 5'lik ücret artışı kabul etti. Fakat sendika sözcüsü ücret artışı kadar çalışma koşullarının düzeltilmesinin önemli olduğunu söyledi.

Yunanistan:

Yunanistan'da toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması ve hükümetin toplu sözleşme hakkını işlevsiz kılacak olan bir yasa tasarısı hazırlaması, işçi ve emekçilerdeki tepkinin **22 Şubat'ta** grev ve gösterilere dönüşmesine neden oldu. Hükümetin grevlere karşı olağanüstü hal ilan etmesi, bütün emekçileri bir araya getirdi. Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu (**GSEE**), **28 Şubat'ta** 4 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirirken, **15 Mart'ta** ise bir günlük genel greve gideceğini duyurdu. Açıklamada, genel grevin ardından hükümetin tutumunu değiştirmemesi halinde, yeni eylem kararlarının alınacağı vurgulandı.

Nürnberg AEG grevi sürüyor

AEG şirket yöneticilerinin planları Polonya'da ve Romanya'da üretim yaparak kâr üzerine kâr katmak. Buradaki asıl amaç ise daha düşük ücretle işçi çalıştırmak ve oradaki işçilerin her türlü haktan yoksun olmasıdır.

Hiçbir ülkenin sınırlarını tanımayan ekonomide AEG bir istisna değil. Siemens, Opel, Bosch gibi Almanya'nın birçok fabrikasında toplu işten çıkarmalar, üretim bölümlerinin kapatılması gibi planlar söz konusu. Tüm iş kollarının durumu aynı ve üretim tek bir amaca hizmet ediyor.

Ancak bir yandan şirket yöneticileri dışlarını bilirken, işçilerin öfkesi ve haklı direnişleri de gün be gün daha da artıyor.

Daha ucuz iş gücünden yararlanmak için 1750 AEG işçisinin geleceğiyle oynayan Electrolux'un şefi **Hans Straberg** "bu kapattığımız ilk fabrika değil ki" diyen şirket yöneticilerinin planlarına bağlı kaldılar. Bir adım bile geri atmayarak, işçilerin haklı taleplerini reddeden patron; işçilerin-grevcile-

rin kararlı direnişleriyle karşılaşınca dışlarını bilemiştir. İşçilerin yüksek moral ve direnme kararlılığı patronu zor durumda bırakmıştır. 18 Şubat'ta Otonom, anti-faşist gurupların düzenlemiş olduğu "AEG işçilerine kardeşçe dayanışma" pankartıyla Cumartesi günü saat 12:00'de 250 civarında kitle grev çadırına

doğru yürüdü. Grev çadırında konuşma yapan organizatörler, başlattıkları kampanya hakkında bilgi verdiler. Boykot kampanyasına çağrı ilanları ve imzalarıyla ve aynı zamanda çarşının göbeğinde Electrolux markalı bulaşık makinesini çe-

kiç ile tahrip ederek sokaktaki insanları duyarlılığa çağırdılar. Destek amacıyla toplanan 1000 Euro IGM grev yöneticisi Jürgen Wechsler'e teslim edildi. Ardından konuşma yapan Wechsler "bu yoğun dayanışmadan dolayı duyarlı insanlara buradan bir kez daha teşekkür ediyorum, manevi güç çok önemli" dedi.

20 Şubat Pazartesi günü saat 11:00'de otobüslerle ve trenlerle gelen NRW Kuzey Ren Westfalya eyaletinden kitleler Nürnberg AEG işçilerine destek verdi. Saat 11:00'de başlayan yürüyüş, kalabalık ve coşkulu, yürüyüşte 450 civarında kitle Nelson-Mandela alanında toplanıp, grev çadırlarına kadar yürüdü.

Almanya genelinde yaygınlaşan işçi çıkarmalar, bugün hepimizin sorunudur. İşçilerin sesine ses taşımak onların sesi olmak, bugün yine hepimizin görevidir. Çünkü sadece Nürnberg değil işçi sınıfının olduğu her yerde direnişler gelişecek ve büyüyecektir.

(Nürnberg İK okuru)

Nepal'e destek eylemi

1 Şubat 2005 tarihinden itibaren kralın mutlak gücü elinde bulundurduğu Nepal'de halkın mücadelesine destek vermek için komşu ülke Hindistan'ın başkenti **Yeni Delhi**'de bir yürüyüş ve miting düzenlendi. Mitingde **Kral Gyanendra**'nın demokrasiyi boğarak Himalaya Krallığını bir savaş alanına çevirme girişimi protesto edilirken, monarşinin barış, refah ve demokrasinin önündeki en büyük engel olduğu vurgulandı ve Nepal halkının mücadelesine destek çağrısında bulunuldu. Konuşmalarda son on yıldır Nepal'in çalkantılı bir süreçten geçtiği ve feodalizmin son kalesinin yıkılmasında **Nepal Komünist Partisi (Maoist)**'in önemli bir rol oynadığı ifade edildi.

Arjantin'de işçiler darbe destekçisi Ford'a dava açtı

1970 ve 80'lerde Arjantin'deki Ford otomobil fabrikasında çalışan işçiler, Ford şirketine ve onun Arjantin'deki kolu olan Ford Arjantin'e karşı, 1976 ile 1983 yılları arasındaki askeri diktatörlük döneminde fabrikadan kaçırılmalarına ve şirkete ait yerlerde işkence görmelerine göz yumulduğu gerekçesiyle tazminat davası açtı. **Ford Arjantin** aleyhine, aynı işçiler tarafından 2003 yılında açılan ayrı bir kamu davası da var.

24 Şubat günü açılan tazminat davasında, Ford Arjantin'in dört eski yöneticisi ile emekli bir subayın mahkemede ifade vermesi de isteniyor. Eski sendikacılar tarafından açılan davada, Ford yöneticilerinin, başkent **Buenos Aires**'in hemen kuzeyinde bulunan fabrikadaki sendikacıları tasfiye etmek amacıyla bir plan kurdukları ve bunu şiddet kullanarak uyguladıkları iddia ediliyor.

Davacı işçilerden biri, başlarına çuval geçirildikten sonra dövüldüklerini, bazılarının elektrik şoku verildiğini, işkence gördüklerini ve kurşuna dizile-

cekleri izlenimiyle sahte infaz mangalarının karşısına çıkarıldıklarını ileri sürüyor. Bir diğer davacı, fabrikadan kaçırılarak, şirket tarafından sağlanan taşıtlarla bir yerden diğerine nakledildiklerini iddia ediyor.

Davacı işçiler, şirket yetkililerinin, kaçırılıp işkence edilen işçilerin kimliklerini istihbarat ajanlarına sağladığını da ileri sürüyor. Ford şirketi, yöneltilen suçlamalara şu ana kadar bir yanıt vermedi. Eski işçiler şirketten, miktarı daha belirlenmemiş bir tazminat ve açık bir özür talep ediyorlar. Ayrıca, askeri diktatörlük yıllarında yaşadığını ileri sürdükleri olayları ve kaybolan işçileri anmak amacıyla, Ford fabrikasının içinde bir anıt yapılmasını istiyorlar.

Ford Arjantin'in Buenos Aires'in dışındaki fabrikasında çalışan beş bin işçi Ford'un **Falcon** marka arabasını üretiyor. **Falconlar askeri diktatörlük yıllarında baskının bir sembolü haline gelmişti.** Çünkü insanları kaçırıp toplama merkezlerine götüren gizli ajanlar bu otomobilleri kullanıyorlardı.

Batı Bengal'de Maoist gerilla saldırısı

26 Şubat günü Batı Bengal'in Midnapore bölgesinde **Hindistan Komünist Partisi** (Maoist)'e bağlı Maoist gerillalar bir polis aracını havaya uçurdu. Saldırıda beş polis ölümlerine uğradı. Devlet yetkilileri polis aracının bir operasyona gitmek üzere yola çıkmış olduğunu açıkladılar. Bölgede etkinliğini artıran Maoistler Şubat ayının başında da bir bankada kamulaştırma eylemi yapmıştı. 8 Şubat'ta ise Belpahari'de polislerle Maoist gerillalar arasında çatışma yaşandığı öğrenildi.

Diğer yandan **Chhattisgarh** eyaletinde de Hindistan devleti tarafından beslenen ve Maoistlere karşı operasyonlar düzenleyen bir çeteye ait kamyonun altına döşenen mayının patlamasıyla 55 çete üyesi öldürüldü,

20'den fazlası ise yaralandı. Saldırının George W. Bush'un ülkeyi ziyareti sırasında gerçekleşmesi ise eylemin etkisini artırdı. **Yeni Delhi**'deki burjuva analistler ülkede Maoistlerin güçlenerek Keşmir İslamcı militanlarından daha tehlikeli hale geldiğini itiraf etmek zorunda kaldılar. Yetkililer bu saldırının ardından yüzlerce polis gücünü bölgeye gönderdiler.

Evrensel Bakış

İRAN GÜNDEMİ VE ANTI-EMPERYALİST MÜCADELE ÜZERİNE-1

ABD için bugün **İran**'a bir işgal saldırısı düzenlenmesi ne kadar gerçekçidir, kâr-zarar hesaplarında hangisi daha ağır basar tartışmaları bir yana, sürecin neredeyse dördüncü yılını doldurmak üzere olan Irak'ın işgal süreciyle bazı benzerlikleri ve ciddi ayırım noktaları var. Neydi? Irak, kimyasal silah üretiyordu; ki yalan olduğu çok kısa sürede ortaya çıktı. Bugün İran, askeri amaçlı nükleer çalışmalar yapıyor, üstelik bunu da gizlemiyor ve hatta bu konudaki ısrarını da sürekli dile getirdi/getiriyor. Irak, halkın tüm yoksulluğuna karşın petrol zengini bir ülkeydi, İran da dünyanın üçüncü büyük petrol rezervlerine sahip ülkesi durumunda. Irak, işgalden bir süre önce petrol alışverişinde kullanılan dolardan vazgeçerek Euro kullanılacağını açıklamıştı. İran da bugün petrol üretimini kısmaktan, Mart sonunda petrol borsası açmaktan bahsediyor. **OPEC**'in ikinci büyük petrol üreticisi olarak İran'ın petrol fiyatları üzerinde çok ciddi etkisi olduğunu da göz önüne alırsak bu ABD doları için uluslararası konumda önemli bir zayıflamayı doğuracaktır.

Bunun gibi bir dizi benzerliklerin ötesinde iki ülke arasında çok ciddi farklılıklar da mevcut demiştik. Öncelikle İran, Irak gibi yıllarca ambargoyla yıpratılmış bir ekonomiye sahip değil. Aksine bölgesel planda önemli bir güç.

Ve yukarıda da değindiğimiz gibi petrol fiyatları üzerindeki belirleyiciliği de dikkate alınırca emperyalist-kapitalist sistemi sarsacak önemli bir güce sahip olduğu görülür. ABD destekli Şah'ın **İslam Devrimi**yle yıkıldığı 1979'da İran'ın bu gücü net olarak ortaya çıkmış, petrol fiyatları bir anda tavan yapmıştı. Yanı sıra bölgede önemli bir güç olması sadece ekonomik durumla ilgili de değil. Siyasi dengelerin son derece kaygan olduğu Ortadoğu'da politik olarak da birçok ülkeyi direkt, bir kısmını da destek verdiği çeşitli örgütler vasıtasıyla etkilemekte, politikalarına yön vermektedir. İşgal altındaki Irak'ta Şii nüfusun işgale karşı aktif direnişe girişmemesi yönüyle dahi ABD emperyalizmi İran yönetimine ihtiyaç duymaktadır. Zira kendi "**seçtiği**" Irak hükümeti dahi İran kökenli Şiilerin etkisi altında bulunuyor. Aslında tüm bu veriler bir yanıyla ABD emperyalizminin İran'a yönelik işgal saldırısında elini bağlar görünürken aslında yine tam da aynı nedenlerle İran'da bir rejim değişikliğini, kendisi için mutlak yada kaçınılmaz hale getiriyor. Küresel güç olma hayalleriyle yatıp, imparatorluk rüyaları görüp yeni saldırganlık planlarıyla uyanan ABD emperyalizmi için önce bölgeye yönelik ve burayla da sınırlı kalmayıp küresel planlarını bozabilecek, o tatlı rüyalarına kâbus gibi çökebilecek bir

gücün varlığına son verilmesi son derece önemli. Üstelik İran, **Büyük Ortadoğu Projesi** gibi stratejik önemdeki planlarına çomak sokacak cinsten bir çıbanbaşı olmayı sürdürürken.

Tüm bunların yanında Irak'ın lideri **Saddam** kendi ülkesinde de bitmiş, sadece şiddet yöntemleriyle iktidarda kalmayı başarabilen bir diktatörken, **İran'daki gerici İslam Rejimi** ülke içindeki önemli muhalefete karşın, İran halkları içinde hala önemli bir güç odağıdır. Ayrıca yukarıda da bahsettiğimiz gibi bölgedeki Şii nüfusu içinde ciddi bir otoritedir. ABD'nin bir süredir İran'a yönelik yürüttüğü psikolojik saldırı kampanyasına karşı İran devlet başkanı **Ahmedinecad**'ın tutumu da ABD karşıtı halk üzerinde etkili olmakta, prestijini yükseltmektedir.

Bu noktada ABD liderliğindeki emperyalist saldırganlık temelinde anti-emperyalizm üzerine birkaç vurgu yapmak yerinde olacaktır. Zira bugün İran'a yönelik saldırganlığa karşı geliştirilen tutumda bazı yanlış yaklaşımlar dünya çapında etkili olmaktadır. 1979'da iktidara gelen gerici İslam Rejimi, İran halkı üzerinde özellikle de İran'daki sol, devrimci ve Maoist güçler üzerinde tam anlamıyla bir diktatörlük kurmuştur. Elinde bu güçlerin kanı kurumamıştır, kurması da mümkün değildir. Zira hala bu rejime muhalefet olan güçleri kanlı yöntemlerle bastırmaya devam etmektedir. Böylesine zalim bir diktatörlüğe karşı ülke içinde muhalif olan bağımsız, devrimci halk güçleri anti-emperyalist mücadelede müttefiklerimizdir ve emperyalizmin İran saldırganlığını lanetlerken bu gerici rejimi es geçmek mümkün değildir. İran rejimi-

nin anti-ABD'ci söylemleri yada saldırının hedefi durumunda olması bu gerçeği asla değiştirmez. Bu konuda kafalar öylesine karışmıştır ki, ABD'nin İran'daki muhalefeti destekleyerek istediği sonuca ulaşma planlarının yarattığı paranoya ile ülke içinde zulme uğrayan, sefalet içinde yaşayan işçi sınıfı ve emekçi halkın rejim karşıtı hareketi dahi bu temelde ele alınarak gözler kapatılmaktadır. **Oysa İran'da önemli bir rejim karşıtı, bağımsız muhalefet bulunmaktadır ve ilericiliğini kimsenin tartışmaya hakkı yoktur.** Diğer bir yan ise dün Irak'a saldırganlık sürecinde bitmiş bir lider olarak Saddam'ın lanetlenmesi ne kadar kolaydıysa, bugün İslami Rejime "**söz söylemek**" kimileri için mümkün değildir. Üçüncü bir yön de bugün Ortadoğu'da işgale karşı direnen güçlerin çoğunluğunun İslami kesimler olması, bu güçlere anti-emperyalist niteliği atfedilmesine neden olmaktadır. Belki örneğin Irak meselesinde bu yaklaşımla hareket etmek çok önemli yanlış sonuçlar doğurmuş olsa da özellikle İslami bir rejimle yönetilen İran söz konusu olduğunda bu yaklaşımın sakatlığı daha bir ortaya çıkmaktadır/çıkacaktır. Bu üç yaklaşımla ideolojik temelde mücadele etmek anti-emperyalizm anlayışının yerli yerine oturması ve anti-emperyalist birleşik bir devrimci cephe yaratmak açısından son derece önemlidir. Günümüzde ABD'nin Dışişleri Bakanına öpücük göndererek "**meydan okuyan**" popülist liderler de ısrarla anti-emperyalist kategorisine sokulurken, bu konunun önemle üzerinde durulmasının aciliyeti ortadadır. Bu nedenle önümüzdeki sayımızda bu konuya devam edeceğiz.

Kadın sorununun saflarımızdaki yansımaları üzerine...

Kadın ve erkek arasındaki doğal olmayan ayırım (yani kadının kadın olduğu için ezilmesi, erkek ile kadın arasındaki ezme-ezilme ilişkisi) sınıfların ortaya çıkmasına dayanır esas olarak. Bizim kadın sorunu dediğimiz ve çözmeyi hedeflediğimiz (kimi yanlış fikir sahiplerinin aksine) ikincisidir.

Binlerce yıl öncesine dayanan kadın sorunu, bugün de hala tüm yakıcılığıyla yaşanmaya devam ediyor. Kadının sorununun kaynağı, sınıflı toplum olduğu için bir bütün olarak çözülmesi de ancak sınıfsız toplumla mümkündür. **Kadının her türlü ezilmişliğinin, sindirilmişliğinin, edilgenliğinin ortadan kalkması ancak bu mücadeleyle olacak. Bunun için de özgür ve eşit kadın ve erkek bireylerden oluşan komünist toplumun yaratılması için mücadele etmek esastır.** Bu sorunun esas ve nihai çözümü ancak budur. Fakat bu demek değil ki, bu sorun ancak komünizmde çözülür öyleyse bir şey yapmayalım, bekleyelim ya da ne yapsak boşuna. Aksine yarımı bugünden kurma iddiasında olan bizler, bu sorunu da bugünden çözenin adımlarını atacağız. Bunun için de önce kendimizden ve saflarımızdan başlamamız gerekiyor.

Kadın sorunu tek başına kadınların değil aynı zamanda erkeklerin de sorunudur. Bu sorununun bir parçası da erkeklerdir. Dolayısıyla sorunun parçası olanlar çözümün de parçası olmak zorundalar. Fakat bu yazımızda esas olarak kadınlar üzerinde duracağız. Çünkü haklar da özgürlükler de bahşedilmezler, verilmezler; ancak zorlu ve uzun mücadeleler sonucunda elde edilirler. Değişik biçimde bile olsa bu durum saflarımız için de geçerlidir. **Ve bu sorunun esas muhatapları, ezilenleri biz kadınlar olduğumuz için esas çözümleri de biz olacağız.**

Marks "geçmişin ölü yükü ağırdır" diyor. Biz hala yoğun bir şekilde eskiye ait olan ölü yüklerin ağırlığını taşıyoruz sırtımızda. Yetiştirdiğimiz toplumdaki edindiğimiz edilgenlik, kendine güvensizlik, sorgulamama, kendini ifade edememe, düşünsel olarak kendini fazlaca katmama, sorumluluk almaktan kaçınma, hata yapmaktan korkma vs. bunlara benzer ve bunların sonucu olan onlarca geri özelliği taşıyoruz şu veya bu oranda üzerimizde. Artık bizi engelleyen, geri bıraktıran, yavaşlatan bu ağır ölü yüklerimiz-

den kurtulmamız gerekiyor. Devrim mücadelesinde daha faal, daha etkin ve üretken olabilmemiz aslında bizde var olan potansiyeli ve gücü açığa çıkarmamızdan geçiyor. Bunun için de önce ve hemen bizi bağlayan, bağlamasına izin verdiğimiz geri yanlarımızı za savaş açmamız şart.

Saflarımızda; **edilgenlik, kendine güvensizlik, bilimsel sorgulamama, kendini ifade edememe, düşünsel olarak kendini katmama, sorumluluk almaktan kaçınmak** gibi noksanlıklar değişik boyutlarda zaten var. Ama kadın yoldaşlarda bunların ortaya çıkışı ve yansıması ise özel olarak incelemeyi gerektirecek boyutta. Sürecimiz açısından özellikle her alanda önderliğe ihtiyacın yakıcı bir şekilde hissedildiği gerçeği, kadın yoldaşlarda çıkan bazı noksanlıkların atılması/üstüne gidilmesini zorunluluk haline getiriyor.

EDİLGENLİK

Biz kadınları engelleyen en yaygın ve yoğun olumsuzluklarımızın başında edilgenlik meselesi geliyor.

Edilgenlik nedir? "**Bir şeye karşı tepki göstermeyen, etkinliği olmayan, başkasının etkisine katlanan, edilgin, çekingen, durgun.**" (TDK Sözlüğü)

Peki bu, saflarımızda nasıl yansıyor? Saflarımızda daha çok söyleneni yapmak, hep yukarıdan talimatlar beklemek, kendi alanında değişim ve değişim gücünü yeteri derecede kullanmamak, sorumluluk almaktan kaçmak, eleştiri ve öz eleştiride yeteri kadar aktif olmamak, çekingenlik şeklinde kendini göstermektedir.

Kadın yoldaşlar kolayca birçok şeye "**ben yapamam**" diyebiliyor. Veya bir işe atılmaktan (**sadece pratik bir iş değil özellikle de düşünsel veya sorumluluk alma vb.**) ya da kendini önermekten geri durma en sık yaşanan durumlar. Anlaşılması açısından özellikle kırsal alanda, gerillada, çok rahat yapılacak bir iş karşısında en az beş altı yıl kırsal alanda olan kadın yoldaş çekinerek yanaşırken hatta "**ben yapmasam**" derken kırsala daha yeni gelmiş bir iki aylık erkek yoldaş yapmak istemektedir. Erkek yoldaşın yapma isteğinin ne kadar gerçekleşir olduğu bir tarafa, ama kadın yoldaşların geri durmaları çözülmesi gereken sorundur. Yine bir pratik faaliyette kendinden daha tecrübesiz komutan yoldaşa eleştiri ve önerileri ile çok şey katabilecek sessiz kalmak bir sorundur. Yani **ucunda ölümün bile olduğu bir pratiğe gözünün kırpmadan giderken, düşünsel anlamda kendini katmama durumu olarak kendini göstermektedir.** Yine sorumluktan kaçmak da edilgenliğin bir yansıması olarak ortaya çıkmaktadır.

Edilgenlik fiziksel bir durum değildir. Aksine birçok kadın yoldaşımız çok büyük fedakarlıklar gösteriyorlar, birçok zorluğa karşı mücadele ediyorlar. Yapılacak denilen bir işi özveriyle yapıyorlar. Edilgenlik daha çok kendini önerme, karar verme, sorumluluk alma, düşünce üretme, yönetme gibi konularda ortaya çıkıyor.

Edilgenliğimizin toplumsal köklerine bakalım; ta çok küçük yaşlardan itibaren kız çocukları en "güvenli" yer olan eve kapatılır, anne-baba ve ağabeylerin koruyucu kanatları altına alınırlar. Bir yerlere gitmelerine, bir

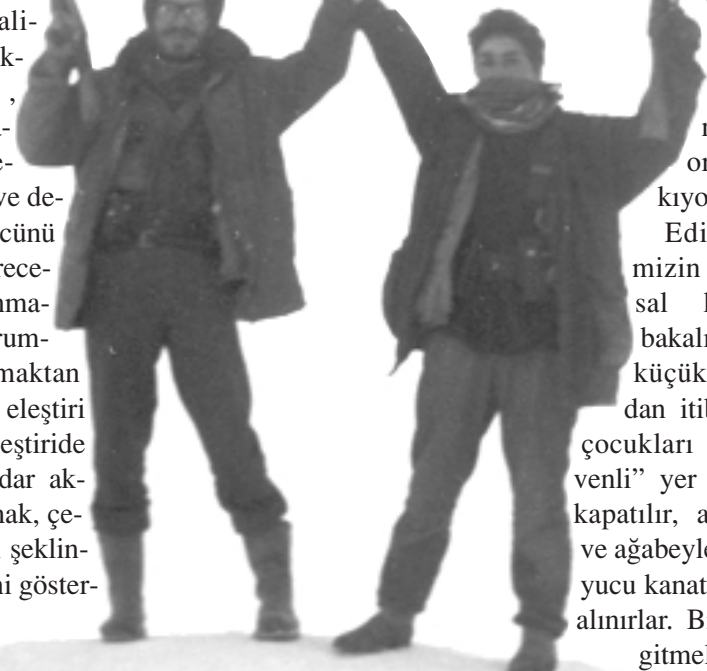
şeylerin sorumluluğunu almalarına, yaşının elverdiği ölçüde bir şeylerin kararını vermelerine yani kısacası hayatın içine dalarak hayatı tanımalarına izin verilmez. Her zaman büyükler, çoğu zamanda büyük olmasa da erkekler "**en iyiyi, en doğruyu**" bilir ve kadınlara onların söyledikleri her şeyi yapmak, itirazsız itaat etmek kalır. Mesela bırakalım çocuk ya da genç bir kadını, belli bir hayat tecrübesi olan daha ileri yaşta bir kadın bile bir yere giderken yada yalnız kalacağı zaman yanına bir erkek çocuk verilir. Bu küçük ama erkek olan çocuğa kendinden çok daha büyük, deneyimli, bir durumda müdahale edebilecek fiziksel kuvvete sahip olan kadından çok daha fazla güvenilir. Kadınlar da böyle yetiştikleri için kendilerinden çok küçük veya yetersiz de olsa bir erkeğe güvenirliler. Kadınlar erkeklerin aksine uysal, söz dinleyen, "**ağır başlı**", "**oturaklı**" yetiştirilmeye çalışılır. Çocukluğumuzdan beri en çok duyduğumuz kelimeler genelde "**sen kızsın/ kadınsın...**" ya da "**kız kısmı dediğin...**" diye başlayan ve arkasından "**şunu yapamazsın, böyle davranma, şöyle konuşma...**" gibi devam eden binlerce müdahaleyle yontulup şekillendirilir kadınlar. Bunlara uymayanlar ya fiziksel şiddet yöntemleriyle ya da dışlama gibi çeşitli psikolojik baskılarla "yola getirilir." Bu ve benzeri yaklaşımlar kadının doğumundan ölümüne kadar devam eder.

Saflarımızda kadının kendisi sorumluluk almak istemezken, sorumlu olan erkek yoldaşlarda eğilim olarak erkek yoldaşlara görev verme/kadına görev vermeme eğilimi ortaya çıkıyor. Buradaki kaygı veya paradoks işin "bir şekilde" yapılması ile kadın yoldaşların geliştirilmesi arasında ortaya çıkmaktadır. Bu iyi niyetle yapılsa bile kadını geliştirmeyen, toplumun kadına bakış açısından beslenmektedir.

Saflarımızda ise yıllardır parti safalarında olan ideolojik ve politik olarak daha gelişkin olan kadın yoldaş bir iş karşısında başka bir erkek yoldaşı önerebilmektedir, işin garibi kadın yoldaşa sorduğumuzda "**Hanginiz bunu daha iyiyi yaparsınız?**" diye kendisinin iyi yapacağını da ifade etmekte ama, yine de erkek yoldaşın yapmasını önermektedir. Bu yıllardır kadına biçilen misyonun içselleştirilmesidir.

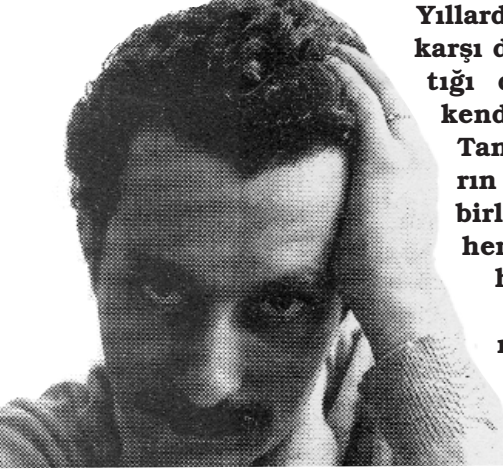
Bir kadın gerilla
Devam edecek

Kendini gerçekleştirme denilen yeteneklerinin farkına varma ve üst bir noktaya taşımak için kadınların edilgenliği kırıp "ben de varım" demesi zorunludur.

Silahıyla kalemini birlikte kuşananlar-1-

Filistin edebiyatı: Yürek, sapan; taş, sözcük...

Yıllardır farklı ülkelerin işgallerine karşı direnen Filistin halkının yarattığı direniş, mücadele içerisinde kendi edebiyatını da yaratmıştır. Tanklara karşı taşları kuşananların önünde gidenlerden bununla birlikte sözcüklere hükmederek hem eşsiz güzellikte hem de bir halkın isyanını anlatan aynı zamanda isyanı yayan, halkının isyancısı olmakla halkının şairi, yazarı olmayı ayrı tutmayan edebiyatçılar yetişmiş-

tir. Oldukça geniş bir konu olan Filistin Edebiyatı yazı dizisi içerisinde sözcükleriyle direnişi ateşleyen edebiyatçıların sadece bir kısmı alınabilecektir. Ancak görüleceği üzere ülkemizin onurlu bir avuç aydınını ayrı tutarsak bu edebiyatçıların "masabaşı" aydınlardan oldukça farklı olduğu görülecektir. Onlar; direnişin bizzat bir parçasıdır. Taş ve sözcük aynı işlevdedir; düşmana fırlatılan bir tahrip aracıdır.

Bu sayımızda ele alacağımız Gassan Kanafany; hem bir edebiyatçı hem de FHKC'nin kurucularındandır. "Ölüm davası ölenin davası değildir.. Geride kalanların davasıdır" diyen, eserleri 20 dile çevrilmiş olmasına karşın Türkçede bulunmamayan bu büyük dava adamı ve çok yönlü edebiyatçının okuyucularımız tarafından ilgiyle okunacağını düşünüyoruz...

Gassan Kanafany, 1972'de İsrail istihbaratı MOSSAD tarafından Beyrut'ta evinin önünde duran arabasına 150 kg TNT konularak havaya uçuruldu. O sırada yanında bulunan on yedi yaşındaki yeğeni Melis de onunla birlikte şehit düştü. Acımasızca gerçekleştirilen bu suikast sonrasında, iki şehidin ceset parçaları 150 metre kareye yayılmıştı.

Filistin'in kuzeyinde bulunan tarihi şehir Akka'da 1936 yılında doğan Kanafany, 8 Temmuz 1972'de 36 yaşında öldürüldü. Filistin mücadelesinde bu devrimcinin -Marksist-Leninist-Maoist- erken sayılabilecek bir tarihte (Filistin Komünist Partisi'ni saymazsak), neden İsrail'in ilk hedefleri arasında yer aldığı anlamak için İsrail İşçi Partisi'nin lideri ve uzun zaman başbakanlık yapan Golda Mair'in Gassan Kanafany'yi anlatan sözlerini okumamız yeterlidir: "Eğer Filistin halkının kamplarda ve sokaklarda, insanların ruh halini ve yaşadıklarını ve devrimin halini anlamak istersek, Gassan Kanafany'nin yazılarını takip etmemiz yeterlidir..."

Gazeteci olan ve 11 Aralık 1967'de FHKC (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi) örgütünün kurucularından ve aynı zamanda Polit Büro üyesi olan Gassan Kanafany, Filistin'in özgürlük mücadelesinde George Habbaş, Vadi Haddad, Abu Ali Mustafa ile birlikte, sağın (El Fetih) mücadele anlayışını reddederek feodal ve gerici Arap ülkelerinin liderleriyle ittifak yapılarak bir yere varılmayacağına inandı. Kanafany, Filistin mücadelesi için gerçek anlamda Marksist-Leninist-Maoist devrim yolunu ve işgale karşı direnişin tek yol anlayışını benimseyen ve savunan insanlardandı. Filistin devrimci hareketinin ilk ve temel taşlarını oluşturan FHKC'nin içinde, kültürel/siyasi bilincin devriminin silahla birlikte aynı zamanda ve aynı yoğunlukta yürütülmesi gerektiğini örgütün içinde ve kendisinin kurduğu El'hadeb dergisinde inanarak savundu. El'hadeb ilk sayfasında -aynı Lenin'in Pravda'sı gibi- "Öyle bir gazete düşünün bir kıvılcıma benzesin, o kıvılcım büyük bir ateşe dönecektir" diyordu.

Devrimin edebiyatı "direnişin edebiyatı" temelini kuran/araştıran Kanafany, örgütün içinde sağlam bölgesel/enternasyonalist kültürel eğitimin her devrimcinin ruh gıdasının temel ilkelerinden olduğunu hep savundu. Devrimci silah taşıyorsa, aynı silahının gücü olduğu gibi kültür ve bilinç gücüyle kuşatılması gerektiğini hep savundu. Ürettiği büyük eserler sayılabilecek kısa hikâyeler, ro-

manlar ve tiyatro eserleri, Filistin halkının derin yarısını anlatıyordu. Yaratıcılığı ve erken ayrılığı onun üstüne yapılan araştırmaların nedeni oldu uzun süreler içinde "Neden İsrail'in ilk hedefleri arasına girdi?" sorusunun cevabı onun yaşamında gizliydi.

Onun yaratıcılığını gösteren ve en önemli kısa romanlarından olan "Güneşin altındaki adamlar" hikâyesinde; "neden tankın duvarına vurmadılar?" sorusuyla işgal edilen bir ülkenin yaşama hakkı elinden alınan halkının psikolojisini tüm açıklığıyla gözler önüne seriyordu. O hikâyede zengin Arap petrol ülkesine giden üç ayrı nesilden kaçak Filistinlilerin durumunu ve yaşadıklarını anlatıyordu. Filistinliler, vize alamadıkları için bir petrol tankerinin şoförüyle - o da Filistinli!!!- onlar için büyük rakam sayılabilecek bir paraya anlaşılıyorlar, gizlice girebilmeleri için petrol ülkesine. Hayatları değişsin diye kaçıyorlardı, sınırda şoförün fazla durması ve sınır bekçisinin sorgulamasının uzunluğu, gevezeliği yüzünden tankerin içinde boğularak ölmeleri, şoförün tankerin kapısını açtığında ve cesetlerle karşılaştığı zaman tekrar tekrar yüksek sesle kendine sorması: "Neden tankın duvarına vurmadılar nefessiz kaldıklarında?" Neden boğularak ölmeyi tercih ettiler? Korkular... Yaşadıkları sıkıntıları giderebilmek için zengin bir dünya hayal ederek mi? Aynı sıkıntıya tekrar dönmek için mi? Boğularak gelen bir ölümün, boğularak yaşamaktan daha kolay gelmesinden mi? Kendi gerçeklerinden kaçıyor, umutlarını kolayca hiçe sayılabilecek bir adama teslim ediyorlardı. Korku... İşte bu korkunun yarattığı derin endişeler İsrail liderlerinin içindeydi. Sadece silahıyla değil, kalemiyle kuşanan bir insandı Gassan Kanafany...

Hayatta kısa bir süre kalan/öyle gözüken, 36 yaşında şehit düşen bir devrimcinin uzun yaşamına/mücadelesine bir göz atalım ve sizinle paylaşalım...

DEVİRİMCİ EDEBİYATÇI OLARAK GASSAN KANAFANY...

Yukarıda bahsettiğimiz gibi, direnişin edebiyatını araştırırken, bilimsel bir araştırma olarak yaklaşmak gerektiğinin bilincindeydi. Sadece edebiyat olarak ya da kültür olarak yetinmemek gerektiğini de biliyordu. 1919'da İngilizlerin işgali altında bulunan Filistin halkının direnişi ve özellikle 1936'da "1936 devrimi sorunu" altında yaptığı uzun araştırma/okuma niteliğindeki kitapları dev-

rimci insanların dikkate almalarının gerektiğini ve FHKC'nin içinde okutulması/egitilmesi ve tartışılması gerektiğini bir ilke olarak koydu. FHKC'nin ilk genel kurulunda ve programında yer almasını üstüne basa basa savundu. Filistin tarihini sorgularken doğru ve bilimsel saptama yapmak gereğini şiddetle savundu.

1919-1948 arası dönem mutlaka ya geçitirilir işgalciler tarafından ya da saptırılır. Neden 1936'da İngilizlere karşı direnişin doruk noktasına geldiği dönemde İngilizlere karşı dünyada ilk defa ve rekor düzeyde olarak tarihe geçen 6 aylık bir genel grev vardı Filistin'de. Bu süre içinde grevi başlatan ve önderlik yapan İzzeddin El-Kassam (şu anda HAMAS'ın askeri kanadının adı buradan ilham almıştır), bir cami imamıydı ve Filistin toprağının dinde kutsal olmasından dolayı, İngilizlere karşı Filistin'in genelinde sadık kalınarak halk bu imamı takip etmiş, yine aynı lider (El-Kassam) kendisi İngilizlerle oturarak grevi bitirmiştir. Sonrasında ise anlaşma yaptığı işgalci İngilizler tarafından sınırdışı edilmiştir. Filistin halkı 1919-1948 arasında İngiliz işgali altında yaşamış ve bu uzun süre içinde direniş göstermiştir. Bu direnişin neden başarılı bir sonucu getirmediğini - bunca kitleyi arkasına almış olmasına rağmen (Filistin halkının tümü diyebileceğimiz!!) ve halkın tamamına yakını genel grevin olduğu 6 ay boyunca hiçbir ticaret yerini açmamasına rağmen- şehirlerde, kasabalarda, köylerde Filistinlilerin dillerinde, hikaye, şiirler, halk müziğinin zengin bir tablo oluşturduğu halde ve neden bunca acıya rağmen başarılmamış olmasını, Gassan Kanafany basit ama aynı zamanda derin bir saptamayla işaret etti; din ve feodalizm gerici Arap liderlerinin rolü çok etkiliydi bu direniş süresinde.

Yazdığı araştırmalarında ve kendi yazdığı eserlerinde hem zengin direnişin izlerini hem de başarısızlığı ve bunun bilimsel nedenlerini hep ele aldı.

"Kör adamla sağır adam" adlı hikâyesinde topluma zeki ve derin bir yaklaşımda bulunuyordu, halkın hurafelere inancını ve dini farklı bir ele alışı vardı. O hikâyede iki adamın toplumun zorlamasıyla "ermiş" sanılan bir şeyhin bulunduğu mezarda kabire varmadan önce buluştukları anları ve konuştuklarını ifade ediyordu: "Sağır adama bağırarak soruyor yardımcı olsun diye. Nereye gitmek istediğini. Kör adam anlatmaya başlar. Ama sağır olan bağırarak onu duyamayacağını söyler. Çünkü kendisi sağırdır. Birleşmiş Mil-

letler'in insani yardım kuruluşunda çalıştığını ve sağırlığın tek güzel tarafının insanların oluşturdukları sellerin o az yardımı alabilmek için kalabalığın sesini duymamak olduğunu söyler. Kör adam işarette anlatmaya çalışır. Ailesinin ve çalıştığı işyerinde -fırın işçisi olarak çalışmaktadır- işçilerin ısrarlarıyla geldiğini anlatır. Sonra kör sorar işaret diliyle, anlamaz ama sağır adama bağırarak anlatır, buraya şeyhin sağırlığını iyileştirsin diye dua etmeye geldiğini. İnsanların ermiş kişinin kendisini mezarının başındaki ağaçta yüzü belirlediğini, hasta ve özürlü insanları iyileştirdiğini anlatıyorlar. Kör adam gözlerini işaret ederek ona buraya aynı amaçla geldiğini izah eder. Sağır adam o zaman haydi birlikte o şeyhe gidelim der. Mezara geldiklerinde kör adam işaret diliyle gördüklerini söylemesini ister. Sağır adamdan ve sorar: "Ne görüyorsunuz orada?" Sağır olanı pek net gözümediğini bağırarak söyler. Kör adam gel omuzuma çık diye teklif eder, sağır kabul eder. Birşeyler mırıldanmaya başlar, sonra gülmeye. Kör olanın ne gördüğünü sorar merakla. Sağır dur bir dokunayım diye bağırır ve alaycı gülr ve keskin bir sesle mezarda haykırır: "Sadece mantar... sadece mantar... bir mantar yığınının medet umduk ikimiz" kör adam ve sağır adam kinaye bazında ikisinin birleşiminin bir doğru adam ettiğini topluma işaret ederek, özürlülüklerini tamamlayarak, böylece arkadaşlıkları başlar. İkisi toplumdaki batıl inançlara karşı değişik bir yaklaşımla nasıl direndiklerini anlatır. Sonra ikisinin işgale karşı direnişi içinde yer almasıyla bu kısa hikayeye farklı bir ele alışı vardı Gassan Kanafany'nin.

İkinci büyük damgası Filistin Halk Edebiyatında 1948'de İsrail tarafından işgal edilen topraklarda yaşayan Filistinli edebiyatçıların eserlerine dikkat çeken devrimci/edebiyatçı Filistin tarihinde yer aldı. "1948 toprağında direniş edebiyatı"dır. Ciddi araştırmalar yapıp ve sadece bununla yetinmeyerek, orada halkevleri, kütüphaneler ve FHKC'nin kollarına ait gazete, dergi ve kültürel yayımlara maddi manevi destek sağlamasını bildi. Filistin halkı tarafından, orada yetişen ve Filistin kimliğiyle bütünleşen edebiyatçılar, Filistin halkının dünyada yakından tanınmasını sağladı ki, Filistin edebiyatında önemli rol oynayan ve tarih niteliğinde eserlerini yazan bir nesil vardı Filistin'in 1948 işgali altında.

Bunlardan bir kaç dünya ve Arap edebiyatında önemli yer aldı; Mahmud Derviş, Samih El Kassem, Leyla Tokan, Tevik Zeyad...

Sürecek...

Kışın dinginliğinin ve sessizliğinin ardından günü örten gecenin karanlığının üstünden atılması gibi, doğa beyaz örtüsünün altından dirilişe geçiyor, toprakta saklı olan tohum deliyor toprağın örtüsünü, boy veriyor dünyaya kardelen direngenliğinde. Mart ayı doğanın bin bir renginin cümbüşünü, hareketin sonsuz devinimini insanoglunun gözlerine sunuyor. Gözlerimizin önünde doğa ayaklanıyor... Mart ayı biz devrimcilere işçi sınıfının ve cümle emekçilerin zulme karşı isyanlarını anlatıyor...

Kökeni tarihte olan isyanları temsil ediyor Newroz. Newroz, "Nevruz"laştırılmaya çalışılıp, hakkında çok şey söylene de gerçek olan Newroz'un zulme karşı direnişin bir simgesi olmasıdır. **Zalim Asurluların egemenliğine, Dehak'ın zalimliğine son veren Demirci Kawa'nın isyan ateşidir Newroz.** Dehak'ın alt edilmesi ile gün, yeni bir güne evrilmektedir, **21 Mart Newrozdur. Newroz, mazlumların zafer bayramıdır.**

1982'de Diyarbakır Askeri Hapishanesi'nde işkenceyi, baskı ve zulmü protesto ederek hayatına son veren **Mazlum Doğan**'ın eyleminin tam da Newroz'a denk düşürülmesi, yine **Zekiye Alkan**'ın Diyarbakır'ın surlarında gencecik bedenini tutuşturması, aynı şekilde **Rahşan Demirel**, **Nilgün Yıldırım** (Berivan), **Bedriye Taş** (Ronahi)'in bu eylemlerini Newroz'a denk getirmesi çok anlamlıdır. "Newroz ateşi çalı çırpıyla değil, en iyi insan bedeniyle gürleşir" diyenlerin bıraktıkları direniş geleneği büyütülerek yarınlara aktarılmaktadır.

Aradan asırlar geçti, krallar yerini imparatorlara, imparatorlar yerini diktatörlere bıraktı. 16-17 Mart 1988 tarihinde Halepçe'de yaşananlar günümüz Dehaklarının eseri. **Halepçe Katliamı**, kimyasal silahların halk üzerinde bu kadar geniş çaplı kullanıldığı ilk saldırıydı. Çoğunluğu yaşlı kadın ve çocuklardan oluşan beşbin Kürt bu saldı-

rıda katledildi. Yıllar sonra aynı coğrafya bu kez de halkı "özgürleştirmeye" gelmiş conilerin döktüğü kanla yıkana-caktı.

Elbetteki süren yalnızca zalimlerin zulmü değil, zulme karşı ezilen halkların direnişidir de. Newroz geleneğini güncelleştirmenin yolu devrimci bir bakış açısıyla Irak işgalini, işgale karşı yürütülen direnişi ve bu direniş karşısında özellikle Kürt önderliklerinin takındığı olumsuz tutumun gelecekte bölge halkları için yol açacağı tehlikeleri sorgulamaktan, doğru çözüm önerileri sunmaktan, bu uğurda mücadele etmekten geçer. **Tarih ezilen halklara, uluslara zalim Dehak'ın ardıllarına suç ortaklığı yapmayı değil, Kawa'nın çağdaş yoldaşları olmayı, zalimlerin zulmüne karşı sonuna kadar savaşmayı emrediyor.**

72 gün süren rüya...

Tarihin kendilerinden beklediği "direnişi" hayata geçirip, özgür bir toplumda yaşama hayalinin ilk uygulayıcılarıydılar onlar. **18 Mart 1871**'de kurulan işçi sınıfının ilk iktidarıdır Paris Komünü. 28 Mayıs 1871'de yıkılsa da bir hayalin gerçekleşebilirliğini, uygulanabilirliğini ispatlamıştır tüm dünyaya. Şöyle demektedir 14 Mart 1883'te yaşamını yitiren Marksizm biliminin kurucusu Karl Marks: "Komün, Fransız toplumunun bütün sağlıklı öğelerinin temsili, dolayısıyla da gerçek ulusal hü-

kümet olduğu kadar, aynı zamanda da, emeğin özgürlüğüne kavuşmasının cüretli savaşçısıdır ve sözün tam anlamıyla enternasyondur. Komünün aldığı en büyük toplumsal karar, kendi öz varlığı, ve eylemi olmuştur. Belli konulardaki öteki kararları, yalnız halk için halkın yönetimini gösterir. Fırın işçilerinin gece çalışmasının yasaklanması, patronların işçilerden çeşitli bahanelerle ceza kesmelerinin yasaklanması, bunların başlıcalarındandır."

İşçi sınıfının, iktidarı bu ilk ele geçişinden sonra 20. yüzyılda peşpeşe gelen devrimler, eşit ve özgür bir dünya yaratma cüretinin somuta uygulanması olmuştur. **Tarih; yenilgilerin de yenildiğini göstermiştir. Aynı özgür dünya yaratma umudu yine yüreklerde, bilinçlerde ve bileklerde.** Egemenler içinse, bu umudu engellemenin başta gelen yolu toplu kıyımlardır, katliamlardır.

Beyazıt'ın yedi karanfili...

Baskı, işkence, kıyım, katliam sistemin süreklilik gösteren devlet politikası olmasına rağmen, toplumsal muhalefetin durumuna göre yoğunluğu değişmektedir. Sınıf mücadelesinin yükseldiği, toplumsal muhalefetin güçlendiği durumlarda egemenler korku yaymak amacıyla bu araçlara daha fazla başvurumaktadırlar.

Tarihler **16 Mart 1978**'i gösterdiği zaman İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi'nde yaşananlar buna örnektir.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Binali YİĞİT: Dersim Pülümür doğumludur. Yoksulluk nedeniyle Almanya'ya gider. Burada örgütlü mücadelenin gücünü kavrayarak militan bir örgütleyici olur, ATIF'in örgütlenmesinde büyük çaba harcar. Almanya'dan dö-

Binali Yiğit

nerken 12 Mart 1979'da Şereflikoçhisar yakınlarında geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirir.

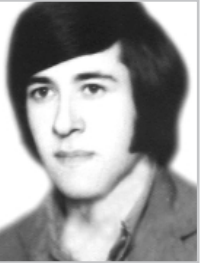

Mustafa AKDAL: 19 Mart 1982'de Almanya'da geçirdiği bir trafik kazasında hayatını kaybetti.

Niyazi GÜNDOĞDU: 1956 yılında Sivas Hafik'te doğdu. İstanbul'da

mücadele yürüttü. **Okmeydanı Kültür ve Dayanışma Derneği (Ok-Der) başkanlığı yaptı.** 1977'de gözaltına alınarak tutuklandı. Hapishaneden çıkınca askere alındı. Memleketine döndüğünde **16 Mart 1983'te tekrar gözaltına alınarak bir gün sonra işkencede katledildi.**

Hıdır YILDIZ: 1968 Dersim Hozat Amutka köyü Geşteş Mezrası'nda doğdu. Yoksulluk nedeniyle okuyamadı ve hayvancılık yapmaya başladı. Gerilla ile ilişkisi küçük yaşlarda başlar ve aralarına katılmak için can atar. **17 yaşındayken gerillaya katılır.** 17 Mart 1985'te içinde bulunduğu birlik Hozat Mistiken'de pusuya düşer. Burada vurulur ve yaralı olarak düşmanın eline geçer.

Düşman sorguda N. Gündoğdu kendisinden bir şey alamayınca kurşuna dizerek katleder.

Seyit KONUK: Tokat Merkez'e bağlı Dive köyündendir. 13 Mart 1982'de yoldaşları İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar'la birlikte İzmir Buca Hapishanesi'nde faşizmin kalemini kıranlar olmuşlardır.

Ömür KARAMOLLAOĞLU: 1955 yılında Malatya Akçadağ'da doğdu. Ankara Sanat Tiyatrosu'nda oyuncu olarak çalıştı. 1975'te **THKP-C/HDÖ** üyesi olarak profesyonel devrimcilik yaşamına başladı. 24 Mart 1977'de bir bombanın patlaması sonucu şehit düştü.

Ölüm Orucu Şehitleri: Cengiz SOYDAŞ, 21 Mart 2001 (DHKP-C), **Yeter GÜZEL, 10 Mart 2002 (TKP(ML))**, Doğan TOKMAK, 16 Mart 2002 (DHKP-C), **Tuncay YILDIRIM, 21 Mart 2002 (DHKP-C)**

Hergün 50-60 polisin önünde beklediği fakültede yalnızca 9 polis vardır. Sınıflarından çıkan devrimci-demokrat öğrencilere pusuda bekleyen sivil faşistler "Hepinizin sonu geldi artık!" diye bağırarak üzerlerine bomba atarak, kurşun yağmuruna tutarak saldırır. Bu kargaşanın içinde bir ses "**Belanızı buldunuz!**" diye bağırılmaktadır. Bombanın patladığı yerde 7 karanfil; **Cemal Sönmez**, **Baki Ekiz**, **Ahmet Turan Ören**, **Abdullah Şimşek**, **Hamit Akıl**, **Murat Kır** ve **Hatice Özen** yaşamını yitirir.

43 öğrencinin yaralandığı katliam davasında 1984'te tüm sanıkların beraatıyla sonuçlandı.

19 yıl sonra 1997 yılında katliamı gerçekleştirenlerden Zülküf İso'tun ablası **Remziye Akyol**, katliamdan bir süre sonra öldürülen, dönemin Eminönü-Beyazıt Ülkü Ocakları Başkan Yardımcısı olan kardeşinin katliamı gerçekleştirenlerden birisi olduğunu açıklıyordu. Akyol, kardeşinin emri bizzat Alparslan Türkeş'ten aldığını ve bir polis minibüsüyle üniversite önüne kadar getirtildiklerini, bombayı kardeşinin attığını söylüyordu.

Havaya ateş edilince, martılar vurulur...

Gizli saklı yapılan, "faili meçhul" yapılan onca saldırının yanında, egemenlerin pervasızca göz göre göre katlettikleri yaşamlar vardır. 12 Mart 1995 akşamı televizyonlardan yansıyan kitleye açıktan ateş eden polislerin görüntüsü kazanmıştı hafızalara. Açılmak iste-

nen yara bu kez Gazi'deydi. Önce İsmetpaşa caddesi üzerindeki kahvehaneler otomatik silahlarla taranmış, 67 yaşındaki **Halil Kaya** katledilmişti. Bu

kahvehaneleri sivil faşistlere taratan devlet, olayı **Alevi-Sünni çatışması** gibi göstermeye çalışıyordu ancak amaç gözdağı vermektir. Gazi halkı katliama karşı barikatlarını kurmuştu. Direniş buradan **Okmeydanı**, **Nurtepe**, **Güzeltepe**, **Alibeyköy** ve **Ümraniye** 1 Mayıs

Mahallesi'ne yayılmıştı. Gazi ve Ümraniye'de; **Halil Kaya**, **Reis Kopal**, **Fadime Bingöl**, **Sezgin Ekin**, **Ali Yıldırım**, **Zeynep Poyraz**, **Mümtaz Kaya**, **Dilek Sevinç**, **Fevzi Tunç**, **Hakan Sel**, **Mesut Efe**, **Hüseyin Bilal**, **Hasan Gürgen**, **Dinçer Yılmaz**, **Hasan Ersürer**, **Şefika Sevi**, **Güllü Altunbağ**, **Mehmet Gündüz**, **Genco Demir**, **İsmihan Yüksel**, **Hasan Puyan**, **İsmail Baltacı**, **Hakan Çabuk** şehit düştü.

Tıpkı Beyazıt katliamının davasında olduğu gibi yıllarca süren davadan çıkan karar beraat oluyordu. Tanık anlatımları olayı bütün çıplaklığıyla gözler önüne seriyordu oysa: "Özellikle PTT binasının önündeki kırmızı arabasının yanında bir polis oturmuş, 16-17 yaşlarında bir çocuğu hedef alarak ateş ediyordu. Benim bildiğim havaya ateş edildiği zaman martılar vurulur..." (Dönemin Zübeyde Hanım Mahallesi muhtar vekili)

Mart; isyanla katliamın iç içe geçtiği bir aydır, yaşamın kendisi gibi. Mart Ayferdir; mücadele içinde özgürleşen, önderleşen, komutanlaşan kadındır. **Mart Ahmet Muharrem Çiçek'tir**, ölümüne değerlere sahip çıkmadır, canını koymaktır ortaya usulca. **Mart; Mazlum Doğan'dır**, zulümle ve baskıya karşı yaratılan

isyan ateşini büyütme... **Mart Newroz'dur, Mart Kızıldererdir...**

Dağ başlarında yakılan ateşi, alanlarda büyütme! Hesabı sorulsun diye vurulan martıların, bedeli ödetilsin diye soldurulan karanfilin...

Muharrem olunmalı!

Proletarya Partisi'nin tohumları henüz toprağa yeni atıldıktan sonra Mart ayında toprağı çatlatan bir Çiçek'ti O. Mütevazilikle son sözlerini söylerken yoldaşlarına, geride kalanlara neyi bıraktığını iyi biliyordu O. Aradan geçen onca yıldan sonra bile -ki, sınıf mücadelesi açısından bakıldığında oldukça kısa, kısacık ömürlü insanoğlu içinse oldukça uzun bir zaman- direnişleriyle hala ardıllarının dilinde simgeleşmiş bir isim O. Arkasından yakılan ağıtlarla, marşlarla her eylem alanında dillerden düşmeyen bir türkü O. Muharrem'den Muharrem'e uzanan bir direniş geleneğinin ilk ve en önemli halkalarından birisi O.

Ahmet Muharrem Çiçek, Elazığ Karakoçan'da gerici bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Üniversite öğrenimine kadar bu gerici kültürün etkisi altındaydı. **İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne** kayıt yaptırdıktan sonra öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinden

ve anti-fa-

şist, anti-emperyalist mücadelesinden etkilendi. Giderek militanlaşarak kendisini çevreleyen gericiliğin etkisinden sıyrıldı.

O, içinde yer aldığı **TKP/ML** saflarında gelişmekte ve yetkinleşmekteydi. **Parti üyesi ve TİKKO İstanbul Bölgesi Gerilla Komutanı iken, 19 Mart 1973'te İstanbul Şehremini'de polisle girdiği çatışmada şehit düştü.** Son mermisine kadar düşmanla çatışması ve mermisi bittikten sonra düşmana sağlam hiçbir değer geçmemesi için silahını parçalaması yoldaşlarına **Parti değerlerinin korunması ve düşmana teslim edilmemesi noktasında önemli bir gelenek bıraktı.** Onun bıraktığı bu bayrak, ölüm orucunda inancı ve sabırla ölümsüzleşen **Muharrem Horoz'dan**, **Dersim'de son mermisine kadar çatışan Muharrem Yiğitsoy'a** geçti. Şimdi yeni Muharremler büyütüyor umudun adımlarını koyaklarda, sokaklarda, okullarda, alanlarda ve haykırıyor: **Muharrem olunmalı!**

GÜN'DE DÜN...

9 Mart

1965. Zonguldak Kömür İşletmeleri direnişinde Satılmış Tepe ve Mehmet Çandar adlı işçiler öldürüldü. Zonguldak Kozlu'daki Ereğli Kömür İşletmesi'nde çalışan maden işçileri, Türkiye ve hükümetin engellemelerine rağmen greve gittiler. Grevciler maden işçileri çalışmak isteyen işçilerin yer altına inmesini engellediler. Hükümet gelişmeler üzerine Kozlu'ya bir tümen asker gönderdi. Kozlu'da işçilerin direniş çatışmaya dönüştü; açılan ateş sonucunda iki işçi öldü, 15 jandarma yaralandı, 14 kişi gözaltına alındı. Olayların radyodan verilmesi hükümet kararıyla durduruldu. 13 Mart günü olaylar yatıştı, işçiler işbaşı yaptı.

10 Mart

1965. Zonguldak'ta 1500 maden işçisi greve başladı.

11 Mart

1976. ABD Başkanı Nixon Şili'deki seçimler sırasında Allende'nin seçilmesini önlemek için CIA'ya emir verdiğini itiraf etti.

12 Mart

1925. Çin'de Guomindang Başkanı Sun Yat-Sen öldü, yerine General Çan Kay-şek getirildi.

14 Mart

1956. Sovyetler Birliği Komünist Partisi 1. Sekreteri Stalin'in ölümü üzerine yerine getirilen Malenkov görevini 8 gün sonra Kruşçev'e devretti.

15 Mart

1984. İngiltere'de maden işçileri ülke çapında bir grev başlattı.

19 Mart

1965. Merzifon'un Çeltekin Linyit İşletmesi'ndeki grizu patlamasında 69 işçi öldü, 58 işçi yaralandı.

20 Mart

1933. Nazilerin ilk toplama kampı Münih yakınlarında açıldı.

1971. Batman'da miting yapan üç bin köylü "Açız" diye bağırıldı.

1990. Mardin'in Cizre ilçesinde kepenk kapatma eylemi yapıldı. Eylem sırasında polisin saldırısı sonucunda 4 kişi öldü. Kepenk kapatma eylemi ertesi gün Nusaybin, İdil, Silopi ve Midyat'a da yayıldı.

21 Mart

1992. Newroz kutlamaları sırasında T. Kürdistanı'nda kadın ve çocukların da aralarında bulunduğu 57 kişi öldü. Cizre ve Şırnak'ta Newroz gösterilerine polisin saldırısı uzun süre tartışıldı. Polise ait olduğu belirtilen bir araçtan bir grup gazeteciye Cizre sokaklarında ateş açıldı. Bu sırada Sabah gazetesi muhabiri İzzet Kezer öldü.

22 Mart

1978. 1971'de İstanbul Maltepe'de Hüseyin Cevahir'i vuran emekli Deniz Yarbayı Cihangir Erdeniz 23 Haziran 1978'de dükkanında öldürülerek cezalandırıldı.

23 Mart

2001. NATO, Kosova savaşında "seyreltilmiş uranyum" mermisi kullandığını itiraf etti.

Çorlu'da direniş 1. yılını doldurdu KARARLILIK DEVAM EDİYOR!

Deri-İş Sendikası'na üye oldukları için işlerinden atılan İleri Deri ve Birsinler Deri işçilerinin atıldıkları günden itibaren fabrikaları önünde başlattıkları direniş, birinci yılını geride bıraktı. 2005 Şubat ayında işlerine son verilen İleri Deri işçileri direnişin 380'li günlerindeki; Birsinler Deri işçileri 250'li günlerdedir. Bir yıl boyunca fabrikaları önünde kurdukları direniş çadırlarında her türlü zorluğa katlanarak direnen işçiler, bu süreçte patron ve Çorlu Emniyet Müdürlüğü'nün fiziksel ve psikolojik saldırılarına maruz kalmıştı. Çadırları yıkılan/yakılan, birçok kez gözaltına alınan, tehdit edilen işçiler, işyerlerine geri dönüşe kadar sürdüreceklerini söyledikleri direnişlerinden hiçbir taviz vermedi. Bir yıl içerisinde İleri Deri patronu fabrikanın ismini Müge Deri olarak değiştirmiş, Birsinler Deri patronu ise fabrikayı satmıştı. İş Mahkemesi'nde açtıkları davada yerel mahkemenin verdiği işe iade kararını tanımayan patronlar kararı Yargıtay'a taşıırken sivil polisler eşliğinde İleri Deri fabrikasına işçi olarak üretime başlamıştı. Son olarak Şubat 2006'da karakola çağrılan işçiler, gözaltına alınmış aynı gün direniş çadırları yıkılmıştı. Yargıtay ise İş Mahkemesi'nin verdiği kararı bozarak geri gönderdi. Tüm bu gelişmelerin yanı sıra Deri-İş sendikası ve işten atılan işçiler çalmadık kapı bırakmayarak seslerini duyurmaya çalıştılar.

Gönen ve Tuzla deri işçilerinin, Nakliyat-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan Coca-Cola işçilerinin direnişlerine de destek veren Çorlu Deri işçilerini 3 Mart'ta Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Yener Kaya ve Başkan Vekili Musa Servi ile birlikte CHP Genel Başkan Vekili Cevdet Selvi, Çorlu Belediye Başkanı Altan Ersin, CHP Edirne Milletvekili Rasim Çakır, CHP Çorlu İlçe Başkanı Ünal Baysal ve CHP Tekirdağ İl Başkanı ziyaret ederek işçilerin sorunlarını çözmek için üzerlerine düşen her görevi yerine getireceklerini söylediler.

CHP Genel Başkan Vekili Cevdet Selvi Cevahir Deri ve Dünya Deri işçilerinin Çorlu Deri işçileriyle aynı sıkıntıları yaşadığını söylerken; İş Yasası'nı tanımamakta direnen patronları eleştirdi. İlerleyen günlerde sendikaların fabrikaya resmi grev kararı astığında işverenin de sıkıntılı günler geçireceğini söyleyen Selvi; "Asgari ücretin de altında ücret vererek, işçiyi aç-susuz bırakmak kimseye yakışmaz. Dün Tuzla'da bugün burada çözülmesi mümkün olup da hakları istismar edilen işçiler Türkiye'ye yakışmıyor" şeklinde konuşurken bugüne kadar patronlarla yapılan görüşmelerin hiçbirinden olumlu yanıt ala-

madıklarını ekledi. Bu sorunun muhakkak çözüleceğini söyleyen Selvi, ziyaretler sonrası yaptıkları değerlendirmelerle Meclis'te soru önergesi vereceklerini de belirtti. Selvi, tüm bunları söylerken, CHP'nin hükümette olduğu dönemde deri işçilerine ve genelde işçi sınıfına yönelik saldırıları "unutmuştu" muhtemelen. Selvi'den hemen sonra kısa bir konuşma yapan Yener Kaya ise 1 yılı aşkın süredir verilen emek mücadelesinin er ya da geç kazanılacağını söyledi. Kendilerini çadırda ziyaret eden CHP'lileri Çorlu Deri işçileri de "Baskılar bizi yıldıramaz", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Sendika yoksa üretim de yok" sloganlarını atarak karşıladılar.

İleri Deri'de zafer tüm işçilere yansıtacak

Ziyaret sonrası görüştüğümüz Deri-İş Sendikası Çorlu Temsilcisi Ali Bayram direnişin geldiği son aşamayı değerlendirdi;

"Yerel Mahkeme patronu haksız bulmuştu, patronun 15 gün öncesinden haber verilmeden işten çıkarılması, çıkarılış biçimi-

mini değerlendirdikten sonra bu kararı vermişti. Sonrasında patron kararı Yargıtay'a taşımıştı. Yargıtay'dan da kararın bozulması yönünde yerel mahkemeye geri döndü dava. Ancak yerel mahkemede kararı veren hâkim 'bu karar önüme gelirse, ben yine aynı kararı veririm' diyor. Çünkü patronu haklı gösteren hiçbir durum yok ortada. Önceki gelişmeleri zaten biliyorsunuz.

Benim çadırlarda olmadığım bir saatte TMS'den polisler gelerek çadırda işçileri topluyorlar. Onların kafalarını karıştırmak için konuşuyorlar. Emniyet'e davet ediyorlar, sorunu çözelim diye. Ardından beni de aradılar. İşçileri başka bir tarafa beni başka bir tarafa aldılar. Bizi tehdit ettiler, 'mahkemeyi kaybettiniz, çadırlarımızı yıkacağız, sizi burada barındırmayacağız' gibi laflar ettiler. Biz de ifade vermedik avukat istedik. Emniyet müdürü de işçilere dönerek 'Arkadaşlar bu adam sizi kandırıyor, sendikacılar sizi kandırıyor. İnanmayın, gidin işverene paranızı alın bu işi de bırakın' dedi. Ben de 'Siz bugüne kadar bu sorunu çözme çabasına girmediniz. Şimdi gelip de işçilerle bu şekilde konuşmanız doğru değil' dedim. Biraz daha tartıştık. Sonra kaçır adımlarla oradan ayrıldık. 'Ben seni orada tutmam' dedi ve gitti. Avukatlar geldikten sonra ifade verdik ve çıktık. Saatler aldı tabi bu anlattıklarım. Biz o gün tedbirliydik. Bizi aldıklarında çadırlara gelerek yıkabilirler diye birkaç arkadaş çadırlarda bırakmıştık. Dediğimiz gibi de oldu. Sivil polisler çadırlara gitmişler ve insanların olduğunu görünce geri gitmişler.

Bizi bıraktıktan sonra akşam çadırda kimse kalmayınca da tekrar gidip yıkmışlar. Ama nasıl bir kindir ki, jiletlerle, bıçaklarla ramparça etmişler çadırları, içerideki eşyaları kırıp dökmüşler. Biz de tekrar 10 dakika içerisinde kurduk çadırlarımızı. Sonrasında ise Çorlu Demokrasi Platformu'na haber verdik, basın açıklaması yaptık.

İşveren direnişteki işçilerin evlerine sivil polislerle beraber giderek 'siz birkaç kişiyle birlikte gelin, size istediğiniz kadar para verimiz' diyorlar. Arkadaşlar da 'Benim evime geldiniz, ben sizi misafir olarak kabul ettim. Bir daha da bu teklifle benim evime gelmeyin' diye cevap veriyorlar. Polis özellikle göçmen işçilere 'Siz sürekli sınırdan geçip geliyorsunuz. Çay ve benzeri şeyler getiriyorsunuz. Bunları size getirtmeyiz. Sizi sınır dışı ederiz' diye tehdit ediyorlar. Özellikle bu son 10 gündür bilinçli bir şekilde polisler tarafından takip ediliyorum, kiminle sohbet ettiğim takip ediliyor, nereye gidersem izleniyorum. Harb-İş Sendikası'nın şube başkanına gidip 'Bunlar PKK'nın yıldönümünü kutlayacaklar. Sakın bunlarla ilişki kurma, bunları gönder' diyorlar.

Artık kritik bir döneme giriliyor patronlar açısından. Çünkü resmi grev kararı asılacak, İleri Deri patronu çok zorlanacak. Süreç sonunda sendikayla birlikte işçiler işyerlerine geri dönerse buradaki tüm deri işçileri örgütlenmeye başlayacak. Burada oturmuş bir faaliyet örülmüş olacak. Son günlerde bu saldırıları artırmalarının nedeni de bundan korkmaları." (İstanbul)

Deri işçileri: "Duyun sesimizi, sesimize ses katın!"

Cevahir Deri işçileri 24 Kasım 2005, Dünya Deri işçileri de 6 Şubat 2006 tarihinden beri direnişte. İşçiler sendika öncülüğünde devletin ve kolluk güçlerinin saldırılarına rağmen cesurca ve onurlu bir şekilde direnişlerini sürdürdüler/sürdürecekler. Ancak deri işçileri seslerini duyuramadıklarını ifade ediyorlar. İşçilerin sesini ancak devrimci ve sosyalist basın duyuyor ve duyurmaya çalışıyor.

Seslerini duyuramayan işçiler, 4 Mart Cumartesi günü AKP Tuzla ilçe teşkilatının 2. Olağan Kongresi'ni Tuzla'da Kafkale Spor Kompleksi'nde yapacağını duyunca seslerini Başbakan'a iletmek amacıyla aileleriyle ve sendika yönetimiyle birlikte kongrenin yapılacağı yere gittiler. Çeşitli dövizlerle Spor Kompleksi'nin önüne gelen işçiler yoğun polis ablukasına rağmen spor salonunun önünde beklemeye başladı. Burada Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya, AKP'li olan Tuzla Belediye Başkan Yardımcısı Sadem Çolak'la görüşti. Sonkaya Başbakan'la görüşmek istedik-

lerini, dertlerini başbakana anlatacaklarını dile getirirken, Çolak "Bir heyet oluşturun. Pazartesi ya da Salı günü gelin ben sizi bakanla görüştüyüm ya da ben Başbakan'a talebinizi iletirim. Burada beklerseniz polis size müdahale eder" dedi. Halbuki iki aydır AKP'li Belediye Başkanı veya yönetimiyle görüşmek için defalarca kez girişimde bulunan sendika yönetimi ve işçilerin taleplerine yanıt bile verilmemişti. Bu arada kitlenin etrafı polis tarafından kordona alınırken kısa süreli gerginlikler yaşandı. Sonkaya tek amaçlarının seslerini Başbakan'a iletmek olduğunu, bunun için salonun dışına bekleyeceklerini belirtirken işçiler "Anayasal hakkımızı kullandığımız için sokağa atıldık. Silah çekenlere dayak atanlara işlem yapılmazken bizler gözaltına alınıyoruz, terörist damgası yiyoruz" dediler. Yapılan tartışmalar büyürken polis şeflerinden birinin şube başkanı Hasan Sonkaya'yı kastederek "Bu adam provokatör. Bunun başbakanla görüşmek gibi bir derdi yok. Bu sizin

başkanınız olamaz. Yerine başkasını seçmelisiniz" sözleri işçilerin tepkilerine neden oldu. Bu arada yine söz alan Kadem Çolak "Bu ülkeyi Başbakan yönetmiyor. Sermaye dünyayı ve ülkeyi yönetiyor. 11 Eylül saldırısının ardında sermaye var. Dünyada her yıl 1 trilyon dolar silahlanmaya ayrılıyor" derken işçiler, "Biz ekmeğimiz, aşımız, onurumuz için direniyoruz" dediler. Yapılan uzun tartışmalar sonucunda 3 kişilik heyet oluşturulması ve bu heyetin Başbakan'la görüştürüleceği söylendi. Polisler Başbakan gelmeden işçileri kordona alırken sürekli "tamam, alın bunları" anonsları yapılarak işçiler tehdit edildi. İşçiler polis kordonuyla spor kompleksinin dışına götürülürken dışarıda da tecrit edildiler. Şube başkanı Hasan Sonkaya ve iki direnişçi işçi içeride Başbakan'la görüşmeyi beklerken kendilerinden bir dilekçe yazması ve bunu başbakana iletmeceklere söylenirken heyet bir dilekçe verdikten sonra saat 17:00 civarında işçiler eylemlerine son verdiler. (Kartal)

Konduların ne kokusu, ne sesi, ne de acısı ulaşıyor Çankaya'ya...

Ankara'nın göbeğinde bir mahalle, bir köy. Şehir merkezine yarım saat uzaklıkta bir yerleşim yeri. Ülkenin başkentinde ülkenin kalbinin attığı, hayati kararların alındığı, geleceğin belirlendiği **Çankaya**'ya iki adımlık bir yer. Egemenlere ait gökdelenler yükseliyor sıra sıra. Lüks villalar, güvenli, korunaklı, tertemiz, kocaman yollarıyla sokaklar, caddeler uzanıyor muntazam, düzenli, her şeyin yerli yerinde olduğu. Pahalı, deri koltuklara yığılarak, emekçilerin hayatına yön veriyorlar. Belki de bu yaz tatilini hangi adada geçireceklerini tartışıyorlar. Kanarya Adalarına mı yoksa Havai Adalarına mı gitsek? Ara sıra (Rüzgar ters estiğinde) mis gibi hava ağırlaşıyor gelen kokularla, hemen perdeyi çeker içlerinden biri.

Gökdelenlerin hemen ardı. İki dünya, iki gelecek, iki ayrı yaşam, yeni ve eski, iyi ve kötü. Göz alabildiğine gecekondular, bir o kadar yoksulluk-sefalet. **"Sınırsız bir özgürlük"**. Soğuktan donabilirsiniz dilediğinizce veya susuz kalabilirsiniz doya doya, istediğiniz kadar yürüyebilirsiniz örneğin. Ancak bu gecekondulara da rahat yok. Egemenlerin yeni icadı **'Kentsel Dönüşüm Projesinden'** paylarına düşeni alıyorlar. Kokusu yüzünden yazın yanından geçilmeyen bu yerlerde yaşayan emekçiler her gün bin bir sorunla karşı karşıya kalıyorlar. Mamak Çöplüğünün hemen üstünde bir köy. Bakmayın öyle dediğimize Çankaya'nın kapı komşusu. Burası da tıpkı ülkemizin diğer bölgeleri gibi yoksulluğun girdabında. Buradan çektiğiniz fotoğrafta her şeyi bulmak mümkün. İşsizliği, yoksulluğu, asgari ücretle ölesiye çalıştırılanları, üretmedikleri için köylerini terk ederek büyük şehirlere göç edenleri. 14-15 yaşında evlendirilen genç kızları... Bu tabloda egemenlerin yarattığı her türlü sorun mevcut. Yollar çamur içinde, belediye otobüsü yok, altyapı yok...

Tüm bunların içinde yaşam mücadelesi veren bunca ağır yükü omuzlamaya çalışan emekçileri daha da zor günler bekliyor. Başlarını soktukları küçücük kondula-

ları başlarına yıkılacak. Büyük bir çoğunluğu sokağa atılacak. **Tek suçları yoksul olmak, emekçi olmak, yaşamı alinteriyle sürdürmek.** Yerle bir edilecek mahallelerden sadece biri **Yakup Abdal**. Ankara Büyükşehir Belediyesinin uyguladığı projenin şimdilik son durağı. Yangından mal

kaçırıcısına alelacele iki gün içinde tebligat gönderip yıkıma geliyorlar. Kuşkusuz aceleleri var. Daha fazla talan, daha fazla vurgun, daha fazla para istiyorlar. Emekçiler mi? İhtiyacı karşıladığı sürece 'ekmeğini verir' sonra da sokağa. Yakup Abdal emekçi halkımızın çektiği sıkıntıları anlatıyor dürüstçe. Konduların yükselen duvarları; villaları babalar gibi savunulara, maaşı kendisine yetmez iken trilyonluk düğün yapanlara karşı yalın, hesapsızca duruyor. Daha çok vurgun için birbirini boğazlayanların, milyonlarca insanı açlığa sürükleyenlerin iki adım ilerisinde duruyor kondukentler. Yıkım ekipleri sadece kerpiç, tuğla ve harçtan yapılan evleri yıkmayacak. **Geçmişe ait olanları, geleceği, dünü, yarını, alinterini, yılların emeğini de yok edecekti.** Onlar da bunun farkındaydı ve 'kapıda' karşıladılar davetsiz misafirleri. Biz barikatların kurulduğu, las-

tiklerin yakıldığı sırada onların yanındaydık. Acılarına sevinçlerine ortak olmaya çalıştık. Her birinin gözlerinde yılların birikmiş öfkesi, hesap sorma gününü düşünüyorlar. Emekçilerin, işçilerin sorunlarını yansıtan bizler onların sorunlarını dertlerini dinledik şimdi onlara kulak verelim;

ler çocuklarımıza galoş giydirip okula alıyorlar. Kışın ortasında sokağa atacaklar bizi. Düşünmekten uyuyamıyorum. Melih Gökçek buradaki insanlara kömür, makarna verip kandırıyor. Mahalleli yıkım ekipleriyle gelen elektrikçilerin arabasını parçaladı. Biz diyoruz ki; ölmek var dönmek yok, gündüz kadınlar gece erkekler bekleyecek.

Ülker Yıldız; 19 yaşındayım. Evliyim, eşim işsiz. 5 kişi aynı evde kalıyoruz. Kış ortasında çocuklarımızla birlikte bizi sokağa atıyorlar. Gökçek, çadır vereceğim diyor, kendisi lüks yerlerde kalıyor. Bizim evlerimizi yıkacağına milletvekillerinin villalarını yıksınlar.

Veli Gök; Çorum Uğurludağlıyım. 60 yaşındayım, iki yıldır buradayım. Herhangi bir gelirim yok emekli de değilim. Köyde 18 dönüm arazimi satıp buraya geldim ancak başımızı sokacak bir yer alabildik. Evde 8 kişiyiz, hiç kimse çalışmıyor. Evimiz tapulu, bize kağıt gelmedi ancak yarın bize de gelecek. Kış ortasında nereye gideceğiz?

Hüsniye Köküz; 1998 yılında Çorum Sungurlu'dan geldik. 7 tane çocuğum var. 10 kişi aynı evde kalıyoruz. Yıllardır suyumuz yok. Çamaşır makinesine tasla su taşıyoruz. Burada doğru dürüst bir evimiz yok, yolumuz yok. Bugün yıkmaya geldiler. Elektrik su kesildi. Bize kağıt gelmedi. Avukata gidecek paramız yok. 2 yıldır su bekliyoruz gelmiyor. Madem evlerimizi yıkacaktı neden su, elektrik parası alıyor bizden. Bir alt mahalleden su için 350 milyon aldılar, bizden 1,5 milyar aldılar. Evlerimizi yıkmaya gelirlerse silahımızı elimize alıp çatıya çıkacağız ya kendimi ya onları vuracağım, vurmaya mecburum. Biz kız çocuklarımızı okutmak için buraya geldik, burası bizim, tapulu yerimizi yıktırmayacağız. Onlara oy vermeyeceğiz. Biz yoksulluktan burada bekliyoruz. Çocuklarımızın işi yok gücü yok. 4 paket makarna ile insanları kandırıyorlar. Destek olacaklarına köstek oluyorlar. (Ankara)

"Gündüz kadınlar gece erkekler bekleyecek"

Arap Metin; Çorum, Sungurluluyum. 6 yıldır burada oturuyorum. Arsam tapulu, şu anda Çankaya belediyesinden alındı, Büyükşehir Belediyesine verildi. 2 gün önce tebligat geldi. Buradaki insanların çoğunun durumu kötü, asgari ücretle çalışıyorlar. Büyükşehir bize su getirdi, bizden 1,5 milyar aldı. Su patladı biz kendimiz yaptık. Şimdi 450 evi yıkacaklarını söylüyorlar.

Neslihan; Çorumluyum. Oyak sitesinde çalışıyorum. Yemek işi yapıyorum. Sabahın köründe kalkıyorum, oturduğumuz yerden belediye otobüsü geçmiyor. Evimizi yıkacaklarına milletvekillerinin evini yıksınlar. Köyümüzde su yok, okulumuzda su yok, yollar çamur içinde. Öğretmen-

Tuzla'ya CHP çıkartması!

2 Mart Perşembe günü ise **CHP milletvekilleri**, Petrol-İş Genel Merkez yöneticileri, **Aydınlı köyü muhtarı** ile EMEP Tuzla İlçe yöneticileri direnişte olan **Dünya** ve **Cevahir Deri** işçilerini ziyaret ettiler.

Ziyarete 700 deri işçisi bir araya gelirken işçiler **"Yaşasın halkların kardeşli-**

Tuzla Şubesi" flamalarıyla basın açıklamasına katıldılar. İşçiler basın açıklamasında yaklaşık bir saat üretimi de durdurdular.

Burada sırasıyla Deri-İş Tuzla Şube Başkanı **Hasan Sonkaya**, CHP Genel Başkan Yardımcısı **Cevdet Selvi** ile Deri-İş Genel Başkanı **Yener Kaya** birer ko-

nuşma yaptılar. Hasan Sonkaya yaptığı konuşmada, **"Sendikalı olmak işçilerin anayasal hakkıdır.** Anayasal haklarını kullanan işçiler işten atılıyor. İşlerine sendikalı olarak geri dönmek isteyen işçiler ve sendikamız devletin kolluk güçleri tarafından baskıya maruz kalıyoruz. Bizler haklılığımızdan ve meşruluğumuzdan aldığımız güçle mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi. Basın açıklaması boyunca işçiler sık sık **"Tuzla'da taşeron istemiyoruz"**, **"Direne direne kazanacağız"**, **"Birlik mücadele zafer"** vb. sloganlarını attılar. Basın açıklamasının ardından Cevdet Selvi'nin yanına giden işçiler **"Haklı olmamıza rağmen mağdur durumdayız. Çocuklarımızı okula gönderemiyoruz, eve yiyecek götüremiyoruz. Bu soruna çözüm**

bulmanızı istiyoruz" dediler. CHP milletvekili **Berhan Şimşek** ise meclise bir soru önergesi vererek Deri-İş Tuzla Şubesi yöneticilerine yapılan saldırıların gerçek olup olmadığını araştırılmasını ve sorumlular hakkında soruşturma açılmasını talep etti.

CHP Milletvekillerinin deri işçilerini ziyaret etmesi, meclise soru önergesi vermesi bir olumluluktur. Deri işçilerinin seslerini duyurmuşlardır, saldırganları teşhir etmişlerdir. Ancak **faşist Kemalist CHP**'nin işçileri düşünerek böyle yapmadıklarını da görmek gerekmektedir. Burada CHP milletvekillerinin tek amacı geleceğe yatırım yapmaktır. Bu gerçekliği işçilere anlatmak devrimci ve demokrat işçilere düşmektedir. (Kartal)

İşçi-köylü'den

2006 8 MART'I VE ÖNÜMÜZDEKİ SÜREÇ ÜZERİNE...

Ezilen emekçiler açısından politik ve pratik bir canlılığı barındıran Mart ayını karşılamış bulunmaktayız. Tarihte birçok katliama, vahşete takvim olan Mart ayı bunun yanı sıra direnişlerle de anılmaktadır. Egemenler ve ezilenler arasında süren kesintisiz mücadele, Mart ayına yeni katliamları ve beraberinde yeni direnişleri not etmeye devam ediyor. İşte tüm bunlardan ötürü, devrimci ve komünistler açısından da daha özel bir yerde durmaktadır 2006 Mart ayı. Yanısıra nitelikli bir muhalefetin ve örgütlenmelerin, eylemlerin yakalandığı Mart ayı, arifesi olduğu Nisan ve Mayıs ayına maya oluşuyla da diğer süreçlerden ayrılmaktadır. Bu temelde 2006 Mart'ına baktığımızda **"perşembenin gelişi çarşambadan belli olur"** misali hazırlıklarına başladığımız bu ayları şimdiden öngörmeli, örgütlemeliyiz.

Mart ayının politik ve pratik atmosferinin startı 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'yle başladı. **İnsanlığın kurtuluşu davasında, cinsel, ulusal, sınıfsal sömürünün katmerli ağında boğulmak istenen emekçi kadının örgütlenme ve özgürleşme mücadelesinin miladıdır 8 Mart.** Bu derece tarihsel bir öneme sahip olan, bu günün nasıl ele alındığı, nasıl örgütlendiği, kadın soruna hangi ideolojik-politik pencereden bakıldığıyla ilintilidir. İşte bu noktada yaşanan kaçınılmaz saflaşmalar anlaşılır olmalıdır. Her tür örgütlenmeye rengini veren onun ideolojik ve politik muhtevasıdır. **Kadın sorununun kaynağını erkekte arayanlar, elbette ki çözümü erkek karşıtlığında arayacak, kadın**

sorununu emperyalist-kapitalist sistemin ta kendisinde arayanlar da kadının kurtuluşunu kadın erkek ele yürütülecek bir mücadelede yani devrimde arayacaktır. Son yıllarda bu tartışmalar üzerinden yaşanan ayrışmalarla birkaç farklı yerde örgütlenen 8 Martlar devrimci ve komünistler için kabul edilebilir değildir. Sonuç üzerinden soruna sınıfsal bakanlarla bakmayanların ayrışması kimilerince bir olumluluk gibi değerlendirilse de bu doğru değildir ayrıca meselenin özü de bu değildir. Bu ayrışmaların pratik süreçte bu denli etkili olmasının nedeni devrimci ve komünistlerin kitleler ve DKÖ'ler içindeki zayıf örgütlülüğüdür. Daha doğru bir ifade ile sorunu sınıfsal özünden koparanlara cesaret veren zemindir. Bu yönüyle bu tartışmaları, üzerinden atlamaması gereken ancak esasa oturan tartışmalar olarak almamak gerekir. Bu noktadan 2006 8 Mart'ına dair esasta söylenecekler ise;

Yukarda dikkat çektiğimiz farklı ele alışlara karşın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün ortak örgütlenmesi elbette mümkündür. 2006 8 Mart'ını birleşik ve kitlesel örgütlenme konusunda devrimci ve komünistler ciddi bir çabaya girmiştir, ancak bu girişim ve çabalar başta bazı feminist çevreler ve Demokratik Özgür Kadın Hareketi'nin de içinde olduğu 8 Mart Kadın Platformu tarafından karşılıksız bırakılmıştır. Bu karşılıksız bırakma, birleştirme çağrılarının yapıldığı görüşmelerde devrimci ve komünistlere erkeksiz bir 8 Mart eylemi dayatması olarak çıkmıştır karşımıza. Birçok devrimci kurum, çeşitli sendika

şubeleri ve demokratik kitle örgütü bu aşamadan sonra birlikteliğini korumuş ve sınıfsal özüne uygun bir 8 Mart'ı örgütlemiştir.

Geçtiğimiz yıl yine Beyazıt'ta ve devletin vahşi saldırılarına rağmen yapılan eylemde yakalanan olumluluklar bu yıla da taşınmıştır. Devletin en küçük demokratik hak ve talebe tahammüslüğünün örneklerinden biri olan 2005 8 Mart eylemine yönelik saldırı, o günlerde Türkiye'de olan AB Troykası'nın timsah gözyaşlarıyla dünya kamuoyunda önemli bir gündem olmuştu. TC'yi yaptığı saldırıdan dolayı kınamak bir yana, AB'yi ülkemiz halkları nazarında **"demokratik, işkence karşıtı"** gösterme çabasından başka bir anlam ifade etmeyen bu durum devleti ve polisini kamuoyunda tartışılır duruma da düşürmüştü. Emperyalist efendilerinin **"iyi bir AB imajı"** kaygısını gölgelemek istemeyen devlet, durumu kurtarmak için saldırılarına "slogan" gerekçelerini sıralamış durmuştu. Tüm bunların ardından yine devrimcilerin, komünistlerin ve çeşitli DKÖ ve sendika şubelerinin başvurduğu mitinge izin vermemiş ancak yine Beyazıt'ta yapılan eyleme saldırıyı göze alamamıştır. Özelleştirmelerle, yürürlüğe giren **TCK, CİK** (yakında gündemleşecek TMY) ile yapacağını zaten yapan devlet, süreci açısından saldırıya ihtiyaç görmemiş, kamuoyunda bir kez daha aynı gündem üzerinden tartışılmayı uygun görmemiştir. Geçen yılki tablo üzerinden herkesin gözüne Beyazıt eylemi üzerinde olduğu bir anda devletin saldırmaması oldukça "akıllıcadır." Geçen yılki saldırısıyla kitlelere **"alanlara çıkmayın, bu eylemleri yapan yasa dışı terör örgütleridir, kandırılmayın"** mesajları vermeyi hedefleyen devlet, bu yılki 8 Mart eyleminin kararlılığı ve kitleselliğiyle pek de hedefine ulaşmadığını görmüştür.

Bu yılki 8 Mart eylemini değerlen-

dirirken irdelenmesi gereken bir diğer konu da, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da **ESP ve EKD** tarafından örgütlenen üçüncü bir 8 Mart eylemidir. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü gibi bir gündem üzerinden devrimcilerin, çeşitli DKÖ ve sendika şubelerinin örgütlediği bir eylemde "yer meselesi" üzerinden ayrışan ve başka bir miting örgütleyen ESP ve EKD'nin bu tutumu bizler açısından kabul edilebilir bir tutum değildir. Yukarıda bahsini ettiğimiz Mart ayının kendisinden sonra gelen süreç açısından da önemi ve belirleyiciliği ile birlikte ele aldığımızda bu parçalı duruş devrimciler açısından olumlu olarak değerlendirilemez.

Devletin özellikle Türkiye Kürdistanı'nda ivmesini artırdığı saldırılar ve bu saldırılar karşısındaki kitlesel ve militan duruş ile birlikte değerlendirdiğimizde, önümüzdeki en yakın gündem olan **Newroz**'un bu yıl açısından önemi daha bir artmaktadır. Bunun yanı sıra işçilere ve emekçilere dönük saldırılarla birlikte ele alarak yüklenmemiz gereken **1 Mayıs** gündemi de bugünden çalışmalarına başlanması ve örgütlenmesi gereken bir süreçtir.

Hatırlanacağı gibi geçen yıl Partizan olarak birçok ilde okurlarımız pankartları ile 1 Mayıs kutlamalarına katılmış, bazı yerlerde tertip komitesinde yer almış, çalışmalara ve tartışmalara aktif olarak katılmış ve azımsanmayacak bir kitleyi alanlarda toparlamıştı. Bu olumlulukları 2006 1 Mayıs'ına taşımamız yanında önemli olan bir diğer konu da, kitle çalışması açısından ortaya çıkan eksikliklerimizi gidermek, 1 Mayıs'ı sadece bir günlük bir kutlama olarak değil bir örgütlenme süreci olarak ele almak ve bu yıl çok daha kitlesel bir şekilde saldırılara dur demek için çalışmalarımıza hız vermektir.

Belediye işçileri "İş görmeme" hakkını kullanıyor!

Genel-İş Sendikası Kocaeli Şubesi'nde örgütlü bulunan, 1998 yılından itibaren maaşlarının küçük bir kısmını alarak yaşayan Yalacdere Belediye işçileri **16 Şubat** Perşembe günü 4857/34 madde gereğince iş görmeme hakkını kullanmaya başladılar. İşçilerin maaşları 550-600 YTL arası değişirken Belediye işçilere 150 YTL gibi komik bir rakam ödeme yapıyor. Belediye başkanı kendi maaşını (2 bin 600 YTL), memurların maaşını tam öderken işçilere **"150 YTL ile geçin"** diyor. Kocaeli'de 46 belediye bulunurken işçilerin maaşlarının ödenmediği tek belediye Yalacdere Belediyesi. Belediye'nin gelir sağladığı yolcu minibüslerine Büyükşehir Belediyesi tarafından el konulmuş. Belediye'de daha önceleri 55-60 kişi çalışırken bazıları emekli olmuş bazıları ise maaşlarını alamadığı için iş akitlerini fesh etmek zorunda kalmış. Emekli olan işçiler alacaklarını daha alamazken işçilerin her birinin belediyeden yaklaşık 20-25 bin YTL alacakları bulunuyor.

25 Şubat Cumartesi günü Genel-İş Sendikası 3 No'lu Bölge Başkanı **Veysel Demir**, Genel-İş İstanbul ve İzmit yöneticileri Yalacdere Belediye işçilerini ziyaret ederken burada neler yapılabileceği, nasıl mücadele edileceği üzerine konuşmalar yapıldı. İşçiler haklarını alana kadar hizmet vermeyeceklerini, belde halkıyla bütünleştiklerini ve koşulları değiştirmenin zamanının geldiğini vurguluyorlar. (Kartal)

"Yaşasın sınıf dayanışması"

Kartal'da biraraya gelen **BDSP, Partizan, DHP, İşçi Gazetesi, Kurtuluş, HKM, Emekli-Sen** ile **PDD** çevreleri **27 Şubat** Pazartesi günü direnişte olan **Cevahir Deri**, Dünya Deri ile **Serna-Seral** işçilerini ziyaret ederek direnişleri sahiplendiklerini belirttiler.

Kitle Deri-İş Tuzla Şubesi önüne **"Tuzla deri işçileri yalnız değildir, Yaşasın sınıf dayanışması"** pankartıyla ve sloganlarla geldi. Yapılan sohbetlerin ardından direnişteki işçilerle birlikte şube önünde bir açıklama yapıldı. Kurumlar adına yapılan konuşmada "İşçi sınıfına yönelik çeşitli saldırılar var. Bizler bu saldırılara karşı topyekün direniş hattını örmeliyiz. Bugün mücadele hattını örmek tek tek direnişlere sahip çıkmaktan geçmektedir. Bu bilinçle deri işçilerinin direnişlerini sahipleniyoruz" denildi. Daha sonra konuşan **Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya** "Birçoğunuzun da bildiği gibi sendikamız sanayiinin yüzde 90'ında örgütlü bulunmakta. Havzada bir sürü baskı ve saldırılara maruz kaldık. Cevahir Deri'de saldırılara uğradık ama yılmadık. Dünya Deri'de 37 arkadaşımız sahte kapatmayla kapı önüne konuldu. Biz direnişimizi sonuna kadar sürdüreceğiz. Dayanışmamız alanlarda da sürecektir" dedi.

Kitle Serna Seral önüne de "Serna-Seral işçisi yalnız değildir, yaşasın sınıf dayanışması" pankartı ve sloganlarla geldi. Direniş çadırında yapılan sohbette işçiler genel olarak yaşadıkları sorunları anlattılar. Direnişin kendilerine kattığı bilince vurgu yaparken direnişlere destek ziyaretlerinin artması gerektiğini belirttiler. Kurumlar adına yapılan konuşmada ise, **"Buradaki kazanım işçi sınıfının kazanımıdır. Biz bu bilinçle direnişinizi sahipleniyoruz ve bundan sonra daha sık yanınızda olacağız"** denildi. (Kartal)

8 Mart emekçi kadınlarıdır!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için 5 Mart'ta Beyazıt Meydanı'nda miting düzenleyeceğini basına duyuran bileşen **2 Mart'ta Beyazıt Meydanı**'nda bir basın açıklaması yaptı.

Kitle adına açıklama yapan **Aysu Baykal** bu seneki 8 Mart'ı emperyalist saldırganlığın daha da pervasızlaştığı, yoksulluğun arttığı, sefaletin derinleştiği, kölelik yasalarının dayatıldığı, sosyal hak ve güvencenin gasp edildiği, F tipi saldırısının ve tecritin devam ettiği bir süreçte karşıladıklarını söyledi. 8 Mart'ı yaratanların mücadele ruhu-

na bugün her zamankinden daha fazla ihtiyaç olduğunu söyleyen

Baykal, "Eğer sömürü ve baskılara karşı yeter demek gerektiğine inan-

yorsak, kölelik düzeninin bizi öğüten çarklarını parçalayıp insanca yaşamak istiyorsak, 8 Mart'ı yaratan, mücadele ile özgürleşenlerin alanlardaki sesi olmak için başta emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçileri, ilericileri, devrimcileri 5 Mart tarihinde Beyazıt Meydanı'nda gerçekleştireceğimiz mitinge katılmaya çağırıyoruz" dedi. Polisin yoğun yığınak yaptığı Beyazıt Meydanı'nda yapılan açıklama "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" ve "Cinsel, sınıfsal, ulusal sömürüye son" sloganı atılarak son buldu. (İstanbul)

Emperyalist saldırganlığa ortak olmayacağız

Irak'taki emperyalist işgale asker pazarlamak için can atan ülkemiz egemenlerinin asker tezkeresi çıkarma girişimlerinin yıl dönümü olan **1 Mart Çarşamba** günü yüzlerce insan İran'a ve Suriye'ye sıçratılmak istenen işgali kınadı ve ezilen dünya halklarına dayanışma mesajlarını gönderdi.

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu, **SDP**, **EMEP**, **SODAP** ve **Özgür-Der** üyesi yüzlerce kişi, "Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak", "Afganistan, Irak... Şimdi İran. Emperyalist saldırganlığa izin vermeyeceğiz", "İncirlik üssü kapatılsın. ABD evine dön!", "Irak'a özgürlük direnişle gelecek" yazılı pankartlar açarak Taksim Gezi Parkı'nda üç koldan yürüyerek bir araya geldi.

ABD'li işgal karşıtı annelerden **Celeste Zappala** ve çok sayıda aydın ve sanatçının destek verdiği eylemde kitle adına ortak açıklama yapan **Bilgesu Erenus**;

1 Mart tezkeresinin oynanmasının üzerinden 3 yıl geçmiş olmasına dikkat çekerek, "3 yıl önce savaş karşıtları ve anti-emperyalist güçler olarak bizler, Türkiye'nin ABD'nin yedeğinde Irak'ın işgaline katılmasına hayır diyerek, asker tezkeresi Meclis'te oylandığı gün Ankara sokaklarındaydık. O gün 'Irak'ta işgale son, Türkiye saldırı üssü olmaz' diyen yüz binler kazandı' diyerek kitlenin ve örgütlülüğün gücüne dikkat çekti.

İşgal altında olan Irak'ta 100 binlerce insanın katledildiğini, işkence gördüğünü, kadınların tecavüze uğradığını, çocukların hastalık ve açlıktan öldüğünü belirten Erenus, "Irak ne

özgür ne de güvenli bir ülkedir. Irak, ABD ve İngiltere'nin başını çektiği emperyalist işgal güçlerinin denetimi ve yönetimi altındadır. Sözde Irak hükümeti de ABD ve İngiltere'nin kuklası olmaktan başka bir işleve sahip değildir. Irak için özgür bir gelecek, ancak Irak direniş güçlerinin taleplerinin işgalciler tarafından kabul edilmesinde ve işgal güçlerinin Irak'ı kayıtsız, koşulsuz terk etmesindedir, çünkü Irak'ın kaderini Irak halkı belirleyecektir" dedi.

ABD'nin Irak'takine benzer ge-

rekçelerle İran ve Suriye'yi de tehdit ettiğini belirten Erenus, ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelik işgal ve saldırgan girişimlerine karşı kararlılıkla karşı durmaya devam edeceklerini söyledi. Türkiye'deki egemenlerin ABD'nin kuyruğuna takılmaya hazır görüldüklerine dikkat çeken Erenus, "Emperyalist güçleri Genelkurmay, büyük sermaye ve AKP hükümetini bir kez daha uyarıyoruz! Ülkemizi kardeş halklara karşı bir saldırganlık ve savaş üssü haline getirecek adımlar atmaktan, Türkiye'yi ABD ve İngiltere'nin peşinde İran ve Ortadoğu halklarının katili konumuna getirecek girişimlerden vazgeçin!" diye konuştu.

Kardeş halkların anaları da alanlardaydı!

Irak işgalinde oğlunu kaybeden ABD'li işgal karşıtlarından **Celeste Zappala** ise, oğlunun 2004 yılında Irak'ta kimyasal silah bulmak için görevlendirilen araştırma grubunu korumakla görevlendirildiğini ve bu uğurda sipere gönderildiğini, bu sırada öldürüldüğünü belirtti.

Savaşın bir felâket olduğunu ifade eden ve bugün burada olmaktan da gurur duyduğunu açıklayan Zappala, "Bir yalan için çocuklarını kaybeden 100'lerce anneden sadece biriyim. Ben oğlunu Irak'ta kaybeden 2294 Amerikalı anneden biriyim. Ben; bir yalan için sevdiğini kaybeden binlerce anneden sadece biriyim" diyerek konuştu.

Böyle bir günde burada olmaktan müteşekkir olduğunu da söyleyen Zappala, "Buranın benim ülkeme çok şey öğreteceğine inanıyorum. Sizler; Bush'un Türkiye topraklarını ve halkını kullanarak Irak'taki işgal planlarına hayır dediniz" dedi ve ekledi;

Pek çok insanın Bush'un arkasındaymış gibi gösterilmesine atıfta bulunurcasına konuşan Zappala; "Barış mümkündür. Ülkemdeki insanlar Bush'tan ve işgalden yana değil" dedi.

Zappala'nın konuşmasının ardından ufak bir dinleti yapan **Grup Yorum**, ABD emperyalizminin değil dünya halklarının kazanacağını belirterek "6 Milyarız" ve "Düşenlere" adlı marşları okudu. Grup Yorum'un türkü ve marşlarından sonra kitle sloganlarla eylemi bitirdi.

(İstanbul)

ANKARA

EKİN SANAT'TA 8 MART ETKİNLİĞİ

Bu yıl Ankara'da 8 Mart'a ilişkin oluşturulan **Devrimci 8 Mart Platformu** tarafından bir dizi etkinlik gerçekleştirildi. Feministlerin yakla-

şımından kaynaklı ortaklaşma çabasına girilmezken, ESP ile etkinliklerin beraber yapılması konusunda görüşmeler yapıldı, ancak başarısız oldu. Platform, 8 Mart'a ilişkin bildiri basarak dağıtımını gerçekleştirdi. Çıkardığı afişleri astı. 4 Mart günü de Ekin Sanat Merkezi'nde bir etkinlik düzenlendi. "Kadının kurtuluşu işçi sınıfının kurtuluşundan bağımsız değildir" sloganıyla gerçekleştirilen etkinlikte sunuşun ardından **Tuzla Deri-İş**, **Sefaköy İşçi Kültür Evi**, **Demokratik Kadın Hareketi** tarafından hazırlanan sinevizyon gösterimi yapıldı. İşçi Kültür Evi müzik grubunun sahne almasının ardından **TAYAD**, **Nakliyat-İş**, **ÇHD**, **78'liler**, **DKH** adına birer konuşma yapıldı. İdilcan Müzik Grubu'nun müzik dinletisiyle sona eren etkinlik, ortak iş yapma kültürü açısından önemliydi. Ankara'da oluşturulan platformdan **Alinteri**, **DHP**, **Kaldıraç**, **HÖC**, **78'liler**, **Nakliyat-İş**, **Halkın Kurtuluş Partisi**, **ODAK**, **ÇHD**, **BDSP** ve **Partizan** yer aldı.

MAMAK'TA 8 MART ETKİNLİĞİ

8 Mart'ı semtlerde emekçi kadınlara ulaşmak amacıyla 5 Mart günü **Açıkalm Düşün Salonu**'nda bir etkinlik gerçekleştirildi. İdilcan İşçi Kültür Evi, **AKADER**, **Pir Sultan** ve **Partizan** tarafından oluşturulan birlikteliğin ilk etkinliği 25 Şubat Cumartesi günü yapıldı. 8 Mart'ın tarihsel önemi üzerine yapılan anlatım ve **TAYAD**'lı bir ailenin konuşmalarıyla süren etkinlikte **KESK**'ten sendika çalışması yürüten kadın bir emekçi de katıldı. Oluşturulan birliktelik etkinliklerin afişlerini, bildirimlerini semtlerde dağıtarak emekçi kadınların katılımını sağlamaya çalıştı. Yapılan saygı duruşunun ardından **AKA-DER** tarafından hazırlanan sinevizyon gösterimi izlendi. İşçi Kültür Evi ve İdilcan müzik gruplarının sahne almasının yanı sıra **Pir Sultan Abdal Semah Ekibi** de bir gösterim sundu.

BURSA

Bursa'da **Partizan**, **ESP**, **BDSP**, **DHP**, **BATİS**, **HÖC**, **Kurtuluş Partisi**, **Alinteri**, **SGD**, **EKD**'den oluşan devrimci kurumlar iki ayrı eylem yaparak 8 Martı kutlama kararı aldılar.

3 Mart günü **Altıparmak SSK Genel Müdürlüğü** önünde "8 Mart 1857 New York, 29 Aralık 2005 Bursa, kapitalizm kadınları öldürüyor!" pankartı açarak basın açıklaması yaptılar. Açıklamada; 29 Aralık 2005 günü **Özay Tekstil** firmasında yanan 5 kadın işçinin ölümünden 4 gün sonra sigortalı yapılmasını protesto ettiler. 5 işçi kadının yandığı Bursa Nilüfer ilçesine bağlı **Yaylacık köyünde** bulunan **Özay Tekstil** fabrikasına gidildi. **Yaylacık köyü** içinden pankart açılıp, kortejler oluşturularak sloganlar ve alkışlarla fabrika önüne gidildi. Kitle "Özay Tekstil patronu hesap verecek", "Kadın erkek el ele mücadeleye", "Kaza değil katliamdır, katliamın sorumlusu kapitalizmdir", "Her gün 8 Mart her gün mücadele" vb. sloganlar attılar. Fabrika önünde yapılan açıklamada "Türkiye'de emekçi kadınların, kapitalistler tarafından cehenneme benzeyen işyerlerinde bir daha yakılarak öldürülmemesi için, bundan böyle her yıl 5 kadın tekstil işçisini, devrimci duygularımızla ölümsüzleştirelim" denildi. Kitle beraberlerinde getirdikleri karanfilleri yanan 5 işçi kadının anısına fabrikanın bahçesine attılar.

Kitle buradan otobüse binerek 45 gündür direnişte olan **BPO** işçilerini ziyaret etti. "BPO işçileri yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları ve alkışlarla direnişteki işçilerin yanında olduklarını belirttiler.

ERZİNCAN

7 Mart günü saat 12:20'de **Partizan** ve **Gençlik Derneği Federasyonu** tarafından 8 Mart etkinliği yapıldı. **Erzincan Eğitim-Sen** önünde toplanan kitle, "Sömürüye karşı baş eğmeyen kadınların yolunda" yazılı ortak imzalı pankart arkasında kortejler oluşturularak dövizler ve sloganlar ile yürüyüşe başladı. **Vakıflar İşhanı**'na kadar yürüyen kitle burada bir basın açıklaması yaptı. Açıklamayı **Ulviye Yörük** okudu. Bu sırada bir kişinin ortamı provoke etme çabası da kitlenin duruşu sonucu boşa çıktı.

Newyorklu kadınların yaktıkları ateş Beyazıt'taydı

Bundan tam 120 yıl önce "eşit işe eşit ücret", "8 saatlik işgünü, sendikalaşma" talebiyle Newyorklu dokuma işçisi kadınların yaktıkları ateş bugün ardılları tarafından harlanıyor. Ülkemizde 8 Mart Dünya

Emekçi Kadınlar Günü'nün kutlanmaya başlanmasının ardından devlet 8 Mart'ın içeriğini boşaltmaya çalışarak 8 Mart'ı Dünya Kadınlar Günü'ne indirgemeye çalıştı. Bu günlerde Tansu Çiller başta olmak üzere devlet erkani meydanlarda boy göstererek devrimci özü karartmaya çalıştılar. Ancak devrimciler, demokratlar, ileriler tüm bu politikalara karşı 8 Mart'ın özünü uygun kutlamak için mücadelelerini kesintisizce sürdürdüler/sürdürüyorlar.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününü devrimci özünü uygun kutlamak amacıyla bir araya gelen Alınleri, BDSP, BES 1 No'lu Şube, Belediye-İş 2 No'lu Şube, Bilinç ve Eylem, ÇHD, Demokratik Kadın Hareketi, Deri-İş Tuzla Şubesi, Devrimci Hareket, Emekçi Kadınlar, Emekçi Hareket Partili Kadınlar, Emekli-Sen 2 No'lu Şube, Genel-İş 2 No'lu Bölge, 3 No'lu Şube, Genel-İş 2 No'lu Bölge 7 No'lu Şube, Haber-Sen 9 No'lu Şube, HÖC'lü Kadınlar, HKM, Kurtuluş Partisi, Kaldıraç, Köz, Odak, Partizan,

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (Eşgüdüm), PDD ve Tunceli Dernekleri Federasyonu 5 Mart Pazar günü "Emperyalist saldırıya, devlet terörüne, cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye ve ezilmeye karşı emekçi kadınlar mücadeleye" şiarıyla bir miting düzenlediler. Beyazıt'taki miting için başvuru günler öncesinden yapılmış, ancak devlet "yasal miting alanı olmadığı" gerekçesi ile mitingde izin vermemişti. Bu karara rağmen miting yapma kararı alan kurumlar, 5 Mart Pazar günü saat 12:30 civarlarında Sarıçane Parkı'nda toplanmaya başladı. Partizan kitlesi Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube önünde toplanmaya başlayarak burada halaylar çekerek, coşkulu bir şekilde yürüyüş saatini beklediler. Sabah erken saatlerde Sarıçane Parkı'nın etrafı ve Beyazıt Meydanı etrafında Çevik Kuvvet, panzer ve TMSH polislerince yoğun yığınak yaptığı gözlemlenirken miting tertip komitesinin polislerle yaptığı görüşmeler sonucu yolun bir şeridi trafiğe kapatılarak yapılan yürüyüş saat 13:00'te

başladı.

Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı, kitlenin coşkulu olduğu mitingde önde "Emperyalist saldırıya, cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye ve ezilmeye karşı kadınlar mücadeleye" ortak pankartının arkasında her kurum kendi pankart ve flamalarıyla katılırken Partizan kitlesi de "Kadın erkek elele-Demokratik Devrim Partizan" yazılı pankartı, şehit düşen devrimci kadınların resimleri ve çeşitli dövizlerle katıldı.

Yürüyüşün ardından gelen Beyazıt Meydanı'nda devrim mücadelesinde şehit düşen kadınlar anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Açılış konuşmasında, 8 Mart'ın tarihinden, bugün de hala yaşanmakta olan sorunlardan bahsedilerek, 8 Mart'ın içeriğini boşaltılmaya çalışıldığından söz edildi. Mitingde sık sık, "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" ve "Cinsel sınıfsal ulusal sömürüye son" sloganları atıldı. Açılış konuşmasının ardından, TAYAD'lı Naime Kara tecrite karşı mücadele-

lerini anlatan bir konuşma yaptı. Ruhan Mavruk'un da bir şiir dinletisi sunduğu mitingde, BES 1 No'lu şube adına Nevreste Doğan, ÇHD adına da Pınar Akbina birer konuşma yaptı. Ayrıca polis tarafından tecavüz işkencesine maruz kalan Sevda Aydın da bir konuşma yaptı. Aydın, "benim şahsımda tüm devrimcilere yapılan bu saldırı örgütlü bir karşı koyuşla alt edilecek" şeklinde konuştu. Ardından Grup Yorum, Grup Gece Tutuştu ve Grup Yel'in sahne almasıyla halaylar ve sloganlar eşliğinde süren miting, saat 16:00'da sona erdi. (İstanbul)

İZMİR

İzmir'de 5 Mart günü Partizan, HÖC, EKD, İCİ, BDSP, DKH, Kaldıraç, Kurtuluş Partisi, ÖMP ve Devrimci Hareket saat 13:30'da Konak Pier önünde toplandı. Eyleme Ayışığı Kültür Merkezi ve Köz de destek verdi. "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" ortak pankartının arkasında katılımcılar pankartlar, flama ve dövizleriyle kendilerini ifade ettiler.

Eylemde Partizan da "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü-Kadın erkek el ele Demokratik Devrim" Partizan-YDG imzalı pankartı açarken, Partizan flamaları ve şehit kadın yoldaşların resimleri taşındı. Saat 14:00'de yürüyüşe başlayan yaklaşık 600 kişilik kitle, eski Sümerbank önünde büyük bir çember oluşturdu. Bir dakikalık saygı duruşunun ardından ortak açıklama yapıldı. Açıklamanın ardından okunan şiirden sonra sırasıyla işçi, kamu emekçisi, hapishane ve öğrenci gençlik adına konuşmalar yapıldı. Konuşmaların ardından şiirler okundu. Grup Kavel ve son olarak da Grup Gün Işığın sahneye çıktı. Okunan marşlar ve halay parçaları eşliğinde kitle halaya durdu. Yaklaşık 3 saat süren kitlesel basın açıklaması sloganlarla sona erdi.

MERSİN

Mersin'de yaşanan ayrışmanın ardından bir araya gelen Partizan, HÖC'lü Kadınlar, DHP, BDSP, ESP ve EKD-G 5 Mart 2006 tarihinde saat 13:00'de Mersin İstasyonu'nda toplanarak 8 Mart'ı özünü uygun bir şekilde kutladı.

Pankart ve flamalarını açan kitle sloganlar eşliğinde kortejlerini oluşturdu. En önde "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" yazılı ortak pankart açılırken Partizan kitlesi eyle-

me "Kadın Erkek Elele, Demokratik Devrim" yazılı pankartla katıldı. Çevik Kuvvet'in tehditlerine rağmen kitle sloganlarla Ulu Çarşı'ya doğru yürüyüşe geçti. Uzun zamandan beridir kullanılmasına izin verilmeyen İstiklal Caddesi boyunca yürüyen kitle cami önündeki meydana geldi. Kitle adına basın metnini Gülbeyaz Karaer okudu. Açıklamanın ardından emekçi kadınların talepleri okundu ve eylem alkışlarla sona erdi.

Aynı bileşen 8 Mart 2006 tarihinde Mersin Merkez PTT önünde yapacağı basın açıklamasıyla kadın tutsaklara dayanışma kartları göndererek tutsakların 8 Martlarını kutlayacak. Aynı gün Eğitim-Sen Mersin Şubesi önünde toplanacak olan KESK bileşenleri Taşbina'ya yürüyecekler. Burada yapılacak olan basın açıklamasına DDSB de pankartıyla katılacak.

"Düşünmediklerini savunamazsın"

26 Şubat günü 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle Partizan okurları tarafından Sarıgazi'de düzenlenen etkinliğe, Şair Ruhan Mavruk, Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına da Semiha Kırkoç katıldı. Partizan temsilcisinin yaptığı açılış konuşmasında, 8 Mart'ın içeriğinin boşaltılmak istendiği belirtilerek bu günün tarihsel anlamına değinildi. Ardından, dünya, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda devrimci mücadelede şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Sinevizyon gösteriminin ardından ilk sözü alan Semiha Kırkoç, "tarihe ve bugüne baktığımızda kadınlar sömürüldükleri kadar ön saflarda savaşan da olmuşlardır" dedi. Ardından söz alan Ruhan Mavruk, "düşünmediğin bir şeyi savunamazsın, savunmadığın bir şeyi de düşünmezsin" diyerek sözlerine başladı ve şiirlerini okudu. Şiir dinletisinin de yapıldığı panelde son olarak TKM Müzik Grubu sahne aldı. (Kartal)